

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JILL SHALVIS

Aşk Dileği

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ramley.org>

*

*"Jill Shalvis kesinlikle
farklı bir üsluba sahip.
Daha iyisi zor bulunur."*

Suzanne Forster

- New York Times Bestseller Yazarı

*

Aşk Dileği

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 473

Aşk Dileği Jill Shalvis

Kitabın Özgün Adı *The Trouble with Mistletoe*
Çeviren Gülfem Çırak

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Editör Merve Mumcu

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Jill Shalvis, 2016

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-24-9

1. Baskı: Kasım 2019

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

JILL SHALVIS

Aşk Dileği

Çeviren: Gülfem Çırak

Ücretsiz Pdf Kıtıp Kıtı - <https://rantey.org>
K İ T A P

“Yukarı gelmek ister misin Willa?”

Willa'nın asıl istediği, ellerini onun taş gibi sert göğsüne koymaktı. “Tabii ki hayır.”

“Bence istiyorsun. Bence başka bir şey daha istiyorsun.”

“İstediğim şey,” dedi Willa, mümkün olduğunca sakın bir tavırla. “Bana söz verilen akşam yemeğini yiyebilmek.”

“Yalancı.”

“Eh, insanın randevulaştığı birine yalancı demesi çok kaba.”

“Yani bu bir *randevu*.” Genç adamın sesi çok erkeksi ve kibirliydi. Aslında Willa'yı sinir etmesi gerekirdi ama bunun yerine içinin alev alev yanmasına ve karıncalanmasına neden oluyordu.

Bunu bildiği açık olan genç adam onu izlerken gülümsedi ve dişlerini alt dudağında kaydırdı.

Willa da aynı şeyi yapmayı ne çok isterdi. Hatta daha fazlasını da... O anda parmaklarını onun saçlarının arasına daldırmasının... ve uzanıp dudaklarını onunkilere değdirmesinin sebebi de sadece buydu.

Genç adam kıınıldamadı. Tek bir kası bile hareket etmiyordu. Ama Willa geri çekildiğinde onun gözlerinin gece karasına döndüğünü ve yoğun bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü.

“Bunu yanlış anlama,” diye fısıldadı Willa.

“Güzel bir kadının öpücüğü ne yönden yanlış anlaşılabilir ki?”

Çok da büyük olmayan en büyük evladıma... (Eh, onu on iki yaşında doğurduğuma göre ben de o kadar büyük sayılmam.)

Bu kitap için bir şeylere göz atmak istediğimde beni hiç usanmadan San Francisco'da gezdirdin...

Seninle gurur duyuyorum.

Sonsuz sevgilerimle...

1. Bölüm

#ÖkseotuSorunu

Güneş gökyüzünde yüzünü göstermeye başlamıştı ama Willa Davis çoktan dirseğine kadar yavru köpek dışkısına batmış haldeydi. Bu onun için sıradan bir gündü. South Bark Hayvan Mağazası'nın sahibi olarak gününün çoğunu hayvan fırçalamak, süslemek, kucaklamak ve güzel sözler söyleyip ikna etmeye çalışmakla geçiriyordu. Rüşvet vermediğini de söyleyemezdi.

Yani ceplerinde tuttuğu ödül mamalarıyla, koku alanında ki tüm dört ayaklı canlıları kendisine çekmeyi başarıyordu. İki ayaklı erkek canlıları kendisine çekebilecek bir ödül mamasının icat edilmemiş olması ne acıydı. Böyle bir şey olsa ne kadar da güzel olurdu.

Gerçi şu anda 'Erkeklerle Mola' zamanındaydı ve böyle bir şeye pek ihtiyacı yoktu.

"Hav!"

Bu ses, banyo yaptırdığı yavru köpeklerin birinden çıkmıştı. Küçük adam minik adımlarıyla ona yaklaşip çenesini yaladı.

"Bana böyle yağ çekemezsin," dedi Willa ama yine de karşısındaki yüze dayanamayıp minnacık, sevimli burnunu öpüverdi.

Sık sık hayvanlarını tımara getiren müşterilerinden biri, bu sefer sekiz haftalık altı tane canavarı... şey, golden retriever yavrularını getirmişti.

Daha dükkânın açılmasına bir saat vardı ama müşterisi panik içinde telefon edip yavruların at pisliğinde yuvarlandıklarını söylemişti. San Francisco'nun bu bölgesinde at pisliğini nereden bulduklarını ancak Tanrı bilirdi –belki de bir polis atı sokağın ortasına pislemiş olabilirdi– ama yavrular fazlasıyla kirlenmiş haldeydiler.

Şimdi Willa da onlarla aynı durumdaydı.

İki, hatta üç köpek yavrusuyla baş etmek mümkündü ama altı tanesiyle birden tek başına başa çıkmaya çalışmak, aklını kaçıracakmış gibi hissetmesine neden olmuştu. “Pekâlâ, beni dinleyin,” dedi tımar odasındaki geniş küvetin içine dolmuş, mutlulukla soluyan köpeklere bakarak. “Herkes otursun.”

Bir ve İki oturdular. Üç numara, onların tepesine çıkıp minik, tombul bedenini sallayarak Willa'yı ıslattı.

Bu arada Dört, Beş ve Altı kaçmaya kalkıştılar. Kulakları gözlerine düşmüştü ve patilerini hızla hareket ettiriyor, kuyruklarını çılgınca sallıyorlardı. Küvetten çıkabilmek için sirkteki göstericiler gibi birbirlerinin üstüne tırmanmaya çalışıyorlardı.

“Rory?” diye seslendi Willa dışarı doğru. “Burada bir çift ele daha ihtiyacım var.” İki çift bile olurdu.

Dışarıdan cevap gelmedi. Yirmi üç yaşındaki çalışanı ya kulaklıklarını takmış, sağır edici bir sesle müzik dinliyor ya da Instagram'da dolaştığı için yerini kaybetmek istemiyordu. “Rory!”

Kız sonunda kapıdan kafasını uzattı. Ekranının ışığı yanan telefonu elindeydi.

Evet, Instagram açtık.

“Olamaz,” diye Rory, gözlerini kocaman açarak. “Şu pisliğe bak.”

Willa kafasını eğip üstüne baktı. Önlüğü ve kıyafetlerinde sabun köpükleri, su lekeleri ve at pisliği olabilecek birkaç şüpheli leke vardı. Kızıl-sarı saçlarının da darmadağın olduğuna bahse girebilirdi. Neyse ki acil telefon gelince makyaj falan yapmadan çıkmıştı. Bu sayede, bir de gözlerinden akan rimellerle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. “Yardım et.”

Rory neşeyle içeri girdi ve ıslanmaktan ya da kirlenmekten korkmadan işe koyuldu. Yavruları bölüştüler, yirmi dakika içinde hepsini yıkayıp küvetten çıkardılar ve kurutup kafeslerine yerleştirdiler. Bir numaradan Beş numaraya kadar hepsi, yalnızca bebeklerin ve sarhoşların başarabileceği kadar hızlı bir şekilde uykuya daldılar ama inatçı Altı uyanık kaldı ve Willa'nın kollarına dönmek için kardeşlerinin tepesine tırmanmak istedi.

Willa gülerek minik yavruyu kucağına aldı. Köpeğin bacakları havada tekerlek çeviriyor gibi hareket ediyor, kuyruğu ışıktan daha hızlı sallanarak poposunun sarsılmasına neden oluyordu.

“Uygun yok demek?” dedi Willa.

Köpek ona doğru uzandı. Yüzünü yalamak istediği belliydi.

“Ah, olmaz. Dilinin nelere değdiğini biliyorum.” Sonra yavruyu kolunun altına alıp dükkânın ön kısmına geçti ve onu, içinde köpek oyuncakları bulunan bir kafese koydu. Kafes caddedeki trafiğe bakıyordu. “Burada oturup sevimli görün ve dükkâna birkaç müşteri çek bakalım.”

Yavru mutlulukla soluyarak oyuncaklardan birinin üzerine atladı ve oynamaya girişti. Willa da satış alanındaki tüm ışıkları yakarak dükkânın açılış rutinine başladı. İçerisi, bir hafta önce

taktığı bayram süsleri ve köşedeki, her santiminde ışıklar yanan iki buçuk metrelik ağaç sayesinde cıvı cıvıldı.

“Daha aralık ayının ilk haftasındayız ama burası çoktan Noel havasına girmiş görünüyor,” dedi Rory, eşikte durduğu yerden.

Willa, zihnindeki karanlığın arasında saklanan hayallerinin vücut bulmuş hali olan dükkânına şöyle bir göz attı. “Ama gayet hoş, değil mi?”

Rory, kilometrelerce uzanan minik ışıklara ve Kuzey Kutbu’nda bile bulunmayacak kadar fazla çobanpüskülüne şöyle bir baktı. “Şey... evet.”

Willa onun şüpheli ve alaycı sesini duymazdan geldi. Çünkü bir, Rory düzenli bir evde yetişmemişti. İki, kendisi de onunla aynı durumdaydı. İkisi için de Noel hep bir lüks olmuştu. Ama ikisi de bu durumla farklı şekillerde başa çıkmışlardı. Rory böyle bayram seremonilerine ihtiyaç duymuyordu.

Maalesef ki Willa’nın buna ihtiyacı vardı. Yani evet, yirmi yedi yaşındaydı ve hâlâ bayramlara bayılıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Rory, kasa yanına yeni yerleştirilmiş ürünlere bakarken. “Şunlar penis lastikleri mi?”

“Hayır!” Willa bir kahkaha attı. “Köpekler için geyik boynuzu şeklinde taç.”

Rory ona öylece bakakalmıştı.

Willa yüzünü buruşturdu. “Tamam, biraz abartmış olabilirim ama...”

“Biraz mı?”

“Ha ha,” dedi Willa, boynuz taçlardan birini alarak. Şekli ona penisi andırmıyordu. Gerçi bahsi geçen şeyi yakından görmeyeli oldukça uzun zaman olmuştu. “Bunlar yok satacak, göreceksin.”

Onun tacı kafasına takmak üzere olduğunu görünce Rory, “Aman Tanrım! Sakın takma!” dedi dehşete düşmüş halde.

“Buna pazarlama taktığı derler.” Willa gözlerini yukarı doğru kaldırıp tepesindeki boynuzlara baktı. “Kahretsin.”

Rory sırtarak, Willa’nın çalışanları hizada tutmak için hazırladığı küfür kavanozuna işaret etti. Burada biriken parayı çörek ve kahve almak için kullanıyorlardı.

Willa kavanoza bir dolar sıkıştırdı. “Sanırım bu boynuzlar gerçekten de biraz penise benziyorlar,” diye itiraf etti. “Yoksa penisler mi demeliydim?”

Rory, “Penisler,” deyince ikisi de kahkahalara boğuldular.

Willa sonunda toparlanınca, “*En* acilinden Tina’nın kafeinine ihtiyacım var sanırım,” dedi.

“Ben gidip alırım,” dedi Rory. “Sabahın köründe dolgu topuklu spor ayakkabıları ve Kuzey Kutbu’na uzanan topuzuyla avludan geçtiğini gördüm.”

Tina eskiden Tim adında bir erkekti ve bu eski, beş katlı Pacific Pier Binası’ndaki herkes onu severdi. Ama Tina’yı *daha çok* seviyorlardı. Tina muhteşemdi.

“Sana ne alayım?” diye sordu Rory.

Tina’nın kahveleri temalı oluyordu ve Willa, bugün için tam da ihtiyacı olan kahvenin hangisi olduğunu biliyordu. “Hayatın Saçmalıklarını Çekmek İçin Henüz Çok Erken’den bir tane lütfen.” Cebinden para çıkarmak için uzanınca bir avuç köpek maması yerlere saçıldı.

“Biriyle randevulaşamadığına şaşmamalı,” dedi Rory kuru bir sesle.

“*Yapamadığımdan değil,*” diye düzeltti Willa. “İstemediğimden. Sürekli yanlış adamları seçiyorum. Bunda da yalnız değilim...”

Rory bu söylediğinin doğruluğu karşısında bir iç geçirdi, sonra Willa'nın karnının gök gürültüsü misali guruldadığını duyunca kaşlarını kaldırdı.

“Peki, bana bir tane de kek al.” Gezegendeki en iyi kekleri Tina pişiriyordu. “Ya da iki tane olsun. Hatta üç. Hayır, bir dakika.” O sabah kotunun düğmesini iliklemede zorlanmıştı. “Üç kek demek koca bir günlük kalori almak demek. Bir tane olsun,” dedi kararlılıkla. “Bir tane yaban mersinli al ki meyve ihtiyacım da karşılansın.”

“Tamamdır,” dedi Rory. “Bir kahve, bir yaban mersinli kek, bir de deli gömleği.”

“Ha ha. Siparişimi yine değiştirmeden git hadi.”

South Bark'ın iki kapısı vardı. Biri caddeye, diğeri de güzel parke taşları ve Willa'nın gerçek aşkı bulma umuduyla içine bozuk para atmadan edemediği tarihi bir süs havuzu olan avluya açılıyordu.

Rory avlu kapısına yöneldi.

“Hey,” diye seslendi Willa. “Para üstü olursa benim için havuza atar mısın?”

“Kendine erkek ambargosu koydun ama hâlâ gerçek aşkı bulmayı mı diliyorsun yani?”

“Evet. Lütfen.”

Dileklere inanmayan ve bir kuruşu bile israf etmek istemeyen Rory kafasını iki yana salladı ama itaatkâr bir şekilde kapıya gitti. “Senin paran sonuçta.”

O gidince Willa'nın gülümsemesi silindi. Dükkânında yarı zamanlı çalışan üç elemanı da gençti ve ortak bir noktaları vardı.

Hayat onları fırtınalarında sürüklemiş, bu koca, kötü dünyada genç yaşta tek başlarına bırakmıştı.

Willa da zamanında yapayalnız kalmış bir kız olduğu için onlara kol kanat germiştii. Dükkânında iş vermişti ve arada bir birkaç öğüt de veriyordu ama onu her zaman dinledikleri söylenemezdi. Ama Willa'ya göre bu, hiç dinlememelerinden iyiydi.

En son işe aldığı elemanı, on dokuz yaşındaki Lyndie'ydi. Kız hâlâ biraz vahşiydi ama bunun üzerinde çalışıyorlardı. Bir de, fazlasıyla badire atlatmış olan Cara vardı. Rory, bu üçünün arasında Willa'nın yanında en uzun süre çalışandı. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama hâlâ hayatla mücadele içindeydi. Bunun kanıtı da, eski erkek arkadaşının, kafasını kapı pervazına çarparak çenesinde oluşturduğu bereydi.

Bunu düşünmek bile Willa'nın ellerini sıkıp yumruk yapmasına neden oldu. Bazı geceler o adama neler yapmak istediğini hayal ederdi. Listenin en tepesinde, keskin bir bıçakla bedeninin değerli yerlerini kesip atmak vardı ama hapse girmeyi istemiyordu.

Rory daha iyilerine layıktı. Dışarıdan bakılınca kuvvetli ve kararlı görünüyordu ama özünde yumuşacık biriydi. Willa için her şeyi yapardı. Bu çok hoş bir şey olsa da bir yandan da büyük sorumluluktan çünkü genç kız, Willa'yı örnek alıyor, onu normal bir insan olarak görüyordu.

Bu da oldukça korkutucuydu.

Willa kafesteki Altı'ya baktı ve sonunda sırt üstü yayılıp en kıymetli hazinelerini dünyaya sergiler halde uyuyakaldığını gördü.

Tıpkı bir adam gibi.

Sonra gidip diğer kardeşleri kontrol etti. Onlar da hâlâ uyuyorlardı. Altızların annesi gibi hissederek parmak uçlarında ön kısma geçti ve dizüstü bilgisayarını açıp önceki gece teslim aldığı yeni ürünlerin envanterini çıkarmaya başladı.

Tam onar kiloluk, dört farklı çeşit kuşyeminin –San Francisco’da bu kadar çok kişinin kuşu olduğuna hâlâ inanamıyordu– kaydını yapıyordu ki ön kapı tıklatıldı.

Kahretsin. Saat daha sekizi çeyrek geçiyordu. Ama müşteri-yi geri çevirmek de olmazdı. Sırtını dikleştirip ellerini önlüğü-ne sildi ve cam kapıya baktı.

Camın diğer tarafında, dudaklarını ciddiyetle birbirine bastırmış bir adam duruyordu. “Uzun, Karanlık ve Cakalı” diye tabir edilebilecek tiplerdendi. Düşüncelere dalmış ifade-siyle oldukça muhteşem biriydi ve... bir dakika. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı. Willa’nın ayakları merakla ilerlemeye başlamıştı bile. Kapıya giden yolu yarılamıştı ki kalbi aniden tekledi.

“Keane Winters,” diye mırıldandı, dudakları meyan kökü şekeri yemiş gibi kıvrılırken. Meyan kökünden nefret ederdi. Şu anda karşısında, onu aynı zamanda hem heyecanlandıran hem de erkeklerden vazgeçme kararında haklı olduğunu hissettiren tek insan duruyordu.

Aslında, erkeklerden daha erken vazgeçmiş olsaydı –mesela lisedeki birinci yılında katıldığı Sadie Hawkins dansında– şim-diye kadar pek çok kalp kırıklığı çekmiş olmazdı.

Kapının diğer tarafındaki Keane, aynalı güneş gözlüğünü kafasının tepesine kaydırıp ve çikolata rengi gözlerini ortaya çıkardı. Willa bu gözlerin, Keane eğlendiğinde ya da flörtleş-mek istediğinde nasıl erir gibi olduğunu ve dikkat kesildiğinde nasıl buza döndüğünü iyi biliyordu.

Şu anda buza dönmüş haldeydiler.

Keane onun gözlerine bakarak elindeki parlak pembe kedi çantasını kaldırdı.

Demek kedisi vardı.

Will'a'nın tüm varlığı bu bilgiyle yumuşayıvermek istedi çünkü kedisi olması onun iyi bir adam olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Neyse ki beyni hemen devreye girip uzun zaman önceki o gecenin tüm detaylarını tekrar gözünde canlandırdı. Dans için sıfındaki bir kızıdan ödünç elbise istediğini, kızın da ona seve seve verdiğini, dansa katılmasına izin vermesi için koruyucu annesine nasıl yalvardığını, gelenek olduğu üzere kavalyesine akşam yemeği ısmarlaması gerektiği, bunu da yapamayacağı için paket erişte çalıp banyoda nasıl kuru kuru yediğini hâlâ hatırlıyordu.

“Kapalıyız,” dedi kilitli kapının ardından.

Adam ağzını açıp tek kelime etmedi. Sadece çantayı biraz daha kaldırdı. Sanki Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyordu.

Aslında öyleydi de. En azından lisedeyken.

Will'a bu meseleyle yüzleşmeden önce kafein dozunu almış olmayı dileyerek derin bir nefes verdi ve kapının kilidini açtı. Gözlerini onun gözlerinden alamıyordu ve bu yüzden kendisine öfkelenmişti. *O da sıradan bir müşteri*, dedi kendi kendine. Hayatını mahveden ve bir özür dilemeyi bile ona çok gören bir müşteri... “Günaydın,” dedi nazik olmaya kararlı bir şekilde.

Keane'in yüzünde onu tanıdığını gösteren bir ifade yoktu ve bu, her şeyden daha sinir bozucuydu.

Demek o kadar kolay unutulabilecek bir insandı ki karşısındaki adam onu hatırlamıyordu bile.

“Dokuza kadar kapalıyız.” Bunu en kibar ses tonuyla söylemişti. Gerçi içine birazcık *bas git* tonu da eklemiş *olabilirdi*.

“Dokuzda işte olmam gerek,” dedi adam. “Kediyi bir günlüğüne buraya bırakmak istiyorum.”

Keane her zaman iri ve göz korkutucu biri olmuştu. Bu sayede kabiliyetli bir sporcuydu. Futbol ve beyzbol sahala-

rıyla basketbol kortu ondan sorulurdu. Pek çok alanda başarılıydı.

Okuldaki bütün kızlar –ve öğretmenlerin pek çoğu– gözlerini ondan almakta zorlanırdı.

Fakat Willa erkeklerden vazgeçerken, hayatının tartışmasız en berbat yılları olan o zamanları düşünmeyi de bırakmıştı. Keane rekor peşinde koşup kızların kalbini çalarken Willa okul ve iş baskısı altında eziliyor, hayatta kalmaya çalışıyordu.

O zamanların anısının dehşet verici olmasının Keane'in suçu olmadığını biliyordu. Sadece ona bakınca bile o zamanları gözünün önüne gelmesi de adamın suçu değildi. Ama duygular mantık dinlemezdi. “Üzgünüm,” dedi. “Ama bugün tamamen doluyuz.”

“İki kat ücret öderim.”

Genç adamın sesi kaliteli viski gibiydi. Gerçi Willa hiç kaliteli viski içmiş değildi; ucuzunu bile bulsa seviniyordu. Belki de hayal gücünün bir oyunuydu ama şimdi karşısında duran adamın hâlâ eskisi gibi ama aynı zamanda değişmiş görüldüğü düşüncesini bir türlü kafasından atamıyordu. Lanet olasıca. Hâlâ uzun boylu, yapılı ve günah kadar seksiydi. Geniş omuzları, dar bir kalçası vardı ve kedi taşıma çantasını kaldırırken kol kasları geriliyordu.

Uzun bacaklarına taşlanmış, yırtık kot giymişti ve ayağındaki iş botlarının çok giyildiği belliydi. San Francisco kışına uygun olarak üzerinde yalnızca uzun kollu bir tişört vardı. Tişörtü o gergin kasları sarıyor, üzerindeki “*Isır Beni*” yazısı Willa'yı adeta bunu yapmaya davet ediyordu.

Kendisine yalan söylemeyecekti, bunu yapmayı çok isterdi.

Keane karşısında safi bir cinsel güç ve enerji yayarak dikiyordu ancak Willa tüm dikkatini buna vermiş değildi tabii. Adamın güne kötü bir başlangıç yaptığını gösteren ifadesine de dikkat etmiyordu tabii ki.

Kötü bir gün geçirenler kulübüne onu da alabilirdi.

Bu düşünceyle içinden kendisine küfretti. Hayır! Kimse kimse-
nin kulübüne *katılmıyordu*. Willa kendisine bazı sınırlar çiz-
mişti. O, İsviçre'ydi. Nötrdü. Hiçbir şey ithal ya da ihraç etmiyor-
du. Buna seks, yakıcı bakışlar ve seks bedenler de dahildi.

Nokta.

Özellikle de Keane Winters için içindeyse asla olmazdı. Hem
zaten dışarıdan gelenlerin hayvanlarını misafir kabul etmiyor-
du. Evet, “tüylü dost bakıcılığı” adı altında bazen müşterileri-
ne özel imtiyazlar tanıyordu ama resmi olarak hayvan misafir
etme işine girmek için dükkânının kapasitesi yeterli değildi.
Eğer bir müşteriye iyilik olarak “bakıcılık” işini kabul ederse
bu, akşam giderken hayvanı da evine götüreceği anlamına geli-
yordu. Bu yüzden fazlasıyla seçiciydi.

Bir zamanlar bir dansa katılmak için cesaretini toplayıp ka-
valyesi olmasını teklif eden fazlasıyla utangaç kızları ekebilecek
kadar kötü erkekler ise kriterlerine *uymuyordu*. “Maalesef mi-
safir hayvan kabul...” diye başlamıştı ki pembe kedi çantasının
içinden acı bir inleme yükseldi.

Willa otomatik olarak ona uzanınca Keane gülünç bir rahat-
lamayla çantayı hemen bırakıverdi.

Ona arkasını dönen Willa, adamın koca cüssesine rağmen
zarif adımlarla peşinden geldiğinin gayet farkında olarak tez-
gâha doğru ilerledi.

Kedi artık durmadan inliyordu. Willa bu sese bakılırsa içi-
deki hayvanın ölüyor olduğunu düşünerek hızlıca çantanın fer-
muarını açtı.

Kulakları sağır edici tizlikteki miyavlama anında durdu ve
dev bir Siyam kedisi, parlak mavi gözlerini kırıştırarak ona çe-
virdi. Soluk krem rengi kürkü vardı. Yüzü, kulakları, bacakları
ve patileri daha koyu renkteydi.

“Sen ne güzel bir şeysin böyle,” dedi Willa yumuşak bir sesle, ellerini çantaya daldırırken.

Kedi onu kaldırmasına hemen izin verip yüzünü Willa’nın boynuna gömdü.

“Oo,” dedi Willa nazikçe. “Sorun yok, seni aldım işte. Çantayı hiç sevmedin, değil mi?”

“Cehennem aşkına, bu ne şimdi?” diye sordu Keane, ellerini kalçasına dayamış halde dik dik kediye bakarken. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ne?”

Genç adam kaşlarını çatı. “Büyük teyzem hasta olduğu için benden yardım istedi ve kediye dün gece evime bıraktı.”

Vay canına. Hasta teyzesi için kediye bakmayı kabul etmesi ne hoş bir davranıştı.

“Ama Sally gider gitmez bu şey kafayı sıyırdı,” diye devam etti Keane.

Willa, tıpkı bir melek gibi sessiz ve sakin bir şekilde ona bakmakta olan kediye baktı. “Ne yaptı?”

Keane burnundan alaycı bir nefes verdi. “Ne *yapmadı* ki? Altına saklandığı yatağımı delik deşik etti. Sonra tezgâhıma çıkıp her şeyi yere devirdi, dizüstü bilgisayarımı, tabletimi ve telefonumu tek bir hamlede mahvetti. Sonra da...” Susup dişlerini sıktı.

“Ne?”

“En sevdiğim koşu ayakkabılarımın içine tuvaletini yaptı.”

Willa kahkaha atıp kediye “aferin” dememek için bir dakika boyunca kendisini zorladı. “Belki de sadece evinden uzaklaştığı için üzülmüştür ve teyzeni özlemiştir. Kediler alışkanlıklarına bağlı canlılardır. Değişimi sevmezler.” Konuşurken gözlerini kediden ayırmıyordu çünkü onu tanımamış olan karanlık, bü-

yüleyici gözlere bakmak istemiyordu. Eğer bakarsa tezgâhtaki taçlardan birini alıp kafasına çarpabilirdi.

“Adı ne?” diye sordu.

“Petunia. Ama ben Pita diyorum. Baş belasının¹ kısaltması.”

Willa elini sırtında dolaştırınca Petunia dahası için kafasını avucuna yasladı. Kısık bir mırlama sesi dükkânı doldururken kedinin gözleri zevkle kısılmıştı.

Willa kediye okşamaya devam ederken Keane derin bir nefes verdi. “İnanılmaz,” dedi. “Parfüm olarak kedi nanesi falan kullanıyorsun herhalde.”

Willa bir kaşını kaldırdı. “Sence beni sevmesinin tek sebebi bu mu?”

“Evet.”

Pekâlâ. Willa bu küçük oyunu bitirip kediye bakamayacağını söylemek için ağzını açtı ama sonra Petunia’nın okyanus mavisi gözlerine bakınca kalbi pır pır etti. *Kahretsin*. “Peki,” dedi. “Karma ve kuduz aşılarının yapıldığını gösteren bir belge verirsen onu sadece bugünlük kabul edebilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Keane. Bunu öyle içtenlikle söylemişti ki Willa kafasını kaldırıp ona baktı.

Bu bir hataydı.

Adamın gözleri erimiş bitter çikolata rengini almıştı. “Bir sorum var.”

“Nedir?” diye sordu Willa ihtiyatla.

“Her zaman artı on sekiz taçlar mı takarsın?”

Willa’nın eli kafasına gitti. Penis tacı kafasından çıkarmadığını tamamen unutmuştu. “Geyik boynuzlarımdan mı bahsediyorsun?”

1 (İng.) “Pain in the ass” –çn

“Geyik boynuzları,” diye tekrar etti Keane.

“Aynen.”

“Sen nasıl dersin.” Adam gülümsüyordu. Pisliğin gülümsemesi de tabii ki seksi ötesiydi. Willa’nın vücudunun bazı kısımlarını uyandıracak kadar hem de. Bedeni, erkeksizlik kuralını tanımıyor olmalıydı. Özellikle de karşısında bu adam varken.

“Benim adım Keane bu arada,” dedi genç adam. “Keane Winters.”

Sonra duraksadı. Onun da karşılık olarak adını söylemesini bekliyor olmalıydı ama Willa ikilemde kalmıştı. Adını söylerse ve Keane geçmiş hatırlarsa onun ne kadar acınası biri olduğunu da hatırlayacaktı. Eğer onu *tanımazsa* bu, Willa’nın gerçekten de unutulması kolay biri olduğunu kanıtlayacaktı. Yani eninde sonunda penis tacı ona fırlatmak zorunda kalabilirdi.

“Peki sen?” diye sordu, onun duraksaması karşısında eğlenmiş gibi görünerek.

Eh, ya şimdi ya hiç, diye düşündü Willa. “Willa Davis,” deyip nefesini tuttu.

Adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. Gerçekten unutulması kolay biri olduğunu anlayan Willa dişlerini sıktı.

“Bunu benim için yaptığından dolayı sana minnettarım Willa,” dedi Keane.

Willa konuşmak için dişlerini birbirinden ayırmak zorunda kaldı. “Bunu senin için yapmıyorum. Petunia için yapıyorum,” dedi konuyu netleştirmek adına. “Dükkânın kapanma saatinde önce buraya gelip onu almalısın.”

“Anlaştık.”

“Birkaç sorum olacak. Acil durum için numara, ehliyet bilgileri ve...” Bunu sorarak saçmalayacağını biliyordu ama ken-

disine engel olamayacaktı; onun hafızasını zorlamak istiyordu. "... hangi lisede okuduğun gibi bilgiler gerek."

Genç adam bir kaşını kaldırdı. "Lise mi?"

"Evet, neyin önemli olacağını bilemeyiz."

Keane bir şeyi komik bulmuş gibi görünüyordu. "Penisli bir taç takmak zorunda kalmadığım sürece istediğin bilgiyi verebilirim."

Fazlasıyla uzun gelen beş dakikanın ardından Keane, teyzesiyle hızlı bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra gerekli bilgileri alıp formu doldurmuştu. Bu esnada geçmişle ilgili bir şey hatırlamamıştı. Sonra, Willa'nın geyik boynuzlu -namı diğer penisli- tacına bakarak bir kez daha güldükten sonra kapıdan çıkıp gitti.

Rory yanına gelip ona kahvesini verirken Willa hâlâ genç adamın arkasından bakıyordu.

"Poposuna mı bakıyoruz?" diye sordu çalışanı.

Evet. Ve maalesef ki Willa'nın hayatında gördüğü en güzel popo bu adama ait olabilirdi. Bu hiç adil değildi. Keşke tıknaz ve şişko olsaydı. "Kesinlikle hayır."

"Eh, o zaman manzaradan mahrum kalıyoruz demektir."

Willa ona baktı. "O senin için fazla yaşlı."

"Otuz yaşında. Ne?" dedi Willa'nın kalkmış kaşına bakarak. "Tezgâha ehliyetinin fotokopisini koymuşsun. Ben de hesap yaptım, suç değil ya. Zaten haklısın, adam yaşlı. Bayağı yaşlı."

"Benim ondan sadece birkaç yaş küçük olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Sen de yaşlısın ki," dedi Rory, omzunu onunkine vurarak.

Bu onun için kocaman bir kucaklamayla eşdeğerdi.

"Ayrıca," diye devam etti kız. "Ben onun poposuna senin için bakıyordum."

“Hah,” dedi Willa. “Şeytan gelse, ölmüş bedenimi bile onunla randevuya çıkmaya zorlayamaz. Ne kadar seksi olursa olsun. Ben erkeklerden vazgeçtim, unuttun mu? Artık bir erkeğe ihtiyaç duymayan bir kadıyım.”

“Sen verecek çok fazla sevgisi olan ama şu anda tavuk taklidi yapan, inatçı, dikbaşı bir kadınsın. Ama geçmişteki kötü kararlarının hayatına hâkim olmasına izin verip bir rahibe gibi yaşamak istiyorsan böyle devam edebilirsin tabii.”

“Tanrım,” dedi Willa kuru bir sesle. “Sağ ol ya.”

“Bir şey değil. Ama senin IQ’nu sorgulamaktan kendimi alamıyorum. İnsan yaşlandıkça IQ puanı düşüyormuş diye duydum.” Tatlı bir tavırla gülümsedi. “Multivitamin falan almaya başlamalısın belki de. Hemen koşup alayım mı senin için?”

Willa penis tacını ona fırlattı ama Rory gençliğin verdiği çeviklikle ondan kolaylıkla kurtuldu.

2. Bölüm

#AğzınıAçYemeğiSok

İki gün sonra, alarmı karanlığın ortasında zırlamaya başlayınca Willa öylece yatakta kalıp hayallere... düşüncelere daldı. Keane geçen akşam Petunia'yı almaya geldiğinde kendisi bir müşteriyle ilgilenmekte olduğu için onunla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Ama adamı bol bol süzmüştü.

Bu isteği onu rahatsız ediyordu gerçi. Niye ona bakmaktan bu kadar hoşlanıyordu ki? Belki de, *Alfa Erkekleri* diye bir dergi olsa onun kapağını süsleyebilecek kadar erkeksi ve güçlü görüldüğü içindi.

Mesele şuydu ki, Willa onun nasıl görüldüğünü, kalın sesinin ne kadar seksi olduğunu ya da Petunia'yı sevmese bile teyzesi için ona bakmasının ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu düşünmemeliydi.

Çünkü dansa terk edilen kendisiydi.

"Of," dedi karanlığa doğru, yana dönüp kafasını yastığının altına sokarken.

Bir erkeği, herhangi bir erkeği hayatına alamayacak kadar yoğundu. Bir işi vardı ve bu onun için yeterliydi. Bir banka he-

sabına sahip olmanın verdiği güven duygusunu seviyordu çünkü bir zamanlar kendisinden başka güvenilecek hiçbir şeyi olmayan biriydi.

Bu noktaya gelebildiği için, geçmişte onun da başına gelen şeyleri yaşamakta olan kızlara yardım edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Alarmı sustuğunda gözlerini açtı ve homurdanarak yataktan çıkıp bulanık gözlerle saate baktı.

Sabahın dördüydü.

Bu saatte kalkmaktan nefret etse de bugün erken kalkması gereken bir gündü. Çiçekçiye gitmeli, sonra da o akşamki etkinlik için alışveriş yapmalıydı. Ayrıca kısa bir süre sonra dükkânında gerçekleşecek olan, müşterilerinin hayvanlarını getirip Noel Baba'yla fotoğraf çektirebildikleri Noel Özel fotoğraf çekimi için de bir şeyler alması gerekiyordu. Her yıl gerçekleştirdiği bu fotoğraf çekimi ona çok para kazandırıyor ve gelirin yarısı San Francisco hayvan barınaklarına gidiyordu.

Suratını asmış Rory'yi de peşine taktı ve birlikte akşamki etkinlik için gerekenleri, fotoğraf kabinini ve ekstra süslemeleri aldılar.

“Bunlar ne için?” diye sordu Rory.

“Noel ruhu için.”

Kız kafasını iki yana salladı. “Senin ciddi problemlerin var.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Saat altı buçuk olduğunda dükkâna dönmüş, çalışmaya başlamışlardı. Willa kucağında bir çizim defteriyle tezgâhın üstünde bağdaş kurup akşamki etkinlik için planlama yapmaya başladı. Bu etkinlik, onun danışman, tasarımcı ve evlendirme görevlisi olarak yer alacağı bir düğündü.

İki dev kaniş köpeğin düğünü...

Saat yediyi vurduğunda, aynı binada yaşadıkları ya da çalıştıkları için sık sık bir araya geldiği arkadaşları Pru, Elle ve Haley kahvaltıya geldiler ve kendi işlerinin başına dönmeden önce Tina'nın kekleriyle dolu bir sepete daldılar. Üst kattaki göz doktorunun yanında stajyer olan Haley henüz önlüğünü giymemişti. Parlak kırmızı gözlüğünü takmıştı. Pru, bir tur teknesindeki kaptanlık işi için üniformasını kuşanmıştı. Binanın yöneticisi olan Elle ise kobalt mavisi döpiyesi ve yer çekimine meydan okuyan, siyah-beyaz renkli, önü açık topuklularıyla göreve hazırды.

Willa da işe hazırды. Kot pantolon ve kış olmasına rağmen askılı tişört giymişti. İçerideki hayvanlar için dükkânı her zaman sıcak tutuyor, banyo veya tımar işi gelirse diye uzun kollu bir şey giymeyi tercih etmiyordu.

Kızlar keklerini yerken erkeklerden ve hayatında bir erkek olmasının avantajlarıyla dezavantajlarından bahsediyorlardı. Pru'nun hayatında biri vardı. Avlunun diğer tarafındaki İrlanda barının sahibi olan Finn, onun nişanlısıydı. Genç adam çok iyi biriymi ve Willa'nın en yakın arkadaşlarından. Sözün özü, Pru kesinlikle avantajları savunuyordu. "Bakın," dedi aşkı savunurken, "diyelim ki orgazm olmaya ihtiyaç duyuyorsunuz. Eğer birine âşıkınız o bunu sizin için gerçekleştirecek, karşılığında da hiçbir şey beklemeyecektir. Çünkü sizin de onun için aynı-sını yapacağını bilir. Aşk sabırdır, nezakettir." Gülümsedi. "Aşk, karşılık verme baskısı olmadan oral seks demektir."

Elle, "Aşk, vibratörünün şarjını sürekli tam tutmaktır," deyince kızlar kafa sallayarak gülüştüler. Hepsinin de erkeklerle ilgili dezavantajlar listesi uzundu. Eh, canı randevulaşmak istediğinde sadece kadınlarla çıkan Haley hariç.

İtiraf etmek istemese de Willa karşılıksız orgazm fikrinden bayağı hoşlanmıştı...

“Evet ama ya örümcekler?” dedi Pru. “Hayatınızda bir erkek varsa örümcekleri o yakalayıp atar.”

Bir erkek arkadaşla sahip olmanın bu beklenmedik faydası karşısında hepsi sessizleşip düşünmeye başladılar.

“Ben örümcek yakalayıp atmaya öğrenmiştim,” dedi Haley sonunda. “Leeza için.”

Haley’nin son kız arkadaşı ciddi bir çevreciydi. Sonradan ortaya çıkmıştı ki ayrıca bir de seri aldatıcıydı.

“Ben elektrikli süpürgebin borusunu kullanıyorum,” dedi Elle kendini beğenmişçe. “Böylece tuhaf ertesi gün konuşmalarına gerek kalmıyor.”

“Bugün konumuz Willa. Senin hakkında konuşursam bitmez,” dedi Pru, Elle’e. “Sen ve Archer birbirinizin yanından geçerken bile etrafa elektrik kıvılcımları saçıyorsunuz. Hatırlat bana, daha sonra bu konuyu tekrar açayım.”

Elle omzunu silkti. “Zıt kutuplar birbirini çeker derler,” dedi. “Ama Archer ve ben, zıt kutuplar birbirini *iter* tanımına uyuyoruz. Yani birbirimizden hoşlanmıyoruz.”

Hepsi gülmeye başladılar ama Elle’in buz gibi bakışlarını görünce sustular.

Onun Archer’a gizliden gizliye bazı duygular beslediğini herkes biliyordu. Görünüşe göre sadece kendisinin bundan haberi yoktu.

Ve tabii bir de Archer’ın.

Willa, konuşmanın odak noktası olmadığı için minnettardı ama az önceki ilginç ertesi gün muhabbetine dönmeyi çok isterdi. Çünkü kendisi şimdiye dek pek çok seks sonrası tuhaf ertesi güne uyanmıştı. Sabah uyanır uyanmaz kalkıp kaçmak yerine fazla kalarak erkeklerle alakalı kötü seçimlerini daha da karmaşıktırmayı iyi biliyordu. Belki de hatası buydu. Eğer

bir kez daha aptallık edip bir erkeğe şans verirse bunu kesinlikle tek gecelik ilişki olarak sonlandırmalı ve zebani görmüş gibi kaçmalıydı.

“Bana doğruyu söyleyin,” dedi Pru. “Finn’le ilişkimizi balandırarak anlatmam, yeni doğum yapmış bir arkadaşınızın saatlerce bebeğinin fotoğraflarını size göstermek istemesinden ne kadar sıkıcı?”

Willa, Elle ile Haley’nin gülen gözlerine baktı. Hepsi de “fena değil” gibisinden bir şeyler mırıldandılar.

Pru içini çekti. “Kahretsin. Kesinlikle yeni anneler gibiyim yani.”

“Hey, en azından farkındasın,” dedi Elle. Sonra muhabbeti başka yöne çevirme ustası olarak Willa’ya döndü. “Bize şu kedili adamdan biraz daha bahset.”

“Onun çok seksi olduğunu söyleyebilirim,” dedi Rory, hamster mamasıyla dolu bir kapla yanlarından geçerken. “Aşırı seksi. Ayrıca, Willa onu liseden tanıyor. Adam bir baloda onu ekmiş ama ne baloyu ne de Willa’yı hatırlamıyor.”

“Ne kadar kaba,” dedi Haley, anında Willa’yı savunmaya geçerek. Willa ona minnettardı.

“Bence kaba değildi,” dedi Rory. “Willa o sabah köpek yavrusunu yıkamakla uğraşmıştı ve üstü başı sabun köpüğü, köpek salyası ve belki biraz kakayla kaplıydı. Siz bile onu görseniz tanıyamazdınız.”

“Her zaman nasılsam öyle görünüyordum,” dedi Willa kendisini savunmak için. “Lise mevizusunun gizli kalması gerekiyordu bu arada.”

“Tüh, üzgünüm,” dedi Rory ama pek de üzgün görünmüyordu. “Ben arkadayım, Thor’u tarıyorum.”

Pru’nun köpeği olan Thor, ne kadar iğrençse o kadar iyidir felsefesiyle her gördüğü pislikte yuvarlanmasıyla meşhurdu.

Pru, Rory'ye minnettar bir öpücük attıktan sonra Willa'ya döndü. "Pekâlâ, şu seksi ötesi adama dönelim. Anlat lütfen."

Willa içini çekti. "Ne anlatacağım ki? Onunla aynı lisedeydik ve o zaman da beni fark etmezdi zaten. Yani bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Onu ne kadar tanıyordun?" diye sordu Elle, keskin bakışlı gözleri eşliğinde. Grubun mantıklı üyesi oydu ve her türlü saçmalığı kolaylıkla atlatılabildi.

"Çok iyi değil," dedi Willa, çizim defterine doğru eğilerek.

"Hmm," dedi Elle.

"Bu hmm ne demek? Anlamaya çalışmak için vaktim yok," diye uyardı Willa onu.

"Archer ile Spence'in, eski sevgilini hadım etmekle tehdit ettikleri zamanı hatırlıyor musun?"

Spence ve Archer, bu yakın arkadaş grubunun son iki üyesiydi. Spence bir teknoloji dâhisiydi. Archer ise eski polisti. İkisinin yetenekleri de muazzamdı ve evet, Willa'nın ihtiyacı olduğunda hemen yardımına koşarlardı. "O farklıydı," dedi. Ethan aşağılık herifin tekiydi. "Keane benim eski sevgilim olmayacak. Pislik olsun olmasın. Çünkü onunla asla çıkmayacağız. Eğer hayatımı incelemeyi bitirdiyseniz bu akşamki düğünden önce yapılacak işlerime başlamam lazım."

Müşterisinin, kanişlere giydirmek istediği smokinler üzerinde gece geç saatlere kadar çalışmıştı. Evet, müşterisi smokin istemişti. South Bark Hayvan Mağazası, tımar işleri ve hayvan bakım malzemeleri satışından çok prenses taçları, düğün organizasyonları ve diğer ıvır zıvırlardan para kazanıyordu ve Willa, müşterilerinin isteklerini ciddiye almak zorundaydı.

Ayrıca arada bir koruyuculuk yaptığı hayvanlar dışında kendisine ait bir evcil hayvanı olursa ve nereye harcayacağını bile-

meyeceği kadar para kazanırsa belki kendisi de köpekleri için düğün yapmak isterdi. Gerçi yapacağından şüpheliydi. Onun dünyasında sevgi hep geçici, uçup gidici bir şeydi. Düğünlerin temsil ettiği şeyin tam zıddıydı yani.

Yine de sonsuz aşkın en azından başkaları için bir olasılık olduğuna inanıyordu. Hazırladığı dev kaniş smokinini kafasından geçirip aynaya baktı. “Ne düşünüyoruz?”

“Çok tatlı,” dedi Pru. “Şimdi köpeklerin yaptığı gibi hoplayıp zıpla da dayanıklı mıymış görelim.”

Willa smokinin hareket kabiliyetini ölçmek için ellerini bileklerinden kıvrarak bir gösteri köpeği gibi zıplamaya başladı. Kızlar kahkahalara boğulmuşlardı. O sırada biri ön kapıyı tıklattı.

Saat yine dokuza on vardı ve Willa dansın ortasında ani bir déjà vu hissi yaşadı. Kızların yüz ifadeleri bilmesi gereken şeyi söylüyordu. Ama yine de yanılıyor olmayı umarak yavaşça kapıya doğru döndü.

Hayır.

Yanılmamıştı.

Keane Winters kapıda durmuş, onu izliyordu.

“Harika,” dedi haysiyetinin parçalanarak ayaklarının dibine döküldüğünü hissederken. “Ne kadarını gördü sizce?”

“Hepsini,” dedi Elle.

“Kapıyı açmalısın,” dedi Pru. “Rory’nin dediği kadar varmış. Ayrıca acelesi var gibi görünüyor.”

“Açmayacağım,” diye tısladı Willa, smokini üstünden çekip atarken. “Siz gidene kadar olmaz. Çabuk, arka taraftan çıkın!”

Hiçbiri acele etmedi. Yerlerinden bile kımıldamadılar.

Keane kapıyı bir kez daha tıklattı ve dönüp ona bakan Willa’ya kaşlarını kaldırdı. Yüzünde muhteşem bir sabırsızlık ifadesi vardı.

“Şunu sormam gerek,” dedi Pru. “Erkekler bu ifadeyi doğarken mi öğreniyorlar?”

“Evet,” dedi Elle düşünceli bir şekilde. “Öyle. Willa, canım, sakın acele etme. Ağırdan al ve yüzündeki o panik ifadesini sil. Gülümse. Seni sinir ettiğini ona belli etmen bir fayda sağlamayacaktır.”

“Gördünüz mü?” dedi Willa, Haley ile Pru’ya. “En azından içinizden biri o karanlık, bilmiş gözlerden, daha da karanlık olan o gülümsemeden ve aşırı seksi kot pantolondan etkilenmiyor.”

“Ben öyle bir şey demedim,” dedi Elle. “Ama etkilenmekten çok meraklandığımı söyleyebilirim. Kapıyı aç Wills. Bakalım adamımız nasıl biriymiş.”

“Ama az önce beni köpek dansı yaparken izledi,” dedi Willa.

“Aynen. Ama topukları kıcına vura vura kaçmadı. Oldukça dayanıklı biri olmalı.”

Willa bir iç geçirerek kapıya doğru ilerledi.

Keane’in elinde yine o parlak pembe kedi çantası vardı. Aslında bu çanta onu gülünç gösteriyor olmalıydı ama her nasılsa erkeklik hormonu seviyesini artırmış gibiydi. Keskin gözleri Willa’nın üzerindeydi ama yaklaştıkça bakışları sıcaklaştı ve içini eritecek gibi oldu. Willa cam kapının önünde durup öyle olmasa da rahatsız olmuş gibi görünmeyi umarak ellerini beline koydu.

Keane’in bakışlarının bedeninde dolaştığını gördüğünde yanaklarını hiç hoş olmayan bir sıcaklık bastı. Kahretsin. Şimdi gerçekten rahatsız... ve tahrik olmuştu. Bu ikisi bir arada hiç iyi gitmiyordu.

Onun önlüğündeki “*Sevgili Noel Baba, açıklayabilirim*” yazısını okuyan Keane’in ağzının bir köşesi kıvrıldı.

Willa derin bir nefes alıp kapıyı açtı. “Yine Petunia’yı getirmişsin. Umarım bu, büyük teyzen Sally’nin hâlâ hasta olduğu anlamına gelmiyordur.”

Keane onun teyzesinin adını hatırlamış olmasına ya da kadını umursamasına şaşırılmış gibi göründü. “Bilmem,” dedi huysuzca. “Bana bir hafta kediye bakmam gerektiğini söyledi. Henüz iki gün oldu ama Pita ortalığı birbirine kattı bile. Senin merhametine kaldım. Yardım edebilir misin?”

Vay canına. Onun kediye bakacağını varsaymak yerine rica ettiğine göre gerçekten de çaresiz olmalıydı. Ama Petunia çok tatlı bir kediydi ve Willa ona bakmayı tabii ki de kabul ederdi.

“Sana hangi lisede okuduğumu bile söylerim,” dedi genç adam, şok edici derecede çekici bir tebessümle.

Vay canına. Gülüşünü nasıl kontrol edeceğini iyi biliyordu. “Gerek yok,” dedi Willa, arkadaşlarının onları izlediğinin farkında olarak.

O sırada Keane’in dikkatini birden yukarıdaki, kafasının hemen tepesindeki bir şey çekti. Willa onun bakışlarını takip edince minik köpek havuzlarının arasından sarkan bir dal ökseotu fark etti. *Ökseotu mu? Bu da neydi şimdi?* Arkasına baktığında Rory ile Cara’nın *fazlasıyla* meşgul görünerek etrafta koşuşturduklarını gördü. “Bu ökseotu ne zaman buraya geldi?” diye sordu elemanlarına. “Ve neden?”

“FMKK,” dedi tezgâhın arkasındaki Cara.

Rory, “Fırsattan mahrum kalma korkusu,” diye tercüme etti. “Cara, kapıdan seksi bir çocuğun girmesini ve ökseotunun onu öpme bahanesi vermesini umuyordu da.”

Willa gözlerini kısıncı az sonra ölecek olan iki elemanı oradan kaçıttılar.

“İlginç,” dedi Keane. Olanları komik bulmuş gibi görünüyordu.

“Seni öpmeyeceğim.”

Adamın dudakları kıvrıldı. “Eğer bugünlük Pita’yı alırsan ben seni öperim.”

“Lüzumu yok,” dedi Willa, kalbinin göğsünde nasıl takla attığını kimsenin göremiyor olmasına şükrederek. “Petunia’yı kabul edebilirim. Öpücük falan gerekmez.”

Yalancı, seni yalancı...

Keane içeri girdiğinde Willa geriye doğru yeterince çekilmediği için neredeyse birbirlerine çarpacaklardı. Genç adamın saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi. Üzerinden müthiş bir seksi erkek sabunu kokusu yayılıyordu. Bacaklarından birinde yırtık olan taşlanmış kot pantolon ve göğüs kısmında SF İnşaat yazan, uzun kollu bir tişört giymişti. Yani Willa’nın, onun inşa-at işinde olduğuyla ilgili tahmini doğru olmalıydı.

Ayrıca adamın üstü kedi tüyüyle doluydu.

O sırada kapıdan, Willa’nın devamlı müşterilerinden biri girdi. Janie Sharp otuzlu yaşlarındaydı ve on yaşından küçük beş çocuğu vardı. Okulda öğretmen olan bu genç anne genellikle işe geç kalmış, bitkin, bezgin ve çaresiz oluyordu.

Bugün en küçük üç çocuğu son hızda bacaklarının etrafında dolanıyor, birbirlerini kovalarken çığlıklar atıyorlardı. Janie ise ellerindeki küçük balık kâsesini sarsıntıdan korumaya çalışıyordu. “Biliyorum,” diye bağırды gürültünün arasında, Willa’ya bakarak. “Çok erken geldim. Ama bugün bana yardım etmezsen kendimi öldürmek zorunda kalacağım.”

Bu Janie’nin sık sık söylediği bir şeydi. “Çocuklarını bırakmadığın sürece olur tabii,” diye karşılık verdi Willa. Bu da onun, kadına sık sık verdiği bir cevaptı. Keane’den tuhaf bir ses yükselince arkasına dönüp ona baktı. “Kendisini öldürmekle ilgili şaka yapıyor,” dedi. “Ama ben çocukları hakkında şaka yapmıyorum.”

Janie kafa salladı. “Fazlasıyla haşarılar.”

“İsimleri ne?” diye sordu Keane.

Janie onu yeni görüyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Bakışlarına hafif bir bulanıklık oturmuş, ağzından sular akmaya başlamıştı sanki. “Dustin, Tanner ve Lizzie,” dedi kısık sesle.

Keane parmaklarını şaklatınca çocuklar annelerinin etrafında dönmeyi kestiler. Ses çıkartmıyorlardı. Nefes bile almıyorlardı.

Keane ilk çocuğa parmağını doğrulttu. “Dustin misin, Tanner mı?”

“Tanner,” dedi küçük çocuk, baş parmağını ağzına sokarak.

Keane diğer iki çocuğa bakınca ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar. Genç adam bir parmağını kaldırdı, sonra küçük kıza doğrulttu.

“Ben bir meleğim,” dedi kız soluk soluğa. “Babam öyle diyor.”

“Meleklerin, sevdikleri insanlara iyi baktıklarını biliyor muydun?” dedi Keane ona. “Onlardan sorumludurlar, onları idare ederler.”

Minik kızın yüzünde sinsi bir bakış belirdi. “Yani ben Tan ile Dust’ı idare edebilir miyim?”

“Onlarla *ilgilenmelisin*.” Bakışlarını iki oğlana çevirdi. “Karşılık olarak siz de onunla ilgilenmelisiniz. Sizin gözetiminiz altındayken onun başına hiçbir şey gelmemeli. Beni anlıyor musunuz?”

Oğlanlar kafalarını aşağı yukarı salladılar.

Janie sessiz ve saygılı çocuklarına şok olmuş şekilde baka kalmıştı. “Noel mucizesi erkenden gerçekleşti,” diye fısıldadı hayretle. Sonra Keaneye baktı. “Çocuk bakıcılığı yapıyor musunuz?”

Keane buna sadece gülümsedi. Gülümsemesi bir an için odadaki herkesi dondurmuştu. O kadar şahaneydi işte. İnsanın aklına sıcak, uzun, derin öpücükleri getiriyordu.

Ve daha fazlasını.

Çok daha fazlasını... “Hayır,” dedi Willa, Janie’nin balık kâsesini alırken. “Çocuklarını bir yabancıya bırakamazsın.”

“Yabancı ama mükemmel,” diye mırıldandı Janie. Sonra silkindi. “Pekâlâ, bu gece Nap’a kalacağız. Fric ile Frac sende kalabilir mi?”

“Evet. Onlara iyi bakacağımı biliyorsun,” dedi Willa, Janie’ye sarılırken. “Sen de biraz dinlen.”

Janie gidince Keane kaşlarını kaldırdı. “Balık mı? Balık da misafir ediyorsun, ha?”

“Bakıcılık yapıyorum,” diye düzeltti Willa, gözlerini kısarak. “Beni yargılıyor musun?”

Keane kafasını iki yana salladı. “Sana bir cehennem kedisi getirmiş biri olarak yargılamak haddim değil.”

Willa bir kahkaha atınca genç adamın bakışları onun ağzına kilitlenerek içinde yine bir şeylerin karıncalanmasına neden oldu.

“Teşekkürler,” dedi Keane. “Pita’yı kabul ettiğin için. Benim için anlamı büyük.”

Tezgâhın arkasından bir “ayy” sesi, ardından da “şşt!” fısıltısı yükselince Willa arkadaşlarına dönüp “sesinizi kesin” bakışı attı.

Keane de gözlerini o tarafa çevirdi ama o bakar bakmaz Elle, Pru ve Haley hemen kafalarını telefonlarına eğdiler.

Rory yine bir kap mamayla yanlarından geçerken Willa ile Keane’in ne kadar yakın durduklarını fark ederek, “Güzel,”

dedi. “Aklını başına toplayıp erkeksizlik kararından vazgeçmene sevindim.”

Willa gözlerini kıstı.

“Ah, doğru ya,” dedi Rory, kendi alnına bir şaplak indirerek. “Bu bir sır olmalıydı Rory. Neredeyse unutuyordum.”

Keane, eğlenen bakışlarını Willa’ya çevirdi. “Erkeksizlik kararı mı?”

“Seni ilgilendirmez.” Balık kâsesini tezgâha koyan Willa, Petunia’yı almak için uzandı. “Anlaşmayı biliyorsun, değil mi?”

“Bir pislik olduğum için iki kat para ödediğim, senin de benden hoşlanmıyormuş gibi yaptığın anlaşma mı?” Keane ölümcül bir tebessüm attı. “Evet, biliyorum.”

“Kapanma saatinden önce gelmen gerektiğini kastediyorum.” Willa içini çekti. “İki kat ücret almayacağım.”

Genç adamın tebessümü sırtışa dönüştü. “Gördün mü? Benden *hoşlanıyorsun* işte.”

Bunu söyler söylemez dükkândan çıktı.

Willa arkasını döndü ve adamın gidişini izleyen elemanlarıyla arkadaşlarına baktı.

“Gerçekten de muhteşem bir popo,” dedi Pru.

“Katılıyorum,” dedi Haley. “Hem de erkekleri tercih etmememe rağmen.”

Willa omuz silkti. “Ben hiç fark etmemiştim. Ondan hoşlanmıyorum.”

Herkes kahkahalara boğuldu.

“Seni düzeltirdik,” dedi Elle, gülmeye devam ederken. “Ama mantıklı davranamayacak kadar inatçı ve dikbaşlısın. Bence bu...”

Evet, evet... Willa, hâlâ gülmekte olan kızlara dik dik baktı. Onun Keaneden hoşlanmadığı konusunda kendisini kandırdığını düşündükleri belliydi.

En kötüsü de şuydu ki, Willa da gerçeğin farkındaydı.

3. Bölüm

#BahHumbug

Keane Winters, deli gibi yoğun olmaya ve deli gibi uzun geçen günlere alışkındı. Bugün ise, anlaşmalarında yazanı gerçekleştirmemiş olan taşeronlar yüzünden ekstra yoğundu ve çıkan fırtına nedeniyle elektrikler de kesilmişti. Teyzesinin kedisi yüzünden cep telefonu ile dizüstü bilgisayarını değiştirmeye harcadığı zaman ve para da cabasıydı. Pita bir kediye *benziyor* olabilirdi ama Keane onun aslında deccal olduğundan emindi.

Cebinde titreyen telefonunu almak için alet kemerini yere bıraktı. Adamlarından biri, *San Francisco Chronicle*'daki bir haberin linkini atmıştı.

Bu yılın, San Francisco'nun Örnek İnsanları listesine girmeye hak kazanan Keane Winters, kendi çabalarıyla yükselen bir emlak müteahhididir...

Yazıdaki “kendi çabalarıyla” kısmının doğru olduğu söylenbilirdi. Şu anki işi North Bay bölgesindeki üç gayrimenkuldü ve buna o kadar çok saatini harcıyordu ki çekirdek ekibi artık

duraksamaya başlamıştı. Bir tatile ihtiyaçları vardı ama bu da yakın zamanda gerçekleşecek gibi değildi.

Winters, güzel bölgelerde bulunan harap haldeki gayrimenkulleri satın alıp bunları müthiş mekânlara dönüştürmesiyle ünlenmiştir. Duygusallığa önem vermeyen genç müteahhit, tamamladığı tüm mülkleri kıyasıya satıyor.

Bu da doğrudu. Projelerini elinde tutmanın finansal bir faydası olmazdı. Çok da uzun olmayan bir süre önce her tamamladığı mülkü derhal satmak zorunda olduğu günlerden geçmişti. Çünkü eğer satmazsa iflasla yüzleşmesi gerekecekti. Evet, ilk satışı şans eseri gerçekleşmiş olabilirdi ama o zamandan beri bu işe şans dahil değildi. Keane risk almayı seven biriydi ve bunun karşılığını nasıl alacağını da iyi bilirdi. Sonuç olarak, duygusallığı toprak altına gömmekte ustalaşmıştı. Sadece projelerinde değil, kişisel hayatında da.

Bahsi geçen bu kişisel hayat, her sabah kahvesini aldıktan sonra South Bark'ın önünden geçmeyi de içeriyordu ancak aylardır bir kez olsun dükkânın içine bakmak aklına gelmemişti. Evden ayrılmadan bir sene önce kaybettiği Blue'dan sonra hiç köpek sahiplenmemişti ve öyle bir yıkımı bir daha yaşamak istemediğinden emindi.

Asla.

Ama sonra büyük teyzesi Sally, Pita'yı ona bırakmıştı ve böylece Keane, South Bark'ın seksi sahibesiyle tanışmıştı. Wil-la'nın neden onu görmekten o kadar rahatsız olduğunu anlamıyordu ama kendisi, genç kadını gördüğünde rahatsızlıktan çok farklı şeyler hissediyordu. Sebebi belki de hayatında gördüğü en parlak yeşil renkteki gözleri ya da kızıl saçlarına uyan mizacı olabilirdi.

Keane, yürütmekte olduğu üç projesinden en sevdiği olan, Vallejo Caddesi'ndeki mülkün en üst katında ilerledi. Diğer iki projesi –bunlar North Beach bölgesi ve Mission Caddesi'ndeydi– onun için stratejik kararlar olmuştu ve tamamlandıkları anda pazara çıkacaklardı.

Düşük fiyata al, akıllıca yenile, yüksek fiyata sat. Çalışma tarzı buydu.

Fakat Vallejo Caddesi'ndeki ev... Hatırladığı kadarıyla hayatında yalnızca tek bir şeye heves etmişti, o da beş yıl önce satın aldığı bu 1940'lardan kalma Victoria stili evdi. Eski eve tek bir bakış atması, neredeyse yıkılacak gibi olmasına rağmen üç katının ve dört yüz elli metre karesinin potansiyelini görmesine yetmişti.

O zamandan beri başka projelere bakması ve kaybedilen parayı geri kazanması gerektiği için Vallejo Caddesi eviyle yalnızca vakit buldukça ilgilenebilmişti.

Evin tamamlanması, daha doğrusu neredeyse tamamlanacak noktaya gelmesi bu yüzden bu kadar uzun sürmüştü. Son bir yıldır binanın en alt katını ofis olarak kullanıyordu. Yaşadığı yer de orasıydı aslında. Tabii evi pazara sürdüğünde, ki yeni projelere girişebilmek için sermaye elde etmek adına evi satması gerekiyordu, buradan ayrılması gerekecekti.

Zeminden tavana kadar uzanan pencerelerden birine gidip dışarıya baktı. Günün aydınlığı neredeyse yok olmak üzereydi. Şehrin ışıkları teker teker yanıyordu ve ileride Golden Gate Köprüsü'yle körfez görünüyordu.

"Ahbap." Sağ kolu olan Mason, eşikte durduğu yerden ona seslenmişti. "Tavan arasındaki işlere yardım etmeleri için adamları bu hafta buraya getirmemiz lazım. Sen ve yükseklik korkun yüzünden... Sen beni dinliyor musun?"

"Evet," dedi Keane gözlerini camdan ayırmadan. Pacific Pier binasını durduğu yerden görebiliyordu. Willa'yı dükkânında,

şu bilgiç önlüklerinden birini giymiş, o bilgiç havasıyla işini yaparken gözünde canlandırdı.

Birisi alaycı bir şekilde güldü. Sass. İş idarecisi. Anlamsızlıkları kolaylıkla anlamlandıran kişi.

“Beni dinlemiyor,” diye yakındı Mason.

“Tek kelimesini bile hem de,” dedi Sass.

Telefonunun alarmı ötmeye başlayınca Keane, “Gitmem lazım,” dedi. “South Bark’ın kapanmasına on dakika kaldı. Pita’yı almalıyım.”

“Ben gidip onu senin için alabilirim,” diye teklif etti Sass. “Ne?” dedi, Mason’ın ağzı açık kalınca. “Ben sürekli iyilik yapan biriyimdir.”

“Sen *asla* iyilik yapmazsın,” dedi Mason.

“*Sürekli* yaparım.”

“Öyle mi? Bir tanesini söyle bakalım,” diye meydan okudu Mason ona.

“Eh, sabahtan beri kafanın arkasına bir tane yapıştırmak istiyorum,” dedi kadın. “Ama bu isteğime direndim. Gördün mü? Bu iyilik değil de nedir?”

Onlar tartışmaya devam ederlerken Keane binadan ayrıldı. South Bark’a yürüyerek gitmesi beş dakikasını alırdı ama Pita’nın dönüş yolunda soğuktan hoşlanmayacağını düşündüğü için arabasına atladı. Bölgede park yeri bulmak her zaman zor oluyordu; bu akşam da bir yer bulup arabayı bırakana dek yirmi dakika geçmişti bile.

Avludan geçerken, çıkma tuğla cephesi, demir kirişleri, kocaman pencereleri olan eski binanın mimarisini, zemindeki kaldırım taşlarını ve ahmakların aşk dilekleriyle para attıkları süs havuzunu hayranlıkla inceledi.

Avludaki her şey Noel için süslenmişti. Tüm kapılara, yapılıp sönen beyaz ışıklarla süslü çam yapraklarından çelenkler asılmıştı ve sokağa çıkan geçidin yakınında kocaman bir Noel ağacı duruyordu.

Ama Keane'i durduran bunlar olmadı. Şaşkınlıkla durmasına sebep olan şey düğün hazırlıklarıydı. Ya da en azından öyle tahmin etmişti çünkü her yerde beyaz çiçeklerle ışıklar vardı ve üzerlerine karanfil batırılmış portakalların arasına fildişi rengi mumlar yerleştirilmişti. Eğreti bir kemerli geçidin kenarından çobanpüskülleri sarkıyordu.

O sırada kemerli geçit düştü ve Keane olduğu yerde kaldı.

“Kahretsin!”

Bunu söyleyen kadının, kızıl rengi daha ağır basan kızıl-sarı saçları vardı.

Willa yere çöküp geçidin parçalarına baktı. Ne yapmaya çalıştığını ancak Tanrı bilirdi.

“Sıçayım. Sıçayım, sıçayım, sıçayım,” diye mırıldanıyordu, elindeki çivi tabancasını sertçe sarsarken. “Bunu bana neden yapıyorsun?”

“Sorun tabancada değil,” dedi Keane, onun yanına giderek. “Onu kullanan kişide.”

Genç kadın çömeldiği yerde irkilince dengesini kaybedip poposunun üstüne düştü ve kafasını geriye atarak ona dik dik baktı. “Ne demeye arkamdan sinsi sinsi yaklaşıyorsun?”

Keane elini uzatıp onun ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra sırtıttı çünkü Willa yine şu bilgiç önlüklerinden birini takmıştı. Üzerinde “ONB... *Obsesif Noel Bozukluğu*” yazıyordu.

Bu ifadenin gerçekliği karşısında kısık sesle güldükten sonra tabancayı genç kadının elinden aldı.

“Bozuldu,” dedi Willa.

Keane tabancayı inceleyip kafasını iki yana salladı. “Hayır, çivisi bitmiş.” Çömeli yerdeki kutudan birkaç çivi daha alıp tabancaya yerleştirdi.

Willa hâlâ ona öylece bakmakta olduğu için Keane dikkatini kemerli geçide verdi. “Bu geçidin sadece bir metre boyunda olacağının farkındasın, değil mi?”

“Mükemmel.”

“Hangi evrende mükemmel sayılıyor acaba?”

“Köpek evreninde. Bu bir köpek düğünü için.”

Keane bir an için donakalsa da sonradan yüzünde bir gülümseme belirdi.

Willa gözlerini kırptırdı. “Hmm.”

“Ne?” Yolda gelirken mideye indirdiği, son dört saattir yediği tek şey olan çikolata dışında falan mı kalmıştı?

“Gülümsedin,” dedi genç kadın, neredeyse suçlayıcı bir sesle.

“Daha önce de gülümsediğimi gördün.”

“Pek sayılmaz. Şeyden beri...” Sesini kesip tabancayı ondan aldı. “Boş ver. Ve teşekkürler.”

“Gerçekten de bir köpek düğünü mü olacak? Burada, avluda mı?” diye sordu Keane.

“Her şeyi batırmazsam bir saat kadar sonra olacak, evet. Düğünün planlayıcısı benim.” Bir şey, bir tepki bekler gibi duraksadı ama Keane yüzündeki ifadeyi bozmamaya gayretliydi.

“Gülmeyecek misin?” diye sordu genç kadın sonra. “İki köpeğin evlenmesi fikrine gülecek bir tipe benziyorsun da.”

“Dinle,” dedi Keane, dürüst konuşmaya kararlı bir şekilde. “Ben beş kiloluk bir kedi yüzünden dehşete düşmüş bir adamım. Yani kimseye taş atacak değilim. Kendisinden bahsetmişken, bizim küçük arsız nerede?”

“Dükkânımda güvende. Bolca mamasıyla suyu var ve dükkândaki en sıcak yerde, Macaroni ile Luna’nın arasında uyuyor.”

Keane’in yüzünde boş bir ifade olmalıydı ki Willa anlatmaya devam etti: “Bugün bakıcılık yaptığım diğer iki hayvandan bahsediyorum. Daha doğrusu, şu anda bakıcılık yapan kişi elemanım Cara.”

“Umarım o hayvanlara fazla bağlı değilsindir,” dedi Keane. “Çünkü Pita’nın onları parçalayacağından eminim.”

Willa hafifçe güldü ve telefonunu çıkarmak için elini cebine soktu. Birkaç köpek ödülü de telefonla birlikte çıkıp yerdeki kaldırım taşlarının arasına düştü.

Genç kadın bağırarak mamaları toplamak için eğilirken Keane de onunla birlikte eğilince çenesini onun kafasına çarptı ve bu sefer ikisi birlikte yere düştüler.

“Ah!” dedi Willa, kafasını tutarak. “Ve çok özür dilerim. İyi misin?”

Keane görüşünü kaplayan yıldızları uzaklaştırmak için gözlerini kırptırdı. “Daha kötülerini atlatmışlığım var,” dedi, onun kafasını ovmak için uzanırken. Genç kadının saçları ipek gibi yumuşacıktı ve muhteşem kokuyordu. “Sen iyi misin?”

“Ah, benim kafam kaya gibi sağlamdır, beni tanıyan herkes bunu bilir,” dedi Willa.

Bakışları buluşurken Keane bacaklarının birbirine dolandığını fark etti. Bu kadar yakın olmaları yüzünden içinde, onu kucağına çekmek gibi ilkel ve davetsiz bir istek doğmuştu.

Onunla aynı şeyleri hissetmediği aşıkâr olan Willa telefonunu alıp fotoğraf galerisinde aşağı kayd. “İşte,” dedi zafer kazanmış bir edayla. “Buradaymış.” Ekranı göstermek için ona doğru kayınca kolları birbirine değdi. Keane telefona doğru daha da eğildiğindeyse Willa’nın saçları çenesindeki kirli sakala yapıştı.

“Gördün mü?” dedi Willa.

Keane, genç kadının etkisinden çıkmak için gözlerini kırptır-
dığında telefonun ekranında dükkânının ön kısmının bir fotoğrafı
olduğunu gördü. Çobanpüskülleriyle süslenmiş yapay şöminenin
önünde gerçekten de kocaman bir pitbul ve mini minnacık bir...
domuz yavrusu yatıyordu. Birbirlerine sarılmış gibiydiler.

Bunların arasındaysa tanıdık görünümlü beyaz bir top var-
dı. Bu tüyden top, Keane’in kâbuslarındaki siyah yüze sahipti.
Ve bu yüz, pitbulun yüzüne güvenle yaslanmış haldeydi. Keane
uzunca bir süre fotoğrafa baktı. “Bu *photoshop*, değil mi?” diye
sordu sonunda. “Sırf benimle dalga geçmek için, değil mi?”

Willa bir kahkaha atınca Keane bu ses karşısında gülümse-
di. Ama o güler gülmez genç kadının neşeli hali yok oldu. San-
ki kendisine ondan hoşlanmadığını hatırlatmış gibiydi. Sonra
kalkıp döndü. “Sonunda yani.”

“Ne?”

“Archer ve Spence geldi.”

“Köpekler mi?”

“Hayır, en yakın arkadaşlarımdan ikisi.”

“En yakın arkadaşlarını görmüştüm,” dedi Keane. “Bu sa-
bahki konuşmamızı Netflix izler gibi izleyen kızlar, değil mi?”

“Benim koca bir grup yakın arkadaşım var,” dedi genç ka-
dın. “Archer ile Spence, bu geceki düğünün güvenlik görevlileri
olacaklar.” O sırada kalçasındaki cep telefonu çalınca ekrana
bakıp küfretti.

“Bizim deccal cinayet işledi, değil mi?” diye tahminde bu-
lundu Keane.

“Tabii ki hayır! Pastayla ilgili acil bir durum var.”

“O durum benim alanımın dışında. Sen git,” dedi Keane.
“Köpekler için kemerli geçidi ben yaparım.”

Genç kadın tereddütteydi. “Mükemmel olmalı...”

Keane sayısız ev inşa etmişti ve bu kadın karşısına geçmiş, bir kemerli geçidi yapıp yapamayacağını sorguluyordu. Hem de köpekler için. “Pasta,” diye hatırlattı.

“Kahretsin. Tamam...” Willa ona ciddiyetle bakıyordu. “Yardıma ihtiyacın olur mu?”

Keane dilini yanağına bastırdı. “Başa çıkabileceğimden eminim.”

İkilemde kalmış gibi görünen Willa bir iç geçirdi. “Pekâlâ, sen eminsen öyle olsun. Ve... teşekkür ederim.”

Keane, Bayan Şüpheli’yi veda bile etmeden gönderdi ama arkasından bakmayı ihmal etmedi. Bakışları, dapdar kot pantolonun sardığı leziz kalçalarına odaklanmıştı. Genç kadının ayaklarındaysa oldukça güzel çizmeler vardı. Keane bir süre daha onu izledikten sonra işe başlamak için önüne döndüğünde neredeyse karşısında omuz omuza duran iki genç adama çarpacaktı. Bunlar Willa’nın en yakın arkadaşları Archer ile Spence olmalıydı.

İkisi de konuşmuyordu.

“Eee... Gelin tarafı mısınız, damat tarafı mı?” diye sordu Keane.

Gözlerini bile kırpmadılar.

“Espriydi,” dedi Keane. “Gelinle damat köpek ya. Komikti bence.”

Gülümsemediler.

“Zor insanlar,” diye mırıldandı Keane.

“Biz Willa için buradayız,” dedi biri sonra. Daha iri yapılı, daha tavırlı olan... Dünyanın karanlık tarafını görmüş, belki de hâlâ orada yaşıyormuş gibi duruyordu. Diğer adam daha inceydi ama o da yapılıydı ve gözleri dikkatli bir ilgiyle Keane’i inceliyordu.

“Hey.” Seslenen, havuzun diğer tarafındaki Willa’ydı. “Nazik olun!” Parmağını iki arkadaşına doğrulttu. “Özellikle de siz ikiniz.”

Spence ile Archer ona dönüp tatlı tatlı gülümseyip el salladılar. Ama o arkasını döner dönmez dik bakışlarını yine Keane’e diktiler.

“Peki, güzel muhabbetti,” dedi Keane onlara. “Şimdi bu köpek çardağını toparlayacağım. Siz ikiniz ister orada dikilin, ister bana yardım edin.”

İri çocuk lafa girdi. “Son çıktığı adam onunla oyun oynadı.” Sesi kısık, bakışları sabitti.

Daha yumuşak başlı olduğu belli olan diğeri kafasını salladı. “Cesedi asla bulunamadı, değil mi?”

İri çocuk kafasını iki yana salladı.

Pekâlâ. “Bunu bilmek güzel,” dedi Keane kaygısızca. Ama içten içe hissettiği kaygısızlık değildi. Birilerinin Willa’yla oyun oynaması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Hâlâ bunu düşünürken genç kadının iki fedaisine sırtını dönüp işe başladı. Kemerli geçidi kaldırmaya yeltendiğinde birden iki çift el daha ona katıldı. Willa’nın arkadaşları ona yardım ediyorlardı.

Tabii tek kelime etmeden.

Bunun ardından yine üçü bir ekip oluşturup sandalyeleri dizmeye başladılar. Tam olarak yüz elli sandalye vardı.

Bir köpek düğünü için.

Aralık ayının soğuk esintisi etraflarında dolaşıyor olsa da kısa sürede üçü de ter içinde kalmıştı.

“En azından şu South Beach düğününde yardım etmemizi istediği zamanki gibi olmadı. O günü hatırlıyor musun Arch?” dedi ince yapılı genç adam. Bu sayede Keane hangisinin Archer, hangisinin Spence olduğunu anlamış oldu.

Archer son sandalyeleri dizerken homurdandı. Bakışları avlunun diğer tarafında, kıpkırmızı, çekici bir elbiseyle duran Elle'e kaymıştı. Genç kadın hem cep telefonu hem de bir iPad'le uğraşıyordu.

Spence, arkadaşının bakışlarını takip etti. "Bu kız nasıl hiç kirlenmiyor ya da terlemiyor?"

Archer kafasını sağa sola salladı. "Kir ve ter ona yaklaşamaz çünkü Elle bir insan değil."

Spence bir kahkaha attı. "Sana hâlâ kızgın, ha?"

"O bana her zaman kızgın."

"Neden olduğunu hiç düşündün mü?"

Archer cevap vermedi.

O sırada Willa üç şişe suyla yanlarına geldi. "Bayağı soğuk."

Hâlâ ara sıra Spence ve Archer'ın soğuk bakışlarına maruz kalan Keane burnundan alaycı bir nefes verdi.

Willa bunu fark edince hepsine tek tek baktı. "Ne oluyor burada?"

Kimse bir şey demedi.

Bunun üzerine Willa uzanıp Spence'in kulağını kavradı. Genç adam bağırmak yerine erkeksi bir şekilde yüzünü buruşturdu. "N'apıyorsun Wills?"

"Bu tuhaf hava ne? Neler oluyor?"

Spence onun parmaklarını dikkatlice kulağından ayırdı. "Neden Archer'ın kulağını çekmiyorsun?"

"Çünkü onun üzerinde muhtemelen iki tabanca, bir de bıçak vardır."

Keane ona baktığında Archer'ın vücut dilinde herhangi bir değişiklik olmadığını fark etti. Aldatıcı bir kaygısızlığı vardı ama gözleri sert ve dikkatli bakıyordu. Ya orduda ya da emniyette görev alıyor olmalıydı.

Willa ellerini kalçasına dayadı.

Archer pes etmese de Spence pes etti. “Ethan’la olanlardan sonra bu adamı kontrol etmemiz gerektiğini düşündük...” derken Willa’nın yüzündeki ifade cümlesini yarıda kesti.

Keane’in iki ablası vardı ve onu genelde görmezden gelirlerdi. Tabii ateş hattında falan olmadıkça. O zamanlardaysa gözlerinden alevler çıkarır, işkence ve ölüm sözü veren bakışlarla bakarlardı.

Willa da şu anda aynı şekilde bakıyordu.

“*Bu adamı mı?*” diye tekrarladı. “Aman Tanrım.”

Spence ağzını açtı ama Willa kafasını iki yana sallayıp parmağını ona doğrulttu.

“Hayır,” dedi. “Ne var biliyor musunuz? Bu aslında benim suçum.”

“Hayır, senin suçun değil,” dedi Archer ciddiyetle. “Ethan aşağılık herifin tekiydi ve...”

“Demek istediğim, siz ikinizle arkadaş olmak benim suçum!” Sonra ona pek bakmadan parmağını Keane’e döndürdü; neredeyse gözünü oyacaktı. “Onunla çıkmıyorum,” dedi. “Gelecekte de çıkmayacağım. *Geçmişte* çıkmadığımsa kesin.”

Keane ağzını açtı ama sonra kapattı. Bu, aralarında bir geçmiş olduğuna dair ikinci imaydı. Kafasında geçmiş konuşmaları oynatırken öyle dalmıştı ki neredeyse Spence ile Archer’ın yanlarından ayrıldıklarını fark etmeyecekti. Spence’in ayrılmadan önce ona attığı anlayışlı bakışı kesinlikle kaçırmamıştı ama.

“Dinle,” dedi Willa, yalnız kaldıklarında. “Yardımanın için minnettarım. Hem de çok. Ama...”

“Gelecekte benimle çıkmayacağını nereden biliyorsun?” Keane bu meselenin kafasına nasıl takıldığını daha şimdi fark ediyordu.

Willa da onun kadar şaşkın görünüyordu. “Biliyorum işte,” dedi sonunda. “Ben...” Cümlesinin devamını getiremedi çünkü dört yaşından büyük olamayacak bir oğlan çocuğu gelip önlüğünü çekiştirmeye başlamıştı. Willa onu görür görmez gülümsedi. Bu gülümseme öyle sıcak ve tatlıydı ki onun çocuğun yanına çömelmesini izlerken Keane büyülenmiş gibiydi.

“Merhaba Keller.” Willa, oğlanın mini smokinini düzeltti. “Bu akşam çok yakışıklı görünüyorsun.”

“Babalarım hazır olduklarını söylediler.”

“Mükemmel. Biz de hazırız.”

Keller kafasını iyice geriye atarak Keane’e baktı. “Bir düğün için komik ayakkabılar seçmişsin.”

“Bunlar iş botları,” dedi Keane. “Ayakkabılardan bahsetmişken, sen de seninkileri yanlış ayağa giymişsin.”

Keller kafasını eğip ayaklarına baktı, sonra kafasını kaşdı. “Ama benim başka ayağım yok ki,” dedi sonunda, ona bakarak.

Doğru dedin, diye düşündü Keane. Ama Willa çocuğun oturmasına yardım edip ayakkabılarını düzeltti. Ardından da sevimli bir despot olarak milleti işe koşmaya devam etti. Kimse yakınmıyordu. Hatta herkes onun emirlerini yerine getirmekten mutluluk duyuyor gibi görünüyordu.

Keane şantiyelerinde onun bu yeteneğini kullanabilirdi.

On dakika sonra düğün töreni başladı. Rory her şeyi kayda alırken iki köpek bir evlilik sertifikasına patilerini bastırdılar. Masalardan birine South Bark’tan hediyeler yerleştirilmişti.

“O parıltılı tasmalardan kalmadı,” diyordu Willa birine, törenden sonra elindeki iPad’e bakarken. “Ama sipariş alabilirim.”

Keane onun yepyeni bir yanını, girişimcilik yeteneğini görmeye başlamıştı. İtiraf etmeliydi ki bu yanı çok hoşuna gitmişti.

Genç kadın çok zekiydi ama etrafını saran kürklü canlılarla ne-redeyse Keane’i kandırmıştı.

Sonrasında, kalabalık dağıldığında Keane orada kalıp etrafı toplamakta ona yardım etmek istedi.

“Hiç gerek yok,” dedi Willa.

“Şimdiki zamanın ya da geleceğin olmadığı için mi?”

Willa ona uzun uzun baktı, sonra dönüp kemerli geçidi sökmekle uğraşmaya başladı.

Keane geçidin parçalarını birbirinden sökmek için kollarını onun iki yanından uzattığında göğsü sırtına değdi. Willa hareketsiz kaldı. Keane de. İçinden iki yüz voltluk bir elektrik akımı geçmişti adeta.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı genç kadın, hiç kımıldamadan.

Keane bunu daha önce düşündüğü için cevabı hazırды. “Manyetizma.”

Bunu duyan Willa onun kollarının arasından çıkıp yüzüne baktı. “Ah hayır. Hayır, hayır, hayır. Aramızda kesinlikle öyle bir şey yok.”

Keane küçük bir kahkaha attı çünkü genç kadının bu konuya kafa yormadığı belliydi. Egosunun biraz zedelendiğini itiraf etmeliydi. “Yani bunu hissetmediğini mi söylüyorsun bana?”

Willa bir süre düşündü. “Hissetmek istemediğimi söylüyorum,” dedi sonunda.

Kulübüme hoş geldin, diye düşündü Keane.

4. Bölüm

#GerçeklerArayaGirince

Düğünden sonraki günler Willa için belli belirsiz geçip gitmişti. Tatil telaşı artık herkesi sarmıştı. Bunu hiç dert etmezdi çünkü dükkânı sayesinde, geçmiş yılların neden olduğu boşlukları doluyordu.

Evet, halinden gayet memnundu.

Ama sonra Keane Winters'ı görmüştü ve içinde tuhaf, rahatsız edici bir şeyler olmuştu. Onun yüzünden, içindeki tüm boşlukları dolduramadığını fark etmişti. En az bir tanesi hâlâ açıktı.

Homurdanarak güne başlamak için yataktan kalktı. Dairesi de Pacific Pier Binası'nda, dükkânının dört kat üstündeydi. Küçük ama sıcak bir yerdi. Oturma odasıyla mutfak bir aradaydı ve aralarında küçük bir bar masa vardı. Yatak odasına giden kısa koridorla oturma odası arasındaki duvarda bulunan kapı servis asansörüne açılıyordu. Geçmişte bu bina geniş bir ailenin yaşadığı bir konut olduğu için bu asansör buraya konmuştu. Tabii o zamanlar, San Francisco'nun Cow Hollow bölgesinde gerçekten ineklerin olduğu bin sekiz yüzlü yıllardı.

Asansör kapısı şu anda kilitliydi ama bazen orada Willa'yı, kurabiye ya da kek gibi gizemli hediyeler bekliyor olurdu. Bir keresinde de Archer adamlarını eğitmek için hazine avı benzeri bir etkinlik düzenlemişti ve bulunması gereken objelerden biri de Finn'di. Genç adam kaçarken servis asansöründe sıkışıp kalmıştı.

Archer'ın komedi anlayışı da buydu işte.

Willa, şu anda asansörde onu bekleyen birkaç kek olmasını ne kadar dilese de hiçbir şey olmadığını bildiği için banyoya gidip duşunu aldı ve giyindi. Bugünkü üniforması, dizinde bir delik olsa da en sevdiği kot pantolon ve bir başka hafif, askılı tişörttü. Tişörtün üstüne, tımar müşterisi geldiğinde kolaylıkla çıkartılabilecek bir kazak giydi.

Dükkanın açılmasına on dakika kala cam kapı tıklatıldığında hiç şaşırmadı. Hain kalbinin ani sıçrayışı da onu şaşırtmamıştı. Keane'in oraya uğradığı ilk günün üzerinden iki hafta geçmişti. O zamandan beri de düzensiz bir şekilde gelip gidiyordu. Bazen birkaç gün arka arkaya geliyor, sonra birkaç günlüğüne yok oluyordu. Willa ona teyzesini sorduğunda yüzünde ciddi bir ifadeyle kafasını iki yana sallıyor, "*Henüz iyileşmedi*," diyordu.

Willa her sabah bir kulağının kapıda olduğunu, o gün onu görüp göremeyeceğini merak ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Her ihtimale karşı her gün rimel ve ruj sürmekten de... Ama kapısı tıklatıldığında kendisini zorla sakın tutmayı başarıyordu. Bugün de başardı.

"Bunu görmek isteyeceğine eminim," dedi yanında oturan Elle. Tam bir çay aşığı olduğu için İngiltere'den sipariş ettiği sıcak çayını yudumlarken ön taraftaki tezgâha yaslanmıştı.

"Hayır, istemiyorum," dedi Willa. Bakmak istemiyordu çünkü orada ne olduğunu biliyordu. Safi el emeğiyle kazanılmış

olan kaslarını ve geniş omuzlarını saran şu tişörtlerinden birinin içindeki Seksi İnşaatçı Adam'ı görecekti. Görünüşe önem vermediğini gösterir gibi saçları özensizce karıştırılmış olacaktı. Zaten neden görünüşe önem versindi ki? İnsan onun gibi görününce aynaya bile bakmaya ihtiyaç duymazdı.

"Kıyafetleri iyi taşıyor," dedi Ella gördüğünü beğendiğini gösteren bir sesle. "Hakkını vermek lazım. Onu içeri al Willa."

"Sütümü daha yeni koydum ama," diye yakındı Willa.

"Biliyorum. Sade mısır gevreği seçmenden ne kadar tuhaf biri olduğun da anlaşılıyor zaten." Elle'in bakışları ön kapıdan ayrılmamıştı. "Ama kutsal inekler aşkına, bunu gerçekten ama gerçekten görmek istersin."

"Neden?"

"Takım elbise giymiş de ondan. Gözlerim ne yapacaklarını şaşırmış durumda."

Willa o kadar hızlı döndü ki boynunu incitti.

Keane'in keskin gözleri dükkânı tarıyordu. Bakışları üzerine sabitlendiğinde Willa, bazı belirli bölgeleri başta olmak üzere parmak uçlarına kadar titrediğini hissetti. Hep aynı şey oluyordu. "Kahretsin."

"Sana demiştim," dedi Elle. "Onun marangoz falan olduğunu söylememiş miydin sen?"

"Petunia'yı ilk bıraktığı gün doldurduğu formun iş bölmesine serbest meslek yazmış," diye mırıldandı Willa. Tanrının bir lütfu gibi kapıda dikilen Keane'den gözlerini alamıyordu.

Ve bu Tanrının lütfunun elinde parlak pembe bir taşıma çantası vardı.

"Hangi tarzın ona daha çok yakıştığına karar veremiyorum," dedi Elle. "Takım elbiseli seksi mi yoksa kot pantolonlu seksi mi?"

“Eşit olabilir,” diye itiraf etti Willa.

“Yani ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun,” dedi Elle zafer kazanmış edasıyla.

“Hayır, ama ölü de değilim herhalde. Yani, baksana şu adama.”

“İnan bana,” dedi Elle. “Bakıyorum. Şimdi karşımda durup bu adamdan hiç etkilenmediğini mi söyleyeceksin bana?”

“Merhaba! Geçmişte beni nasıl ektiğini, şimdiyse bunu hiç hatırlamadığını unutuyorsun herhalde.”

Elle, “Sen de bunun çok uzun zaman önce olduğunu unutuyorsun herhalde,” dedi. “Buraya gelip o düğünde sana yardım etti. Olayı fazla dramatikleştiriyor olabilir misin?”

“Dramatikleştirmiyorum. Ben *hiçbir şeyi* dramatikleştirmem!” Willa kollarını ve elindeki kaşığı sağa sola savurduğunu fark edince sustu. “Tamam, olabilir. Sebebi kızıl saçlarım. İnsan genetiğine karşı gelemiyor.”

“Hı hı.” Elle’in bakışları yumuşamıştı. “Hayatım, geçmişinin hiç kolay olmadığını biliyorum. Ama bu duygusal mayın tarlasının ortasına onu atmana gerek yok bence. Bu arada, sen bunun beni ilgilendirmediğini söylemeden önce belirtiyim: Bunları seni anladığım için söylüyorum. Gerçekten anlıyorum.”

Willa içini çekti çünkü Elle’in onu anladığını biliyordu. O, kendisinden çok daha kötü zamanlar geçirmişti ve bunu düşünmek hiç kolay değildi. “Hayatımın bir noktasında onun tarafından ekilmek... unutulmayacak bir travmaydı,” dedi. “Yani evet, biraz taşkın davranıyor olabilirim. Ama lisenin nasıl berbat geçtiğini hatırlıyorsundur, değil mi? Ya da belki de hatırlamıyorsundur. Belki sen de Keane gibi popülerdin. Fakat ben...” Kafasını iki yana salladı. “Ben görünmezdim,” diye itiraf etti. “Ve bu, kendime olan güvenimi ciddi şekilde zedeliyordu.”

Elle'in gülümsemesi soldu. "Peki. Ona kızgın kalalım o halde."

Willa'nın kalbi sıkıştı. "Teşekkür ederim," dedi. Sonra kapıya doğru ilerledi.

Keane için gün, şafak sökerken başlamıştı. Daha şimdiden upuzun bir sabah geçirmişti. Bir mühendisle neredeyse kavga tutuşmuş, kendi hayatını kurtarmak için gereken kararı veremeyen bir müşteriye yağ çekmekle uğraşmış ve kendi sesini dinlemeye bayılan bir iç mimarla North Beach'teki mülk hakkında fazlasıyla uzun bir toplantı yapmıştı. Şimdi de South Bark'ın kilitli kapısında dikiliyordu ve bir sonraki toplantısına yirmi dakika kalmıştı.

Willa kapıyı açmak için hiç acele etmemişti. Açtığındaysa yüzünde, onu ilk defa görüyormuş gibi bir ifade vardı.

"Keane?" diye fısıldadı, karşısındakinin o olduğundan emin değilmiş gibi.

"Benim." *Başka kim olabilirdi ki?*

"Sadece kontrol etmek istedim." Bakışlarını onun üzerinde yavaşça gezdirdi. "İkizin falan var sandım da."

"Evet. Ve kedi ikimizden de nefret ediyor."

Willa bir kahkaha attı. Bu onun için beklenmedik bir şey olduğundan Keane ona öylece bakakalmıştı. Parlak yeşil gözleri daha da ışıldıyordu ve gülümsemesi bulaşıcıydı. Keane'in havadan sudan muhabbetler için hiç vakti yoktu ama karşısındaki kişi bu kadın olunca kendisini tutamıyordu. "Şaka yapmıyorum," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Willa. "Bu yüzden bu kadar komik ya." Kot pantolonu yıpranmış ve solmuştu ama kıvrım-

lı, minyon bedenine ikinci bir ten gibi uyuyordu. Keane onun, göğüs kısmında “*Yaramaz VE Uslu*” yazan küçük tişörtünü de çok sevmiştir. Tişörtün askıları ıslak ve üşümüş olduğunu gösterecek kadar inceydi.

Kızıl-sarı saçları kat kat kesilmişti ve birkaç tutamı gözlerinin üstündeydi. Onun neden orada olduğunu bilse de yine de rica etmesini bekleyerek kaşlarını kaldırmıştı. Normalde Keane bunu sinir bozucu bulurdu ama Willa yapınca eğleniyordu. “Bugün Pita için zamanın olduğunu söyle lütfen,” dedi her zamanki gibi. Zorunda kalırsa yalvarabilirdi bile. Dün Pita bir projesinin taslaklarını tırnak bileycisi olarak kullanmıştı. Üstelik Keane’in o planları götürmesi gereken toplantıdan bir saat önce.

“İş kıyafetlerini değiştirmişsin,” dedi Willa, cevap vermek yerine. “Takım elbise giymişsin.”

“Bugün için gerekli bir musibet.”

“Oldukça... farklı görünüyorsun.”

Willa’nın, görünüşünü fark etmiş olmasının verdiği tatmin duygusuyla onu kıyafetlerine göre yargılamasının sebep olduğu beklenmedik rahatsızlık arasında sıkışıp kalan Keane ona hemen karşılık vermedi. Yargılanmak onun için yeni bir şey değildi. Çocukken dikkatini sadece eğitimine vermediği için ailesi tarafından yargılanmıştı. Okulda sadece eğitimine önem veren bir öğrenci ya da sadece bir sporcu olmayı değil de ikisinin arasında kalmayı tercih ettiği için yargılanmıştı. Ama bu tercihi sayesinde her yere uyum sağlamak için çok çalışmıştı ve bunu yapabilme yeteneğiyle de gurur duyuyordu. “Beni kıyafetlerime göre mi yargılıyorsun?”

“Hiç de değil,” dedi genç kadın, ondan daha önce de duyduğu bir ses tonuyla. Neden bahsettiğini anlamasını bekleyen bir ses tonuydu bu.

“Pekâlâ,” dedi Keane. “Pes ediyorum. Bir sesli harf alabilir miyim?”

Willa dönüp arka taraftaki Elle’e bakınca arkadaşı ona omuz silkerek cevap verdi. “Canına oku, hayatım,” dedikten sonra da tezgâhın üstünden atlayıp avluya açılan kapıdan dışarı çıktı.

Keane’in böyle şeyler için zamanı yoktu. “Neyi kaçırıyorum burada?” diye sordu, Willa’nın neden iki kez geçmişi ima ettiğini öğrenmeye kararlı bir şekilde. Sonra aklına tuhaf ve rahatsız edici bir şey geldi. “Birbirimizi tanıyor muyuz yoksa?”

“Neden?” diye sordu Willa. Gözleri birden keskinleşmişti. “Beni bir yerden mi hatırladın?”

“Hayır.”

Genç kadın uzunca bir süre ona baktı, sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, birbirimizi tanımıyoruz. Hem de hiç,” dedi ve parlak gözlerini kısarak ekledi: “Dürüst olmam gerekirse, marangoz halini daha iyi buluyorum.” Bunu söyledikten sonra Pita’yı ondan alıp içeri doğru ilerleyerek uzaklaştı.

O akşam altıyı iki geç Keane kamyonetini park etti ve şakır şakır yağan yağmurun altında South Bark’ın bulunduğu sokağa koştu.

Ön kapı kilitliydi ve dükkânın lambaları kapalıydı. Tabii içerisini Noel’i kutlayan Kuzey Kutbu gibi gösteren *metrelerce* Noel lambasının ışığı sayılmazsa.

Sanki ışıklar steroid almıştı.

Ya da esrar kullanıp kafayı bulmuştu.

Camdaki tabelada KAPALI yazıyordu ama bir kenarına yapıştırılmış kâğıda şunlar yazılmıştı:

Kıymetli sevgi yumağını almaya gelmekte geciken fazlasıyla kaba bir insan değilseniz arka kapıyı kullanabilirsiniz.

Tanrım, diye düşündü Keane alaycı bir tavırla. Kimden bahsediyor olabilir acaba? Dönüp avluya geçti ve South Bark'ın arka kapısından içeri girdi. Willa dirseklerine kadar sabun köpüğüne batmış halde bir dobermanı yıkamakla meşguldü.

“Kimmiş akıllı çocuk?” diyordu Willa, alçak ve çocukça bir sesle, köpek mutlulukla yüzüne doğru soluk alıp verirken. “Evet, öyle,” diye şakıdı. “Sensin, değil mi? Akıllı bir çocuksun, değil mi?”

“Eh, böbürlenmeyi pek sevmem,” dedi Keane, kapı pervazına yaslanarak. “Ama bazı zamanlar çok iyi bir çocuğumdur.”

Willa irkilerek ona doğru döndü. “İçeri girdiğini duymadım.” Onu baştan aşağı süzdü. “Üstünü değiştirmişsin.”

Keane kafasını eğip kot pantolonuna ve uzun kollu tişörtüne baktı. “Günün büyük çoğunluğunda elektrik işleriyle uğraştım ama sonra fırtına çıktı,” dedi. “Takım elbisenin içindeyken kendimi kazara öldürüp cenaze kaldırıcısının işini kolaylaştırmayayım dedim.”

Willa gülmedi. “Bu havada elektrik işleriyle mi uğraşıyordun?”

“İş havanın güzelleşmesini beklemez. Merak etme, yıllardır kendime kazara elektrik verdiğim olmadı.”

Willa ona cevap vermeden küveti boşalttı ve köpeği kocaman bir havluya sarıp tasmaşının ipini bir yere tutturdu. Sonra Keane'e, “Bir dakika bekle,” deyip koridorda gözden kayboldu.

Belli ki fazla uzağa gitmemişti çünkü, “Bana bir iyilik yapıp Carl'ın banyosunu tamamlar mısın?” dediği duyuluyordu.

“Duruma göre değişir,” dedi Rory'nin sesi. “Sahibi burada mı?”

“Max mi?” dedi Willa. “Hayır, Archer’la birlikte bir iş için gitti. Carl’ın sadece kurutulup taranması kaldı. Max birazdan onu almaya gelecektir. Sen neden onu sordun ki? Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Rory çabucak. Fazla çabuk cevap vermişti. “İyi,” dedi içini çekerek. “Onu aklımdan çıkartamıyorum.”

“Ben de kaşarlı tostı aklımdan çıkartamıyorum,” dedi Willa.

Rory bir kahkaha attı. “O çok daha kolay olmalı.” Duraksadı. “Bana tekrar çıkma teklif etti.”

“Anlıyorum,” dedi, sesi yumuşamış olan Willa. “Tatlım, o iyi bir adam. Öyle olmasa Archer onu ekibine almazdı.”

“Ama benim radarım hâlâ bozuk.”

Willa, “Seni anlıyorum,” dedi teselli edici bir şekilde. Sonra ikisi birlikte odaya girdiler.

Rory kollarını sıvadı. “Bu iş bende.” Dönüp Carl’a gülümsedi. “Zaten sen bu akşam için planladığım *American Horror Story* maratonundan daha iyi bir seçeneksin.” Köpeğin sivri kulağlarının tam ortasını öptü.

Carl onun yüzünü çenesinden alınaya kadar yalayınca kız bir kahkaha attı.

Willa kafasıyla Keane’e koridorda onu takip etmesini işaret etti. Gittikleri yer ofisi olmalıydı.

Pita buradaki ahşap masanın üzerine sırt üstü uzanmış, dört bacağına da günlerdir ölü yatıyormuş gibi havaya dikmişti.

Keane büyük bir şaşkınlıkla olduğu yerde donakaldı.

Ama Willa şaşırılmamıştı. Bir kahkaha atıp masaya gitti ve Pita’nın göbeğini okşadı.

Kedi ağzını kocaman açarak esneyip gerindi ve yüzünü Willa’nın bileğine sürttü. Tuhaftı ama bunu görmek Keane’in içini

rahatlatmıştı. Sally'yi arayıp kedisinin öldüğünü söylemek zorunda kalmayacaktı. En azından bu akşam.

"Baban seni almaya gelmiş," dedi Willa, kediye burnunu sürterken.

"Ne komik," dedi Keane. Sonra Pita'nın yanındaki boş balık kâsesini fark etti. "Yine mi balık bakıcılığı yapıyordun?"

"Evet," dedi Willa, yavaş ve üzgün bir şekilde nefes verirken. "Petunia çok tatlı olduğu ve müşteriler onu çok sevdiği için burada rahatça gezmesine izin veriyordum ama bir tımar işinde Rory'ye bilgi vermek için arkamı dönmeye kalmadık ki..." Güçlkle yutkundu. "Sanırım Petunia'nın karnı açtı."

Keane'in kalbi durdu. "Tanrım. Şaka mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Ne?" derken Keane ona gözlerini kırıştıtararak bakıyordu.

"Evet, şaka yapıyorum."

Keane ona öylece baktı. "Çok kötüsün."

"Bir daha geç kalma," dedi Willa. Bilmiş gülümsemesi Keane'in gününü başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar aydınlatmıştı. Bir taraftan sinirlerini bozarken bir taraftan onu nasıl bu kadar neşelendirdiğini anlayamıyordu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Gereken ücreti öderim."

Willa kafasını iki yana salladı. "Sadece birkaç dakika geç kaldın. Ve elektrik işiyle uğraşıyormuşsun. Acele edip çarpılmanı istemezdim."

"Ah," dedi Keane. "Bu da beni önemsedığının kanıtı işte."

"Ben ödememi önemsiyorum."

Keane kahkaha attı. "Anlaşıldı." Pita'yı alıp oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Karnı çok açtı ve hâlâ halletmesi gereken evrak işleri vardı. Willa'nın da işleri olduğunu görüyordu ama bir türlü gitmek için adım atamıyordu.

Willa'yla birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı ki bir kadının ofis kapısından içeri kafasını uzattı. Keane bu kadını tanıyordu; avlunun diğer tarafında bulunan ve muhteşem el yapımı mobilyalar satan Reclaimed Woods adlı dükkânın sahibi olan Kylie, onun için ahşap işi yapan kişilerden biriydi. Geçen yıl içinde ondan pek çok şey satın almıştı. Kadına selam verme amaçlı gülümserken kot ceketinin göğüs cebinde duran minicik bir köpeğin kafasını fark etti.

“Selam Keane,” dedi Kylie. Willa'nın şaşırdığını görünce de, “Müşterilerimden biri,” diye ekledi. “İyi bir müşterim. Neyse, dinle...” Aceleyle konuşmaya devam ederken yavru köpeğin kafasını korumacı bir şekilde tutuyordu. “Bir arkadaşım için bu minik adama bakıyordum.”

“Ne kadar tatlı,” dedi Willa, köpeğe dokunmak için yanına giderken. “Cins mi?”

“Pek emin değilim. Daha üç haftalık ve hâlâ biberonla besleniyor. Ama şivava olduğunu düşünüyorum.”

Keane öyle olduğunu düşünmüyordu çünkü hayvanın patileri kulaklarından daha büyüktü.

“Sanırım bu hava ona çok soğuk geldi,” dedi Kylie. “Sürekli titriyor. Titrerken dişlerinin dökülmesinden korkuyorum. Zaten iki tanecik var.”

“Ona lazım olan şey bende var.” Willa, masasının yanındaki bir kutudan, oyuncak bebeklere ait gibi görünen birkaç kazak çıkardı.

“Sen bir kahramansın,” dedi Kylie, kazaklardan dört tanesini alırken. Bunlardan biri bir Noel Baba kostümüydü. “Hesabıma yaz.” Sonra Kean'e döndü. “Fırsat bulursan bana da uğra. Altı ay önce üzerinde çalıştığımı gördüğün şu eskitilmiş ahşap mobilyayı tamamladım.”

“Uğrarım.”

Kylie ona bir tebessüm, Willa'ya da bir öpücük atıp dükkândan çıktı.

Willa dizüstü bilgisayarını açıp birkaç tuşa basarken Kean'e yandan bir bakış attı. "Köpek kazaklarını gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi fark ettim. Bu kazaklar, parıltılı tasmalar, prenses taçları ve köpek düğünleri diğer her şeyden daha fazla para kazandırıyor bana."

"Parayı nasıl kazanmak istersen öyle kazanırsın Willa. Bu iyi bir şey."

Genç kadın durup uzun uzun onu inceledi. Samimiyetini ölçüyormuş gibiydi.

"O düğünde senin nasıl çalıştığını gördüm," dedi Keane. "Çok etkileyiciydi. Senin için insanlar da hayvanlar da önemli ve burada oldukça akıllıca bir iş çıkartıyorsun."

"Hayvanlar benim dayanağım," dedi Willa alçak sesle. "Ama evet, burayı açmadan önce nasıl para kazanabileceğime dair araştırmamı yaptım. Ve sonuç en büyük hayallerimden bile daha güzel oldu."

"Kendinle ve burada yaptıklarınla gurur duymalısın."

Willa duraksadı. Biraz şaşırmış gibiydi. Belki de daha önce hiç kimseden böyle bir şey duymamıştı. Sonra birden nazik davrandığını fark etmiş gibi konuyu değiştirdi. "Teyzen nasıl?"

Keane kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Bunu itiraf etmek onun için çok zordu çünkü her zaman her şeye cevabı olduğuydu, ya da bir şekilde bulabilmesiyle övünürdü. Ama gerçek şuydu ki iş ailesine gelince asla pek bir şey bilemiyordu.

İki hafta önce Sally bir eliyle bastonuna yaslanmış, diğer eliyle parlak pembe çantayı tutar halde kapısına geldiğinden beri bu meseleyi fazla düşünmemişti aslında. Kediye bakmayı kabul etmişti çünkü teyzesi çok kırılgan ve endişeli

görünüyordu. Keane de onun stresini biraz olsun azaltmak istemişti.

Kedinin *bu zamana kadar* kendisiyle kalacağını hiç düşünmemişti.

Willa, Pita'yı masadan kucağına alınca lanet kedi yüzünü hemen onun boynuna gömdü. Ve Keane hayatında ilk kez bir kediye kıskandığını hissetti. "Cidden, sırrın ne senin? Parfüm olarak ton balığı kokusu falan mı kullanıyorsun?"

Willa müzikal bir sesle güldü ve yüzünü kediye sürttü. "Onun dilinden konuşuyorum diyelim."

"Öyle mi? Hangi dilmiş bu?"

"Senin gibi insanların anlamayacağı bir dil." Pita'nın yüzüne bir öpücük kondurup onu nazikçe çantasına koydu. "Yalnızlığın dili."

Keane göğsünde bir şeylerin kıpırdanıp kalbini sıktığını hissetti. "Gerçeği bilsen şaşırırsın."

Willa bir süre ona baktı, sonra aniden önüne dönüp çantanın fermuarını çekmeye girişti. Keane onun kendisine bakmamaya çalıştığını, utandığını fark edince elini onunkinin üstüne koyarak hareket etmesini engelledi. "Benimle akşam yemeği ye."

Willa duyduğu sözler karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Keane de en az onun kadar şaşkındı.

"Özür dilerim," dedi Willa tereddütle. "Öyle dememeli... Açıkçası öyle diyerek randevuya çıkmak istediğimi falan ima etmiyordum ve..."

"Biliyorum," dedi Keane. "Seninle konuşmaya devam etmek istediğim için buradayım ama karnım gurulduyor ve bir an önce beslenmek istiyor. Hadi Willa, ikimiz de işlerimizi bitirdik ve ikimizin de parmağında yüzük falan yok. Gidip birlikte yemek yiyelim."

Genç kadın ona bakıyordu. “Öylesine mi?”

“Öylesine.”

“Bana pek akıllıca bir fikir gibi gelmiyor.”

“Neden?”

Willa tereddüttüeydi. Keane ona geçen akşam Archer ile Spence’in anlattıklarını, aşâğılık eski sevgilisinin ne yaptığını sormak istedi ama bu onu ilgilendirmezdi. Ama yine de o adamı bulup bir ders vermeyi çok isterdi.

“Pek çok nedeni var,” dedi sonunda Willa.

“Birini söyle.”

Genç kadın ağzını açıp kapattı. “Aslında bir sebep bulamadım.”

“Çünkü yok. Bak, Elle olsaydım benimle akşam yemeğine gider miydin?”

“Tabii ki. O benim arkadaşım.”

“Peki ya Spence? Ya da Archer? Onlardan biri olsaydım benimle yemek yer miydin?”

“Yine,” dedi gözlerini kısarak. “Evet.”

“Ama benimle olmaz, öyle mi?”

“Öyle.”

Keane onun elindeki kedi çantasını alıp masaya koydu, sonra öne doğru bir adım attı. Dip dibeydiler ve onun gözlerine bakmak için kafasını hafifçe eğmişti.

Willa keskin bir nefes aldı. Ama tek tepkisi bu değildi. Göz bebekleri büyürken göğüs uçları tişörtünün ince kumaşından belli olmaya başlamıştı.

Bu kadın keskin dili ve hazır cevaplarıyla onun dikkatini o kadar dağıtmıştı ki Keane neredeyse bunu göremeyecekti. Ama artık biliyordu ki kendisinin hissettiği bu delice çekimi Willa

da ona karşı hissediyordu. “Ne yapayım söyle o zaman,” dedi alçak sesle. “Aç olduğunu biliyorum. Karnın benimkinden daha gürültülü gurulduyor.”

Willa ellerini hızla midesine götürünce parmakları onun karnına değerek irkilmesine neden oldu.

“Kahretsin,” dedi Willa. Ona bakarken gözleri kocaman olmuştu ve boynundaki damar deli gibi seğiriyordu. “İçimde gürültücü bir canavar var.”

Keane, “İzin ver onu besleyeyim,” dedi.

“Belki senden hoşlanmıyorumdur.”

“Belki mi?”

“Henüz karar vermedim,” diye itiraf etti genç kadın.

Meydan okumalardan asla kaçmayan Keane gülümsedi. “Verince bana da söyle. Hazır mısın?”

Hâlâ tereddüt ettiğini görünce başparmağını boynunda seğiren damara nazıkçe değdirdi. “Seni geriyor muyum Willa?”

Genç kadın kafasını dikleştirdi. “Tabii ki de hayır,” dedi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki Keane gözlerini onun kilerden alamıyordu. O dudakları öpmek istiyordu.

“Özellikle de,” diye ekledi Willa tatlı bir sesle. “Gerekirse şu anda kıymetlilerine tekme yi geçirebileceğim için rahatım.”

“Kendini tuttuğun için minnettarım o zaman,” dedi Keane. “Artık gidip yemek yiyebilir miyiz?”

“Sanırım.”

Keane bir kakhaha attı. “Ne kadar da isteklisin böyle.”

“Bunu kabul etmemden bir anlam çıkarma sakın,” diye karşılık verdi Willa.

Onun gözlerine baktığında Keane kendisine karşı bir çekim hissettiğini kesinlikle görebiliyordu. Biraz gönülsüz olsa da hissediyordu.

Keane bu kadarını da kabul edebilirdi.

Bir eliyle kedi çantasını alıp diğeriyle onun elini tuttu.

“Fikrimi değıştireceğimden mi korkuyorsun?” diye sordu Willa. Eğlenmiş gibiydi.

“Kıymetlilerimle alakalı tehdidini gerçekleştirmenden korkuyorum.”

Genç kadının şaşkın kahkahası Keane’in içini ısıtmıştı. *Oyun başlasın*, diye düşündü. Gerçi nasıl bir oyun olacağını da bilmiyordu.

5. Bölüm

#İlkKesikEnDerinidir

Willa neden Keane’le yemeğe çıkmayı kabul ettiğini bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa ayakları sebebi biliyordu çünkü onu, Rory’ye dışarı çıktığını haber vermesi için tımar odasına taşımışlardı.

Genç kız, Carl’ın önünde bağdaş kurup oturmuş, onu taramakla meşguldü. Köpek oturuyor olmasına rağmen Rory’ye tepeden bakıyordu ama bir çocuk gibi mutlulukla gülümsüyordu.

Carl ilgi görmeye bayılırdı.

“Ben çıkıyorum,” dedi Willa.

“Flaş haber için teşekkürler.”

“Keane’le birlikte çıkıyorum.”

Rory donakaldı. Sadece gözleri ona doğru döndü. “Cehen-nem buz mu tuttu?”

Willa bir iç geçirdi. Keane’e şu an hissettikleriyle geçmişte hissettikleri birbirine iyice karışmıştı ve kendisine bile açıklayamadığı şeyleri başkalarına açıklaması mümkün değildi. “Sadece akşam yemeği.”

“Hı hı,” diye mırıldandı Rory, neşeli Carl’a bakarak. “Ne kadar seksi olursa olsun, şeytan gelse ölmüş bedenini bile onunla randevuya zorlayamayacağını kendin söylemiştin, unuttun mu?”

“Şşşt,” Willa arkasına hızlı bir bakış attı ama neyse ki Keane odaya gelmemiştir. “Bu mesele çok... karmaşık.”

“Karmaşık,” diye tekrarladı Rory, bunu komik bulmuş gibi. “Belki de benim için yanlış olan erkeklere ilgi duyduğumda senin yapmaya çalıştığın gibi, şimdi ben de seninle leylekler ve bebeklerle ilgili konuşmalıyım.”

“Çok komiksin,” dedi Willa. Kız doğru söylüyordu aslında; ikisi de *hep* yanlış erkeklere ilgi duyuyorlardı.

Rory’nin çenesi açılmıştı bir kere. Parmaklarını tek tek açarak maddeleri sıralıyordu. “İlk randevuda yatmak yok; öpücükleri ne kadar muhteşem olursa olsun...”

“Aman Tanrım, sesini alçalt!” Willa tekrar arkasına baktı. “İlk randevuda onunla yatmayacağım.” Adamın kısık, seksi ses tonu vücudunun belirli yerlerine çok değişik, *çok* ilginç şeyler yapıyor olsa bile. Hayır, o yolu seçmeyecekti çünkü ne zaman seçse sonu hep hüsrana oluyordu. Sadece akşam yemeği yiyeceklerdi, o kadar. Duygusal güvenliğini ancak bu şekilde sağlayabiliyordu. Artık hiçbir erkeğe kolayca âşık olmayacaktı. Hayır, böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

Rory listesine devam ediyordu. “İnsan içinde bir yere gidin, gözlerini içeceğinden ayırma ve bir kadehten fazla içme.”

Rollerin değiştiği bu konuşma beklenmedik şekilde farklı bir yöne sapınca eğlence birden yok oluverdi. İkisi de, Rory’nin Willa’nın hayatına girdiği o geceyi asla unutmamışlardı.

O zaman, on yıldır koruyucu aile bakım sisteminde olan Rory’yi, on sekiz yaşına bastığında bu kocaman, kötü dünyaya tek başına salmışlardı. Willa o duyguyu çok iyi biliyordu; istenmeyen bir eşya gibi bir kenara atılmaya benzerdi.

Rory bir bara gitmiş ve orada eğlenceli, sokulgan ve karizmatik bir çocukla tanışmıştı. Onun sapık bir avcı olduğunu anlayamamıştı.

Willa, Marina Green'de yürüyüşe çıktığı bir gece Rory'yi bir parkta bulmuştu. İçkisine katılan ilaç yüzünden perişan halde olan kızcağızı hastaneye götürmüş, hatırlamadığı olayların etkisinden kurtulmasına yardımcı olmuş, ona bir iş vermiş ve hayata geri dönmesi için zorlamıştı.

Rory'nin tüm bunlar için ona borçlu hissettiğini biliyordu ama Willa, kızı borçlu görmüyordu. Ayrıca Rory'nin kendisi için her şeyi yapacağını da biliyor ve bunu çok ciddiye alıyordu. Almak zorundaydı. Çünkü bir zamanlar kendisi de onunla aynı durumda kalmıştı.

Genç kız şimdi de gözlerinde endişeyle onu izliyordu.

"İyi olacağım," dedi Willa. "Gerçekten."

O sırada arka kapı tek bir kez tıklatıldı. Max kargo pantolonu, iş gömleği ve teçhizatıyla karizmatik bir şekilde eşikte duruyordu. Archer için çıktığı görevden döndüğü belliydi. "Selam," dedi, gözleri direkt Rory'yi bulurken. "Nasıl gidiyor?"

Rory'nin dilini yuttuğu aşikâr olduğu için ona cevap veren Willa oldu. "Harika. Rory de şimdi Carl'ın temizliğini bitirmişti." Elemanına döndü. "Dükkânı sen kapatırsın, değil mi?"

Karakterine ters bir şekilde hâlâ sessiz olan Rory kafasını salladı.

Willa burada kaçırdığı bir şeyler olduğunu hissediyordu ama Max tüm azameti ve yakışıklılığıyla orada dikilmekteyken Rory'ye bir şey soramazdı. Zaten Max'in de gözlerinde bazı sırlar saklı olduğu belliydi. Willa bu yüzden Carl'ın kafasına bir öpücük kondurduktan sonra aynı şeyi Rory'ye de yaparak kızı güldürdü.

“Git artık,” dedi utanmış görünen Rory.

“Kendine dikkat et,” dedi Willa ona.

“Ben bundan emin olurum,” dedi Max. Willa onun ciddi gözlerine baktı.

Evet, kesinlikle bir şeyler kaçırmıştı. “Sağ ol.”

Çocuk kafasını sallayınca Willa odadan çıktı ve beş dakika sonra da Keane’le birlikte onun kamyonetine vardı. Keane kedi çantasını dikkatlice, adeta bir saatli bombaymış gibi arka koltuğa yerleştirdi ama sonra, bir anlık tereddüdün ardından emniyet kemeriyle çantayı güvenceye alarak Willa’yı gülümsetti.

Willa’nın kendisini izlediğini gördüğünde omuz silkti. “Kendisini koltuktan düşürecek kadar aksi zaten. Eğer ölürse ve hayaleti bana musallat olursa diye gerekli önlemleri alıyorum.” Sonra onun için yolcu kapısını açtı ama binmeden kolunu tuttu. “Üşümüşsün.”

Willa aslında donuyordu. “Bu sabah evden çıkarken montumu unutmuşum... Hayır, seninkini verme,” dedi onun montunu çıkarmaya yeltendiğini görünce.

Bunun üzerine Keane montu iyice açıp onu da içine alarak mümkün olduğunca sardı. Göğüsleri, bacakları... ve diğer her yerleri birbirine değiyordu. Bunun rahat bir sıcaklık vermesi gerekirdi.

Ama kesinlikle rahat değildi.

Fazlasıyla... seksi bir andı.

Ellerine hâkim olmak için gereken gücü kendisinde bulamayan Willa kollarını ona sardı ve parmaklarını sırtındaki kaslarda gezdirdi.

Bu dokunuşuyla Keane’in simsiyah yanan gözleri onunkilerle buluştu. Yüce İsa. Başı beladaydı. Kendisini zorlayarak geri çekildi ve arabaya bindi.

Bir dakika sonra Keane de kamyonetin önünden dolaşıp direksiyonun başına geçmiş, kafasını arkaya çevirerek öfkeli bir çingiraklı yılanı bakıyormuş gibi Pita'ya bakmaya başlamıştı.

Willa bir kahkaha atınca genç adam sıcak bir konsantrasyonla dolu gözlerini ona çevirdi. "Ne?"

"Petunia'nın hayaletinin sana musallat olmak için gelmesini gözümde canlandırdım da."

Keane hafifçe gülümseyerek ona yaklaştı ve parmaklarını çenesinde dolaştırdı. "Sence bu komik mi?"

"Ben de aynı şeyi yapardım."

Keane'in dudakları kıvrıldı. "Kinci birisin, ha?"

"Kesinlikle."

Genç adam parmaklarını onun çenesinden ayırmadan başparmağını alt dudağında gezdirmeye başladı. Bu dokunuş, Willa'nın içinde bir açlık oluşmasına sebep olmuştu.

Onun dokunuşuna açtı.

Hayır, aslında dudaklarını istiyordu. Sinir bozucu olsa da onu öpmek istiyordu. "Öyle bir şey olmayacak," dedi yüksek sesle. Çünkü böyle söyleyerek gerçekleşmesini engelleyeceğinden emindi.

"Ne olmayacak?" diye sordu Keane. "Şeytan gelse, ölmüş bedenini bile benimle randevuya zorlayamayacağını söylemiş olmana rağmen benimle yemeğe çıkmandan mı bahsediyorsun? Hmm... nasıl demiştin? Hem de ne kadar seksi olursam olayım?"

"Ben öyle demedim!" Willa yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Geçmişteki üzüntüsüne tutunmayı ne kadar istese de, itiraf etmeliydi ki şu anda savaşı kaybediyordu. Merakına yenik düşüyordu.

Ve de arzularına.

“Madem kulak misafiri olacaksın,” dedi haysiyetini mümkün olduğunca korumaya çalışarak. “En azından söylenenleri düzgün hatırla.”

Keane buna sadece güldü. Lanet olası kahkahasının seksi tonu Willa’nın tüm özel bölgelerini harekete geçirmişti. Ve kendisi de bunun farkındaydı. Willa koltuğuna iyice gömülüp kollarını göğsünde birleştirdi ve camdan dışarı baktı. “Ne kadar gülersen gül. Ben ciddiyetimi koruyorum.”

Keane endişelenmiş gibi değildi.

Ama onu böyle görmek Willa’yı endişelendirmişti.

Vallejo Caddesi’nde, iki yanına çok güzel Victoria Dönemi tarzı evlerin sıralandığı bir tepenin zirvesinde durdular. Bu evlerin hepsi büyük, muhteşem ve pahalıydı. Önünde durdukları evin çevresi bir yapı iskelesiyle sarılıydı ama yine de bina güzelliğinden bir şey kaybetmemişti.

“Burada bekle,” dedi Keane, arkadaki kedi çantasına uzanırken. “Gitmeden önce şu deccalı içeri bırakayım da yemek esnasında arabada beklemek zorunda kalmasın.”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Bu, restore ettiğim binalardan biri. Geçici süreliğine ofis ve geceleri kafamı park ettiğim yer olarak kullanıyorum.”

“Çok güzel,” dedi Willa hayranlıkla. Gözlerini evden alamıyordu. “Hayatımda gördüğüm en güzel evlerden biri.”

Keane gülümsedi. “Teşekkürler. Birkaç yıl önce ilk satın aldığında görmeliydin. İkinci kez dönüp bakmazdın.” Kamyonetten inmek için döndü ama sonra tereddüt etti. “Döndüğümde burada olacaksın, değil mi?”

Willa bu muhteşem evin içini görmek istiyordu. “İşini garantiye almak için beni de yanında götürebilirsin.”

“Sana güveniyorum.”

Willa buna kanmadı. Onu içeri sokmak istemediğini fark etmişti. “Yoksa mutfak yıkanmamış bulaşıklarla mı dolu?” dedi. “Ya da yerlere kıyafetlerini mi atıyorsun? Belki de içeride seni bekleyen biri vardır...” Bu sonuncusu sadece şakaydı ama doğru olması ihtimalinden hiç hoşlanmamıştı.

“Bir kadın mı mesela?”

Eh, bu şekilde dile getirilince kulağa ahmakça geliyordu aslında. “Boş ver,” dedi. “Yapman gerekeni yap.”

Keane bir anlığına durdu, sonra kedi çantasını bırakıp Willa’ya yaklaştı, bir elini kafasının arkasındaki koltuk başlığına, diğer elini de koltuktaki kalçasının yanına dayayıp onu kollarının arasına hapsetti. Yüzlerinin arasında sadece iki santim vardı.

Ve Keane gülümsüyordu.

Pislik herif. Bu adam cazibenin sözlükteki karşılığıydı. Ayrıca çok güzel kokuyordu. Bütün gün çalışmasına rağmen hâlâ nasıl böyle kokabildiği bir muammaydı ama gerçekten güzel kokuyordu. Willa gözlerini yumdu ve içinden geleni yapıp yüzünü onun boynuna gömerek keşler gibi kokusunu içine çekmek yerine hareketsiz kalmaya çalıştı.

“Yukarı gelmek ister misin Willa?” diye sordu Keane, buram buram seks kokan sesiyle.

Willa’nın asıl istediği, ellerini onun taş gibi sert göğsüne koymaktı. Ama bunun yerine koltuğun iki yanını sıkıca kavradı. “Tabii ki hayır.”

“Bence istiyorsun. Bence başka bir şey daha istiyorsun.”

“İstediğim şey,” dedi Willa, mümkün olduğunca sakın bir tavırla. “Bana söz verilen akşam yemeğini yiyebilmek.”

“Yalancı.”

“Eh, insanın randevulaştığı birine yalancı demesi çok kaba.”

“Yani bu bir *randevu*.” Genç adamın sesi çok erkeksi ve kibirliydi. Aslında Willa’yı sinir etmesi gerekirdi ama bunun yerine içinin alev alev yanmasına ve karıncalanmasına neden oluyordu.

Bunu bildiği açık olan genç adam onu izlerken gülümsedi ve dişlerini alt dudağında kaydırıldı.

Willa da aynı şeyi yapmayı ne çok isterdi. Daha fazlasını da. Onu o kadar çok istiyordu ki neden istememesi gerektiği birden aklından çıkmıştı. Bu konu üzerindeki düşüncelerine ulaşmaya çalıştı ama beyni donakalmıştı sanki. O anda parmaklarını koltuktan ayırıp onun saçlarının arasına daldırmasının... ve uzanıp dudaklarını onunkilere değdirmesinin sebebi de sadece buydu.

Genç adam kımıldamadı. Tek bir kası bile hareket etmiyordu. Ama Willa geri çekildiğinde onun gözlerinin gece karasına döndüğünü ve yoğun bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü.

“Bunu yanlış anlama,” diye fısıldadı ona.

“Güzel bir kadının öpücüğü ne yönden yanlış anlaşılabilir ki?”

“Şey...”

Keane, belki de bu durumdan hoşlandığını gösterir şekilde genizden gelen bir sesle güldü, sonra onun yaptığıнын aynısını yaptı. Ellerini boynundan yukarı kaydırıp saçlarına daldırdı. Bu hareketiyle Willa’nın içinde fırtınalar kopartan zevk hissi bin kat artmış, göğsünde oluşan arzu yavaşça midesine, oradan da daha aşağılara kaymıştı.

“Şey...”

Keane’in dudakları kıvrıldı. “Bunu söylemiştin zaten.”

Willa gergince güldü. Sanki on altı yaşındaki budala haline geri dönmüştü. Ama karşıdaki bu adamın sesi daha da

alçalırsa bu yüzden kendisini utandırması işten değildi. Sesi o kadar derin ve boğuktu ki Willa onun kelimelerini adeta *hissediordu*. “Ben...”

Keane konuşmasını bekliyordu ancak Willa’nın diyecek hiçbir şeyi yoktu. Kafasından tek bir düşünce bile geçmiyordu.

Genç adam ona çarpık, muzip bir tebessüm attı ve saçlarındaki elini hareket ettirerek kafasını geriye çekti. Ardından o mükemmel ağzını onunkine bastırıp yıkıcı derecede yavaş bir tempoyla öpmeye başladı. Güçlü kollarından birini kalçasına dolayıp bastırarak onu yerinde tutarken dudaklarıyla dudaklarını mühürlüyordu.

Sıcaklık içinde dalga dalga yayılırken Willa çaresizce inleyerek onun kalçasını daha da sıkmasına ve acıyı değiştirip işe dilini de dahil ederek öpücüğü iyice derinleştirmesine neden oldu.

Bunu Willa başlatmıştı. Buna sebep olan kendisiydi. Ama artık kontrol kendi elinde değildi. Bir anlığına parmaklarını onun üzerinde gezdirdiğinde Keane’in gırtlığından derin ve inanılmaz derecede erotik bir ses yükseldi. Sonra Willa geri çekilip ona baktı.

“Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum,” diye mırıldandı Keane kısık sesle, parmağını onun şakağında gezdirirken. “Ama daha da ileri gitmeden artık Pita’yı bıraksam iyi olur.”

Gözleri birbirine kilitli kalmıştı. Willa onun gözlerinin içinin güldüğünü görebiliyordu. *Pekâlâ*, diye düşündü. *Güzel*. En azından ikisinden biri düzgün düşünebiliyordu.

Keane, “Tamam mı?” derken Willa onun tişörtünü iki eliyle sıkıca kavramış olduğunu fark etti.

“Tabii,” dedi, ellerini geri çekip adamın tişörtündeki buruşuklukları düzeltirken. Böylece sıkı kaslarını bir kez daha avuçlarında hissetmişti.

Onu bir lolipop gibi yalamak istiyordu.

Ama Keane onunla daha da ileri gitmek istememişti. Willa bunu unutmamalıydı. Unutmamak için bir kenara not almalıydı hatta. Kendi kendine kafasını sallıyordu ki Keane'in onun adını söylediğini duydu.

"Daha ileri gitmek istemediğimden değil," dedi genç adam. Derin gözlerinde artık Willa'nın alıştığı o sıcak ve safi güç vardı. "Ama kamyonetimde olmaz, Willa. Seninle olmaz." Ardından kamyonetten inip onun da inmesini bekledi ve bir eliyle Petunia'nın çantasını alıp diğer eliyle onunkini kavradı.

"Sorun değil," dedi Willa hızlıca. "Burada bekleyebilirim."

"Şimdi kaçıyor musun?" dedi Keane yine gülerek. "Bu akşam çifte rezervasyonum var mı diye kontrol edip merakını giderebilirsin."

Willa elini ondan kurtarmak istedi ama yapamadı ve kendisine gülerken *-seksi pislik-* Keane'in onu içeri doğru itmesine izin verdi.

İçeri girer girmez tüm kızgınlığını unuttu. Ana kat Victoria Dönemi'nin mimari detaylarıyla doluydu: Güzel süslemeler, oyma ahşap tırabzanları ve basamaklarıyla mükemmel merdiven, antrede ve oturma odasında bulunan lambalar o dönemin tarzına bağlıydı.

"Vay canına," diye mırıldandı Willa, restorasyon çalışmaları sırasında korunması için ahşap zemine yayılmış muşambalarıyla bu geniş alanı şaşkınlıkla incelerken. Açık mutfak, eğlenme odasını ve üst katın sol kısmındaki, hâlâ tamamlanmamış olan tavan arasını görebiliyordu.

Fakat etrafta hiç Noel süslemesi yoktu. "Burada yaşadığını söylememiş miydin?" diye sordu Keane'e.

"Geçici olarak."

“Hiç Noel süslemesi yok.”

“Yok.” Keane kedi çantasını yere koymak için eğilip fermuarı açtı. Sonra kalktı ve savaşa hazırlanıyormuş gibi ellerini kalçalarına dayayarak çantaya baktı. “Halihazırda devam etmekte olan üç projem var. Bu da onlardan biri.”

Willa etrafına hayranlıkla bakıyordu. “Bunu yapmaya nasıl başladın?”

“Kısaca anlatmak gerekirse yalvardım, yakardım, ne lazımsa yaptım ve ilk rehin mülkümü satın aldım. Ardından da dımdızlak kalmamak için birkaç kişinin canına okudum.”

“Rehin mi?”

“Yani ipotekli mülk. Aldıktan sonra şöyle bir süsleyip küçük bir kârla sattım. Bayağı *küçük*.” Hafifçe güldü. “Zaman geçtikçe bu işte daha iyi oldum.”

“Birileri evini bırakmak zorunda kaldı yani, öyle mi?” diye sordu Willa. “Sen de bunun üzerinden para mı kazandın?”

“Bırakmayı kendileri seçtiler,” dedi Keane. “Banka parasını geri istemişti. Bu işi başarabilmek için bir yıl boyunca sadece peynirli makarnayla beslendim.”

Pekâlâ, Willa onu anlıyordu. Onun da daha önce dediği gibi insan istediği şekilde para kazanabilirdi. Dönüp tekrar evin muhteşem detaylarına baktı ve Keane’in yeteneğine hayran kaldı. “Burası şahane.”

“Önceki halini görsen böyle demezdin,” dedi genç adam. “Neredeyse yıkılacak gibiydi. Burası elimde en uzun süre tuttuğum yer çünkü diğer projelerden daha fazla iş gerektiriyor. Aslında bir an önce satışa çıkarmam lazım. Hatta şimdiye çıkarmalıyım.”

Willa şoka girmişti. “Bu evi nasıl elden çıkarırsın? Ona resmen kalbini ve ruhunu katmışsın.”

“Ama çok para ediyor,” derken vücut dili başka bir şey söylüyor fakat kendisi bunu belli etmemeye çalışıyordu. Geniş omuzlarında bir gerginlik olduğunu görünce Willa asıl hikâyeyi kaçırdığını fark etti.

“Bundan sağladığım kazanç bir sonraki projeme yarayacak,” diye ekledi Keane.

Ama evi hâlâ satmamıştı. Belki de burası onun için çok şey ifade ediyordu. Willa sebebini anlayabiliyordu. “Belki de bu eve bağlısındır,” dedi.

Keane şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Ben hiçbir şeye bağlanmam.”

Willa ona döndü. “Hiçbir şeye mi?”

“Benim dünyamda bir şeye bağlanmaya yer yoktur.”

“Hmm,” dedi Willa, *kendi* bağlarını düşünerek. Ailesi saydığı arkadaşlarına, Rory’ye, Cara’ya ve diğer elemanlarına bağlıydı. “Bense her şeye ve herkese bağılıyım,” diye itiraf etti.

“Hadi canım.”

Willa şaşırarak geri çekildi. “Bu da ne demek oluyor?”

Keane ona bakıp hafifçe güldü. “Seni birileriyle iletişim halindeyken gördüm, Willa. Biriyle arkadaş olduğun zaman onu hiç bırakmıyormuş gibi görünüyorsun. Aynı şey hayvanlar için de geçerli. Sevmediğin iki bacaklı ya da dört bacaklı bir yaratık olmadığına eminim. Çoğu kadının ayakkabı koleksiyonu yaptığı gibi sen de kalp ve ruh koleksiyonu yapıyorsun.”

“Hey, benim de ayakkabı koleksiyonum var,” diye karşılık verdi Willa, Keane’in yarı yarıya haklı olduğunu düşünerek. Evet, ruhları ve kalpleri topluyor olabilirdi ama onları saklamıyordu. Kimsesiz bir çocuk olmak ona bunu öğretmişti. Sevdiği insanları –ve hayvanları– yalnızca ödünç alabilir, hayatında tutamazdı.

İstese bile.

“Burayı gerçekten çok sevdim,” diye mırıldandı, kendi etrafında yavaşça dönerken. “Çok sıcak ve samimi bir ortamı var. Bu ev benim olsaydı asla bırakmazdım.”

“Mesele de bu ya, bu ev benim sayılmaz.”

“Senin evin nerede o zaman?”

Keane duraksadı. “Henüz bir yere yerleşmedim.” Sonra evi ilk defa görüyormuş gibi etrafına baktı. “Yerleşmeye hazır olsaydım evimin böyle bir yer olmasını isterdim. Ama şimdilik burası sadece uyuduğum ve çalıştığım bir mekân. Satışa çıkarmadan önce tamamlamam gereken çok az işi kaldı.”

O konuşurken Willa da onu izliyordu. Genç adam kedi çantasına doğru dönmüştü ama Willa’nın dikkatini çeken bu değildi.

Fark ettiği şey şuydu ki, Keane bu sözleri söylüyordu ama bunlara kendisi de inanmıyordu. Evle işi bitmiş miydi yoksa bitmemiş miydi Willa bilemezdi ama bir şeyi hissediyordu ki Keane burayı tamamlamaya *hazır değildi*.

Belki de... belki de aslında bir şeylere bağlıydı. Bu eve mesela. Ve de... Willa’ya.

Nereden çıktığı belli olmayan bu ani düşünceyle Willa’nın zihnindeki alarmlar çalmaya başladı. Panik içindeydi ama yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Böyle bir şey olamazdı. Buna izin vermeyecekti. Burada, bu adamla olmazdı çünkü tecrübelerinden biliyordu ki tıpkı bir pitbul gibi olan kalbi, dişlerini bir şeye geçirdi mi bırakması bir mucize olurdu.

6. Bölüm

#EnİyiVuruşunuYap

Willa evin ortasında öylece dikilmişti; Keane'e karşı hislerinden ötürü sersemlemiş haldeydi. Dünya ise onun bu üzücü aydınlanma halinden hiç etkilenmemiş gibi dönmeye devam ediyordu.

Keane'in bu durumun farkında olmamasını dileyen Willa fazlasıyla dikkatli olması gerektiğini biliyordu çünkü karşısındaki bu adam bir şeyleri gözünden kaçırarak tipte biri değildi.

Neyse ki Petunia, kuyruğunu titizce sağa sola sallayıp burununu havaya dikerek çantasından çıkmak için o anı seçti. Duruşu, buranın Kraliçe Arı'sı olduğunu belli ediyordu.

Ta ki Willa'yı görene dek. Onu görür görmez mutlulukla cıvıldayarak yanına geldi ve tombul göbeğini sallayıp mırılayarak Willa'nın bacaklarına dolandı.

"Nankör," dedi Keane sakince.

Willa biraz olsun rahatladı. Pekâlâ, aynı şekilde devam ediyorlardı. Bu iyiydi. Bu *süperdi*. Derin bir iç geçirdi ama sonra Keane'in sorusuyla yine nefessiz kaldı.

"Sorun ne?"

“Hiçbir şey.”

Adamın yüzünde şüphe vardı. “Bir şey var. Bir şey değişti sanki. Mesele ev mi? Yoksa öpücük mü?”

Tanrı aşkına. Çoğu erkek dikkatsiz olurdu. Willa neden gidip de dikkatsiz olmayan birini öpmeyi seçmişti?

Hayır, bu konuda konuşmayacaklardı.

O sırada insanlardan bıktığı belli olan Petunia yanlarından ayrılınca Willa imrenerek onun arkasından baktı. Neden kedi değil de insandı ki? Neden kamyonette kalmamıştı?

“Willa.”

“Şey... Bir dakika, telefonum titriyor.” Önemli bir mesaj almış gibi telefonuna baktı ve yeni mesaj sayfası açıp hızlıca bir şeyler yazdı.

Willa:

Alskjfa;oiw;af;o3ij;asjfe

Cevap anında geldi.

HerŞeyinBaşkanı:

Bu saçma mesajı, konuşmak istemediğin birinin yanında meşgul görünmek için mi attın yine? Bu seferki kim? Dışeti iltihabı olan UPS görevlisi mi?

Willa cevap vermek için parmaklarını kaldırdı ama o anda Keane arkasına, hemen arkasına geçti. Ona dokunmuyor olsa da sıcaklığını, iri bedeninin gücünü hissedebiliyordu. İçinden öyle bir dalga geçti ki dizleri titredi.

Telefonu tekrar bipleince mesajın Elle'den olduğunu düşünerek görmezden geldi ama arkasındaki Keane parmaklarını onun bileğine dolayarak telefonun ekranını kendilerine doğru çevirdi.

Mesaj Elle'den değildi.

ŞerefsizEskiSevgiliCevapVERME:

Özledim.

“Onu rehberine kaydetme şekline bayıldım,” dedi Keane. “Şu kötü şöhretli Ethan mı bu?”

Willa donuk bir şekilde kafasını salladı çünkü yaşadıkları şeylerden sonra Ethan'dan ses çıkmasına çok şaşırılmıştı. Ethan başlangıçta çok normal biriydi ama sonra sahiplenici, kıskanç ve öfkeli bir adama dönüşmüştü. Bu o kadar yavaş gerçekleşmişti ki Willa ilk başlarda kendisinin aşırı tepki gösterdiğini düşünmüştü. Ethan'ın ona ne kadar iyi davrandığını sürekli kendi kendine hatırlatmış ve insanları memnun etmeyi seven biri olduğu için ona endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını göstermek uğruna iki katı çaba harcamıştı.

Bu klasik bir hataydı tabii.

Bir gece barda Finn'le dans ettiği için Ethan öfkeyle patlayıp onu sürükleyerek oradan götürmek istediğinde Willa ayak diremişti. Hatta onun yüzüne içki fırlatmış ve bir bebek gibi bağırmasına neden olmuştu.

Archer hemen devreye girmiş, Ethan'ı bardan çıkarmıştı.

Ardından da Willa onu hayatından çıkarmıştı.

Ertesi gün dükkândaki kasada duran üç yüz doların ve bir tomar hediye kartının yok olduğunu görmüştü.

Uzunca bir süre kendisini suçlamış, sonra bu haline öfkelenmiş ve bir özür duymak istemişti. Ama bu acı zamanla so-

lup yerini zor kazanılmış bir olgunluğa bırakmıştı. Artık mükemmel görünümlü bir yabancıya her şeyini verecek bir kadın değildi. Fakat mükemmel görünümlü bir yabancıнын kedisine bakabilirdi. Bunu düşününce alaycı bir şekilde güldü.

“Komik mi?” diye sordu Keane.

“Eğlendirici şekilde komik değil de...” Baş ve işaretparmaklarını tabanca gibi yapıp şakağına bastırdı. “... Beynimi patlatacak şekilde komik.”

Keane oldukça ciddi görünüyordu. “Bu adam şu seri yaltakçı, değil mi?”

Onun birden fazlasıyla gerildiğini fark eden Willa, geçmişindeki bu beladan artık rahatsız olmadığını göstermek için gülümsedi. Aslında buna alışıyor da. “Bana bir dakika verir misin?”

Keane kafa salladı ama uzaklaşmadı. Peeekâlâ. Ethan’a göndereceği mesajı seyirci eşliğinde de yazabilirdi.

Ulaşmak istediğiniz kişi bu mesajı, yerinizi tespit etmeye çalışan emniyet güçlerine ilettili. Lütfen işlerini kolaylaştırmak için güncel adresinizi ve iş yerinizi bildirin. Bununla birlikte, bu bir ağır suç vakası olduğundan polis zaten cep telefonu sinyalinizi takip ederek sizi mutlaka bulacaktır.

Keane’in iri, güçlü varlığını arkasında hissedebiliyordu. “Bu adam sana tam olarak ne yaptı?”

Willa şu anda bu meseleyi açmak istemiyordu. Hatta hiç açmasa da olurdu. “Onu rehberine kaydettiğim isme yakışacak şeyler işte.”

“Cep telefonu sinyali kısmını sevdim,” dedi Keane.

Willa hafifçe güldü. “Gerçek mi bilmiyorum. Bir keresinde bir polisiye dizide görmüştüm. Aklımda kalmış.”

“Güzel.” Genç adamın sesi sıcak ve onaylayıcıydı. “Şimdi dediğini yap ve mesajı polise ilet.”

Willa yüzünü buruşturdu. “Aslında o kısmı uydurmuştum. Ama Ethan benimle tekrar iletişime geçerse ona haber vereceğime dair Archer’a söz verdim. O eskiden bir polisti ve şimdi de yeteneklerini kaybetmiş değil.” Boynunu geriye doğru çevirip Keane’in gözlerine baktı. “Onun bu anı sabırsızlıkla beklediğine eminim.”

“Güzel. O zaman mesajı ona ilet.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

Pekâlâ. Willa mesajı Archer’a ilettili. “Daha iyi hissediyor musun şimdi?” diye sordu, telefonu arkadaşının hızlı cevabıyla titrerken.

Peşindeyim. Merak etme.

“Evet,” dedi Keane. “Daha iyi hissediyorum.”

Sonra evden çıktılar ve Willa ayrılmadan önce dönüp bir kez daha binaya baktı. Bir eve âşık olmak ahmakça geliyordu ama gerçekten âşık olmuştu.

Keane onu Embarcadero’ya götürdü. Burası, manzarasıyla şehrin diğer bölgelerini gölgede bırakıyordu. En azından Willa’nın fikrine göre. Su kenarında yürüdüler ve körfezin muhteşem manzarasını izlediler.

“Burada yeriz diye düşündüm,” dedi Keane, arkalarındaki Waterfront Restoran’ı göstererek.

Willa tereddütteydi. “Sen, ‘gidip bir şeyler yiyelim,’ deyince hamburger ya da *taco* falan yeriz diye düşünmüştüm,” dedi. “Kıyafetimin burası için uygun olduğunu sanmıyorum.”

Keane bakışlarını onun üzerindeki kazak ve dar kesim kotta dolaştırdı. Willa'nın bu pantolona uygun sıska bedene sahip olması için en az beş kilo vermesi gerekiyordu aslında.

"Kıyafetlerini sevdim," dedi Keane. "Çok güzelsin."

Bu söyledikleri Willa'nın nutkunun tutulmasına neden oldu.

"Hem zaten o kadar açım ki hızlı bir şeylerle idare edemem."

Willa gözlerini ona dikti. "Bu çifte manalı bir cümle mi?"

"Aslında üç manalı bile sayılabilir."

Bir kahkaha atan Willa gözlerini restorana çevirdi. Buranın önünden sayısız kez geçmiş, hepsinde de harika manzarası ve menüsüne ağzından sular akıtarak bakmıştı. Ama hiç içeri girmemişti.

Girip siparişlerini verdiklerinde Willa yemeklerin de cidden muazzam olduğunu gördü.

Ona eşlik eden kişi de ne yazık ki muazzamdı.

Yemeklerini yerken suyun üzerinde asılıymış gibi duran ayı izlediler. Dışarıdaki verandada tuzlu bir esinti dolaşıyor, her masanın yanına yerleştirilmiş ısıtıcıların üflediği havayla buluşuyordu.

Atmosfer beklenmedik şekilde... romantikti. O kadar ki, Willa hormonlarına sürekli sakinleşmelerini telkin etmek zorunda kalıyordu. Gerçi onu dinlediklerini söyleyemezdi. Keane'i çok ama çok çekici buluyordu. Adam komik, akıllı ve seksiydi. Bir noktadan sonra Willa onun hakkında *hoşlanmadığı* şeylere konsantre olması gerektiğine karar verdi. "Senin mekânda neden hiç bayram süslemesi yoktu?" diye sordu.

"Çünkü şehirdeki tüm süslemeleri sen satın almışsın."

Willa buna gülmeden edemedi. "Elle diyor ki, Noel'le Yeni Yıl evlenmiş de bebekleri dükkânımın her yerine kusmuş gibiymiş."

Keane gülümsediğinde Willa, *bingo*, diye düşündü. Onun hakkında hoşlanmadığı bir şey de buydu işte; bayramı böyle abartarak kutlama ihtiyacı ve takıntısı Keane'in hoşuna gitmemişti.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi adam. "En azından dükkânın hiçbir yerinde Noel Baba'nın kendisi yok."

"Yakında o da gelecek," diye itiraf etti Willa. "Noel Özel fotoğraf çekimi düzenleyeceğim. Müşteriler evcil hayvanlarını bakıma getirip sonra fotoğraf kabininde Noel Baba'yla fotoğraf çektirebilecekler."

"Güzel. Girişimci ruhunu sevdim." Keane gülümsedi. "Peki bütün bayramları mı böyle abartılı seversin yoksa sadece Noel'i mi?"

Bu sorusu samimi geldiği ve karanlık bakışlarında alaycılık olmadığı için Willa niyet ettiğinden daha dürüst bir şekilde cevap verdi. "Hepsini severim. Çocukluğumdan kalma bir şey. O zamanlar bayramları kutlayamazdım."

Ona bakarken Keane'in gülümsemesi soldu. Willa da tüm dikkatini elindeki şarap kadehine verdi.

"Ailen bayramları sevmez miydi?"

Willa omuz silkti. "Ben iki yaşındayken babam arkadaşlarıyla ava çıkmış ve vurulmuş. Doğduğumda annem çok gençmiş. O... ebeveyn olmaya uygun biri değil."

Aslında bu kadarla ifade etmek hafif kalırdı. Gerçi annesi yıllar içinde biraz daha iyi olmuştu; en azından arada bir onu kontrol etmek için arıyordu.

Bir de para istemek için.

Keane masanın üzerinden elini kaydırıp onun parmaklarını tutarak hafifçe sıktı. "O zaman bayramlarda kendine böyle güzellikler yaptığın için sevindim. Eee, Yeni Yıl'da da Zaman Baba gelecek mi?"

“Hayır,” dedi Willa gülerek. Sonra itirafına devam etti. “Ama Sevgililer Günü’nde Aşk Tanrısı gelecek.”

Keane ona şöyle bir baktı, sonra kahkahalara boğuldu. Willa onun gülüşünün sesine çok çabuk bağımlı olduğunu düşündü. *Kahretsin*. Hızlıca beynini karıştırıp onda hoşlanmadığı şeyleri düşünmeye çalıştı. Mesela, Petunia’ya bağlanmaya isteksiz görünmesi olabiliirdi. Bunu yapamayacak durumda değildi ama *isteksizdi* işte. Ayrıca Willa’nın bayram süslemeleri yeteneğini hafife aldığı belliydi. Bir de o seksi öpücükleri vardı tabii... Hayır, bir dakika. Bu bir dezavantaj değil, avantajdı aslında.

“Ya sen?” diye sordu ona. “Bayramlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Benim senin kadar iyi bir sebebim yok, bu yüzden nötr olduğumu söyleyebilirim. Zaten iki kız çocuğu büyütmüş olan iki üniversite profesörünün hayatına sonradan girmiş bir sürprizdim ben. İkisi de işlerine çok düşkünlerdi. Bayramları işe engel olarak görürlerdi.”

Bu yalnız bir çocuğun hüznünlü hikâyesi gibiydi. “Yani sen de mi bayramları pek kutlayamadın?” diye sordu Willa, kendisini birden... küçük hissederek. Okuldayken onu boş kafalı bir sporcu olmakla suçlardı hep. Belki de o zamanlar hayatındaki tek şey spordu.

Bu düşünce, meseleyi olduğundan çok daha karmaşık bir hale getirmişti şimdi.

“Evet. Wintersların evinde pek kutlama olmazdı,” dedi. “Bu arada, sana acıمامı istemiyorsun Willa, bu yüzden sen de bana acıma sakın. Zaten başka türlüünü hiç tatmadığımdan dolayı benim için sorun yok.”

“Ama...” Willa cümlesinin geri kalanını yuttu çünkü Keane haklıydı. Onun gururuna saygıyla yaklaşmış olan bu ada-

ma aynı karşılığı vermesi gerekiyordu. “Peki onlarla görüşüyor musun?”

“Olması gerektiği kadar sık değil.” Yüzünde pişmanlık belirtmişti. “İki hafta önce kapımı çalana dek Sally Teyzemin varlığını bile pek hatırlamıyordum.”

Willa birkaç yıl kayıp aile üyelerini aramış ama başarılı olamamıştı. Şimdi Keane’in hayatını dinleyince isteği tekrar perçinlenmişti. “Gerçekten mi?”

“Evet. Sally, benim büyükannemin kardeşi,” dedi Keane. “Duyduğuma göre ikisi elli yıl önce büyük bir kavga etmişler ve birbirlerine düşman olmuşlar. İkisi de aynı adama âşıklanmış.”

“Vay canına. Adamı kim elde etmiş peki?”

“Büyükannem,” dedi Keane. “Sonra sanırım Sally’yi adamlarla flört ederken yakalamış ve onu elinden almaya çalışmakla suçlamış. Bu olay aileyi parçalamış.”

“Çok korkunç.”

“O skandal olmasaydı bile ayrı düşerdik bence. Biz Winterslar pek duygusal tipler değilizdir. İçine kapanık kalmayı severiz ve bu konuda ustayız.”

Willa kafasını iki yana salladı. Keane bu söylediğine inanıyor olabilirdi ama kendisi onun pek çok kez duygularını gösterdiğine şahit olmuştu. Petunia’yı ilk getirdiği gün yüzünde sinir bozukluğu ve bitkinlik vardı mesela. Ne kadar saklamaya çalışsa da az önce Ethan’ın mesajını gördüğünde öfkelenmişti.

Bir de öpüşüklerinde etrafına yaydığı tutku ve sıcaklık kayda değerdi.

Yani aslında çok fazla duygu hissediyordu. Sadece bundan hoşlanmıyordu.

Willa onu anlayabiliyordu. Duygularının kontrolü ele almasından kendisi de hoşlanmazdı. Ama ikisinin arasındaki fark

şuydu ki, Keane hislerinin üstünü örtüp hayatına devam edebiliyordu.

Willa ise öyle yaratılmamıştı.

Yemekten sonra biraz daha yürüdüler ve kendilerini Ferry Binası'ndaki rengârenk ve kalabalık bir pazar yerinde buldular. Willa bir somun taze ekmek alırken Keane oldukça pahalı görünümlü bir viski satın aldı. O anda bunun gerçek bir randevuya fazlasıyla benzemeye başladığını fark eden Willa saate bakıp şaşırmış gibi yaparak eve dönmeyi teklif etti.

Keane rahatsız olmuş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeden onun elini tuttu ve birlikte kamyonete döndüler. Mahalleye girdiklerinde Keane park edecek yer aramaya başlayınca Willa onun ne yapmak istediğini anladı. Gerçekler bir bir gözüne görünüyordu şimdi.

Bir, Keane'in yüzündeki kirli sakal, Willa'nın içini ona dokunma ve sakallarını teninde hissetme arzusuyla dolduruyordu.

İki, Keane'de bir şişe içki vardı.

Üç, genç adam kuşkusuz ona dairesine kadar eşlik etmeyi planlıyordu.

Bunların hepsi bir araya gelince rahatsız edici bir durum ortaya çıkıyordu: Eğer Keane o erkeksi, dikkatli tavrıyla dudaklarına bir kez bile bakarsa Willa muhtemelen kendisini tutamayıp onun seksi bedeninin üstüne atlayıverirdi.

"Park yeri bulmakla uğraşma," dedi hemen, Keane gözlerini çıkmaya hazırlanmış bir aracın yerine dikip arabayı yavaşlatırken. "Burada inebilirim." Sonra ona parlak bir tebessüm attı ve gözlerinden paniğinin belli olmamasını umdu. "Yemekçiçinteşekkürederim," diye kelimeleri art arda sıralayıp araçtan indi.

"Willa. Bekle bir..."

Hayır, bekleyemezdi. İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce kamyonetten uzaklaşmalıydı. Arkasına bile bakmadan apartmanının avlusuna koştu.

Havuzun yanında duraksamak kökleşmiş bir alışkanlığı olduğundan durup ceplerini karıştırdı. Köpek ödül mamaları. Anahtarlar. Ve *evet*, bir madeni para. Parayı havuza atıp her zamanki dileğini diledi.

O sırada, ara sokakta yaşayan evsiz bir adam olan İhtiyar Eddie kafasını o tarafa doğru uzattı. İki büyük çöp bidonunun arasında, kutusunun üstünde oturuyordu; burası en sevdiği yerdı çünkü hem avluyu hem de caddeyi görebiliyordu. İhtiyar hep neşeyle gülümserdi ama bu akşamki gülümsemesinde her zamanki neşesinden eser yoktu.

“Dileklerin hiç gerçekleşti mi?” diye sordu Willa’ya.

“Henüz değil. Sen iyi misin?”

İhtiyar adam bir omzunu kaldırdı. “Bayram sevincim devreye girsin diye bekliyorum.”

Binadaki pek çok kişi sırayla Eddie’nin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırlardı ama bunu çoğunlukla yapanlar Spence, Willa ve Elle’di. İhtiyarı birkaç kez barınağa götürmek istemişlerdi ama o bu sokağı tercih ediyordu. Willa etrafına bakınınca onun neden hâlâ bayram ruhuna bürünemediğini anladı. Sokak kapkaranlık ve soğuktu. “Sana yemek getirdim,” dedi artan yemek poşetini ona uzatırken. “İstakozlu erişte. Diyet için kötü olsa da muhteşem bir şey.”

“Teşekkür ederim dostum. Bu acelen ne? Kötü bir randevu muydu?”

“Daha kötüsü,” dedi Willa. “*Harika* bir randevuydu.”

Yemek paketini kollarının arasına alan ihtiyar adam çok iyi anlamış gibi kafasını salladı. “Yemek için teşekkürler. Ama

önce bir gidip Presidio'da dolaşacağım sanırım. Oradaki Victoria tarzı evlerin hepsi çelenkler ve ışıklarla süslü. Bazıları evlerinin dışına şeker sepetleri koymuş.”

“Kendine dikkat et,” dedi Willa, onun gitmesini izlerken. Yaşlı adamı mutlu etmenin bir yolunu düşünürken kendi sorunlarını unutmuştu.

Sonra birden aklına bir şey geldi.

Hemen dükkânına koşup içeri girdi ve kasanın önünü süslediği uzun ışıklı kabloyu söktü, bir uzatma kabloyla zımba tabancası alıp Eddie'nin sokağına gitti. Işıklı kabloyu yaşlı adamın en sevdiği yerin üstüne, iki çöp bidonunun arasına astı.

Ardından geri çekilip eserine baktı. Işıklar tüm sokağı parlak renklere boyamış, ısıtmış ve neşelendirmişti. Tatmin olmuş şekilde kafa sallayıp oradan ayrıldı.

Beş dakika sonra apartmanın dördüncü katında asansörden indiğinde soğuktan tir tir titriyordu ve kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki orada duran uzun, iri adamın gölgesini gördüğünde neredeyse düşüp bayılacaktı.

“Kahretsin Keane,” dedi soluk soluğa, elini kalbine götüreerek. “Ödümü patlattın.”

“Az önce gerçekten de evsiz bir adam için sokağı mı süsledin?” diye sordu Keane.

“Olabilir. Onun adı Eddie.”

Genç adamın gözleri sıcacıktı ve Willa'nın içinin yanmasına neden oluyordu. Keza gülümsemesi de...

“Bana gülüyor musun?” diye sordu ona.

“Karanlık sokakları süsleyen ve belinde zımba tabancası taşıyan bir kadına asla gülmem.”

Willa elindeki alete bakıp gözlerini devirdi. “Sokak ıssız görünüyordu.”

“Eddie’nin yalnız göründüğünü düşündün ve onun için bir şey yapmak istedin.”

Doğruydı.

Keane onun çenesini tutarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gözleri daha ciddiydi. “Biliyor musun?” dedi. “Muhteşem birisin.”

Willa bu beklenmedik övgü karşısında biraz kıvrandı ama Keane onun uzaklaşmasına izin vermiyordu. “Sana ciddi bir soru sorsam bana dürüstçe cevap verir misin?”

Willa tereddütteydi. “Olabilir.” Olmayabilirdi de.

“Neden benden hoşlanmak istemiyorsun?”

Gözlerini kırıştıran Willa, “Ne?” dedi.

“Beni duydun. Ortada benim anlamadığım bir sorun var. Hem de büyük bir sorun sanırım. Artık oyun oynama Willa, söyle bana. Beni öperek bunu sır olarak saklama hakkından vazgeçmiş oldun.”

“Sen de beni öptün ama,” diye fısıldadı Willa.

“Evet. Ve sen anlatmayı bitirir bitirmez yine öpeceğim.”

“Hayır. Öpmeyeceksin.” Willa içine derin derin çektiği nefesi bir süre tuttu, sonra titreyerek verdi. “İyi, sana gerçeği söyleyeceğim,” dedi. Artık içinde tutmaktan yorulmuştu zaten. “Ama unutma, bunu sen istedin.”

Genç adam kafasını salladı.

“Aynı lisedeydik.” Bu sözler dudaklarından dökülünce gerisi de hızla çıkıverdi. Aşağılayıcı deneyimini hızlıca anlatmak daha rahatlatıcı olacakmış gibiydi. “Sen popüler sporcuydun, bense... hiç kimseydim. İlk –ve son– dansımda beni ektin.” Bunu yüksek sesle söylemek bile tekrar öfkelenmesine neden olmuştu. “Ve yaraya tuz basar gibi bu olanları hatırlamıyorsun bile.”

Keane ona boş boş bakıyordu. “Bir kez daha anlat. Daha ya-
vaş ve kendi dilimizde olsun ama.”

“Hayır,” dedi Willa, dairesinin kapısına dönerek. “Tekrar-
lamayacağım. Bununla yaşamak yeterince zordu zaten. Anlat-
mak daha da zordu. Bir kez daha anlatamam.”

Genç adam onu nazik ama sert bir şekilde tutup döndürerek
koridorun duvarına yasladı ve ellerini kollarından ayırmadan
ona doğru eğildi. “Seni neden hatırlamıyorum?”

“Bir pislik olduğun için olabilir mi?” dedi Willa tatlı bir ses-
le. Sonra onu itmeye çalıştı ama başaramadı. “Çekil.”

“Bir dakika.” Keane dikkatini toplamış durumdaydı. “Girdi-
ğim derslerin hiçbirinde yoktun.”

“Evet. Çünkü ben birinci sınıftım, sen sonuncu. Okulda Sa-
die Hawkins dansı düzenlenecekti ve benim dansa birlikte git-
mek istediğim tek çocuk sendin. Okulda yeniydin, bu yüzden
mantıklı olmamı söyleyecek arkadaşlarım yoktu. Bir gün, fut-
bol antrenmanından çıktığında seni yakaladım ve düşündüm
ki... Neyse, ne düşündüğümü boş ver. Acelen vardı. Gerçi ben
seni durdurana kadar bunu fark etmemiştim.” Küçük düşme
anını tekrar hatırlarken gözlerini sıkıca yumdu. “O zaman da
çok hızlı konuşurdun. Fazla hızlı. Benden sorumu tekrar et-
memi istedin. İki kez.”

Keane nefesini verip gözlerini kapattı ve alnını onunkine
yasladı. “Bana nazik olduğumu söyle. On sekiz yaşındaki bir
sik kafalı olmadığımı söyle.”

“Bunu bana soramazsın,” dedi Willa onu tekrar iterek.
“Çünkü unutulması o kadar kolay biriyim ki beni hatırlamı-
yorsun bile.”

“Evet, kesinlikle on sekiz yaşındaki bir sik kafalıymışım,”
diye mırıldandı Keane. “*Lanet olsun.*” Ondan kaçmaya çalıştı-
ğında Willa’nın kollarını biraz daha sıkı. “Beni dinle Willa. Bir

şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.” Gözlerini açıp onunkilere dikti. “Sen hayatımda tanıştığım, unutulması en zor insansın.”

Willa istemeden bir iç geçirdi. Zavallı gibi görünüyordu, biliyordu ama bunları duymak yaralı ruhuna ilaç gibi gelmişti. “Bunu yapm...”

“Sana o gün neler dediğimi anlat.”

“*Bana uyar,*” dedin.” Willa alnını onun göğsüne yasladı. “O gün eve resmen uçarak gittim. Ne elbisem ne de ayakkabılarım vardı. Balo salonuna girecek param bile yoktu. Birilerine yalvarıp yakarak hepsini buldum ve kendimi Keane Winters’la çıkmaya layık birine dönüştürmeye çalıştım.”

Keane sert bir ses çıkardı. “O zamanlar kızlarla ciddi sorunlarım vardı,” dedi. “Nasıl hayır diyeceğimi bilemiyordum.”

“Burada hüzünlü keman sesi devreye giriyor sanırım...”

Keane yüzünü buruşturdu. “Okulda sporculara hayran kızlar vardı ve...”

“Aman Tanrım.” Willa kulaklarını tıkadı. “Konuşma! Bunları bilmek istemiyorum.”

“Söyleyeceğim şey sadece şu: Bu kızlar antrenmanlarımız esnasında dışarıda bekler, biz soyunma odasından çıkar çıkmaz da üstümüze atarlardı. Eğer oradaysan muhtemelen senin de onlardan biri olduğunu düşünmüşümdür.”

Bunun doğru olabileceğini kabul eden Willa bir omuzunu kaldırdı. Ama öfkesinin büyük çoğunluğu geçmemişti. “Bana tek bir bakış atsaydın lanet olası bir sporcu hayranı olmadığımı görürdün.”

“Doğru söylüyorsun. Ama on sekiz yaşındaki oğlanlar dalgalak olurlar.” Cidden pişman görünüyordu. “Gerisini anlatır mısın?”

“Anlatacak başka bir şey yok. Dansa gelmedin. Sonrasında da bana bakmadın bile.”

“Willa...”

“Masalın sonu. O zaman için de, şu an için de.” Bunu söyledikten sonra Willa eğilip onun kolunun altından geçti ve hızlıca anahtarlarını çıkarıp dairesine girdi. Kapıyı gerekenden daha sert bir şekilde kapatırken Keane’in arkasından gelmeye yeltenmiş olmamasına üzülse mi sevinse mi bilemiyordu.

7. Bölüm

#BazenKalkmakZordur

Keane, göğsünde kalp krizine benzeyen ağır bir baskıyla uyan-
dı. Bu, bütün gece Willa'yı hatırlamaya çalışarak beynini yor-
masının sonucu olmalıydı.

Ama ne yaparsa yapsın hâlâ hatırlayamıyordu.

Antrenmanlardan sonra bir sürü kızın onları beklediğini
söylerken dürüsttü. Çoğunu görmezden gelirdi ama eğer gör-
mezden gelinmeyi reddeden olursa ona bir tebessüm atar ve
kalbini kırmamak için otoparka varana kadar flört ederdi.

Bu yüzden Willa'nın kalbini kırdığını duymak canını çok
yakmıştı.

Gerçek şuydu ki, onlardan kaçmasına yarayacak saçma ve
aptalca yorumları kızların nasıl anladığını pek düşünmemişti.
Ancak üniversiteye geçtiğinde kadınların yanındayken utan-
mamaya başlamıştı.

İlk gerçek kız arkadaşı olan Julie Carmen'le üniversitenin
ilk yılında tanışmıştı. İlişkileri çok çabuk başlamıştı çünkü on
sekiz yaşın verdiği, beyin dondurucu tutku ve arzunun etkisin-
deydiler.

Birinci yılın sonlarına doğru Keane artık kafasıyla düşünemez olmuştu. Hayatında ilk kez kendisine fazlasıyla ilgi duyan, her anı birlikte geçirmek istediği birisine sahipti ve bu onu tahrik ediyordu. Şu anda kulağa gülünç gelse de o zamanlar Julie'yle evlenmek istemişti. Kendisine sakın olması, geri durması gerektiğini söyleyip durmuştu ama bu konuda tecrübesiz olduğu için en sonunda bir futbol maçında, sosisli sandviç yiyip bira içerlerken ona evlenmek istediğini söyleyivermişti.

Saçmaydı tabii.

Julie bunu normal karşılamıştı ve Keane çok... mutluydu. Hayatında ilk kez gerçekten mutluydu. Ama mutluluğu, Julie onu terk edene dek sadece iki hafta sürmüştü. Kız onunla sadece güzel zaman geçirmek istediği ve seksi bir vücudu olduğu için birlikte olduğunu, ona verebileceğinden fazlasını istediği için daha fazla devam edemeyeceğini söylemişti.

Bu olayın ardından Keane kadınların etrafında utangaç olan o eski haline dönmemişti. Aksine, uzun süreli ilişkilerde iyi olmadığını ya da bunun için yaratılmadığını kabul etmişti. Bu onun için kolay olmuştu çünkü kalbini yine birine vermek istemiyordu.

Sonrasında tek gecelik ilişkiler uzmanlık alanı olmuştu ve bu şekilde kargaşayla dolu yıllar geçirmişti. Hatta bu zamana kadar durumu böyleydi. Ama Willa tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Tutkulu, akıllı, seksi biriydi ve... onu güldürüyordu.

Gülümsemesiyle gününü aydınlatabiliyordu.

Keane ne yapacağını bilemez haldeydi ama bir şeyler yapmak istediğini biliyordu.

Göğsündeki ağırlık daha da arttı. Muhtemelen gerçek bir kalp krizi geçiriyordu. Her neyse, zaten otuz yaşına yaklaşıyordu ve hayatı fena geçmiş sayılmazdı.

Pişmanlığı yoktu.

Eh, belki bir tane olabilirdi. Willa'yı tekrar öpemeyecek, öpüştükten sonra yüzünde beliren ve onun da kendisini istediğini gösteren o sersemlemiş ifadeyi bir daha göremeyecekti.

O sırada göğsündeki ağırlık yer değiştirip iyice artınca Keane gözlerini açtı ve kalp krizi yerine neredeyse felç geçirecek gibi oldu.

Pita kaburgalarının üstüne yerleşip kafasını ona doğru eğmiş, burnunu onunkine iyice yaklaştırıp gözlerini gözlerine dikmişti.

“Miv,” dedi aç olduğunu belirtir gibi. Hatta eğer kalkıp ona yemek vermezse Keane’in suratını yemekle tehdit eder gibiydi.

Willa'nın lanet kediyle bağ kurmaya çalışmaması hakkında kendisini azarlamasını hatırlayınca Keane onun kafasını okşadı.

Pita'nın gözleri kısıldı.

“Doğru, sen bir kedisin, köpek değil.” Elini onun sırtında aşağı doğru kaydırırken kedi bedenini onun avucuna doğru kaldırdı ve Keane'in keyif olmasını umduğu bir şekilde gözlerini kısıtı.

“Hoşuna gitti mi?” diye mırıldandı Keane, *ortak nokta*, diye düşünüp elini uzun kaburgasında bir kez daha kaydırırken.

Pita'nın boğazından bir gurultu yükselmeye başladı. Ses, on yıldır ilk kez çalışan bir motor gibi sert ve dengesizdi.

“Vay canına,” dedi Keane. “Bu gerçek bir mırılama mı şimdi? Dikkatli ol, bu gidişle beni sevmeye başlayacaksın.”

Fakat üçüncü kez okşamaya yeltendiğinde Pita onu sertçe ısırdı. Tenini delmemişti ama dişlerini bir süre orada tutup gözlerini iyice kısıtı.

“Hâlâ arkadaş değiliz demek,” dedi Keane dişlerini sıkarak. “Bir kenara not aldım. Şimdi bırak elimi.” Pita onu bırakmayınca Keane doğrulup onu üstünden indirdi. Kedi sinir olduğunu gösteren bir sesle yatağın ayak ucuna zıpladı ve ona sırtını dönüp arka ayaklarından birini kaldırarak poposunu yalamaya başladı.

Keane eline baktı. Kan yoktu; bu iyiye işaretti. Sonra yataktan çıktı ve...

Kaygan, sıcak ve iğrenç bir şeye bastı. Kedi kusmuğu. Kusmuğun üstünden atlayıp bir süre küfür ettikten sonra üstüne başına pek bulaştırmadan yeri temizlemeyi başardı.

Ardından küçük deccalı henüz tamamlanmamış tavan arası katında durmuş, aşağıdaki mutfığa bakarken buldu.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi.

“Miv.”

Kahretsin, hayvan orada kalmıştı. Mason o hafta yukarıda çalıştığı için duvara bir merdiven dayalı duruyordu. Yüksekten nefret eden Keane o kata hiç çıkmamıştı ve Pita’nın yapı merdiveninden oraya nasıl çıktığını merak ediyordu.

İçini çekerek merdivenin yarısına kadar tırmandı ve kollarını yukarı uzattı. “Gel hadi.”

Pita bir patisini kaldırıp yüzünü temizlemeye başladı.

Keane kafasını eğip bir kahkaha attı. Başka ne yapabiliirdi ki? Yükseklik korkusu olması kedinin umurunda bile değildi. Ve evet, bir müteahhidin yükseklik korkusu olması saçma görünebilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Aşağı baktı –kahretsin, bundan nefret ediyordu– ve kendisine sadece iki buçuk metre yukarıda olduğunu hatırlattı. Sonra yukarı doğru çıkmaya devam etti. “Kedi,” dedi tepeye ulaşmış Pita’ya uzanırken.

Pita atladı ama onun kucasına değil. Omzuna basıp merdivene geçti ve sanki Tinker Bell'miş gibi uçarak aşağı indi.

En tepeden aşağı bakan Keane terlemeye başladığını hissetti. Dişlerini sıkarak basamaklardan indi ve Pita'yı dün gecedan beri dolu olan kabındaki mamaya iştahsızca bakarken buldu.

Bu durum dikkatini çekmişti. "Yemeğini yemedin mi? Ne zamandan beri yemiyorsun?"

Pita kuyruğunu sallayıp minik bir "miyav" sesi çıkardı. Keane bunun, "O boktan şeyler kediler için, ben Kraliçe Arı'yım," anlamına geldiğini varsaydı.

Kediye daha dikkatli bakınca onun biraz zayıflamış görüldüğünü düşündü. Tavırları sinirini bozsa da bu duruma endişelenmişti. Bu hafta içinde Sally'yi üç kez aramış ama geri dönüş alamamıştı. Ya kadın gelemeden önce Pita zayıf düşüp ölürse ne olurdu? Keane bunu nasıl açıklardı?

Kaygılı bir şekilde evde ilerleyip pek de dolu olmayan mutfak dolaplarını karıştırdı ve bir kutu konserve ton balığı buldu. *Bingo*. "Kediler ton balığına bayılır," dedi Pita'ya. "Willa öyle diyor."

Pita koyu mavi gözleriyle onu eleştirir gibi bakıyordu.

Konserve açacağı bulmak bayağı uzun sürünce Keane ürkütücü bir şeyin farkına vardı. Bu evde altı aydır yaşıyordu ve şimdiye kadar sahip oldukları arasında en sevdiği yer burasıydı... ama buraya taşınmamıştı. Evet, bütün eşyaları buradaydı ama fazla bir şeyi olduğu söylenemezdi. Yıllarını restore edip sattığı evlerde yaşayarak geçirdiği için eşyasız seyahate alışmıştı.

Belki de fazla alışmıştı.

Sonunda konserve açacağını bulduğunda onu zafer kazanmış gibi, pek de etkilenmemiş görünen Pita'ya doğru salladı. Kutuyu açıp içindekini yeni bir kaba koyarak kedinin önüne bıraktı.

Pita bir an için hareketsiz kalıp bir kraliyet çeşnicisinin dikkatiyle balığı kokladı.

“Ton balığı,” dedi Keane. “Lezzetlidir.”

Pita balığı son bir kez kokladı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Keane onun arkasından bakakalmıştı. “Cidden mi? Kendi kışını yalıyorsun ama lanet olası ton balığına burun mu kıvırıyorsun?”

Hâlâ kedinin arkasından bakıyordu ki cep telefonu çaldı. “Keane Winters,” dedi sertçe, ekrana bakmadan açtığı telefona. “Satılık kedim var.”

Hatta uzun bir sessizlik oldu.

“Alo?” dedi Keane.

“Benim kedimi mi satıyorsun?” dedi yumuşak ve hafifçe titrek bir yaşlı kadın sesi.

Kahretsin. Bu, Sally Teyzesiydi. “Kusura bakma, kötü bir şakaydı,” dedi Keane yüzünü buruşturup boştaki elini saçlarından geçirerek. “Sesini duyduğuma çok sevindim. Seni arayıp duruyordum.”

“Biliyorum.” Kadının sesi bitkin geliyordu. “Ön kapıdayım. İçeri gelebilir miyim?”

“Evet, tabii ki.” Şaka mı yapıyordu? Pita’yı almaya gelmişti sonuçta. Keane onun için kırmızı halı bile serebilirdi. “Gelmeden araman gerekmezdi...”

“Herhangi bir... buluşmayı bölmek istemedim. Kadınlarla olabilirdin.”

Keane evin ön kısmına doğru ilerlerken kahkahasını bastırdı. İnsanlar neden her gece kapısında bir düzine kadın olduğunu düşünüyordu ki? “Sen varken buradaki bütün kadınları yatak odasına kilitlerim, merak etme.”

Kadın keskin bir nefes aldı.

“Şaka yapıyorum Sally Teyze. Evde yalnızım.” Gerçi Willa’nın şu anda yatağında uzanıyor olmasına hayır demezdi.

Kapıyı açtı. Sally kalın bir kaban ve çizme giymiş, şapkasını, atkısını ve eldivenlerini takmış halde karşısında duruyordu. Boyu 1.50’den kısa olduğu için biraz hobbitlere benziyordu. Titreyerek içeri girip antrede aniden durdu ve etrafı incelemeye başladı.

“Çok güzel,” dedi yumuşak bir sesle. “Çok güzel işler yapıyorsun. Ailenin bu çabanı ve çıkardığın işi küçümsemesini hiç anlayamıyorum.”

Sonra Keane’i arkasında şaşkın halde bırakarak kediyi çağırdı. “Petunia, hayatım, annene gel.”

Pita parlak gözler ve mutlu bir cıvıdamayla koşarak geldi. Willa’yı görünce de aynısını yapıyordu.

İhtiyar kadınla kedi uzunca sarıldılar, sonra Sally yavaşça sırtını doğrulttu. Hâlâ dönüp Keane’e bakmamıştı.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Keane ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi anne babasını pek tanımadığını kabul ediyordu. Evet, onlar tarafından yetiştirilmişti. Bir nevi yani. Ama ailesi çalıştığı için zamanının çoğunu spor aktivitelerinde, arkadaşlarıyla ya da bir oyun konsolunun önünde geçirmişti. On sekiz yaşına gelip evden ayrıldığında anne babasının ne kadar rahatladığına şahit olmuştu. Birbirlerine yabancıydılar ve yıllar içinde bu durumda hiç düzelme olmamıştı.

Teyzesini ise hiç tanııyordu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu ona.

Kadın uzunca bir süre sessiz kaldı. “Ailemiz hakkında pişmanlıkların var mı?” diye sordu sonra, cevap vermek yerine. “Birbirimizle muhatap bile olmuyoruz.”

Winterslar asla duygulardan konuşmazlardı. Asla. Hatta duygularını derinlere gömüp yokmuşlar gibi davranırlardı. Bu yüzden teyzesinin gergin omurgasına bakarken Keane'in içinde rahatsız edici bir his oluşmuştu.

Kadın içini çekti. "Evet, dinle. Senden özür diliyorum Keane."

Ah, lanet olsun. "Sorunun ne olduğunu söyler misin?"

Sally olduğu yerden ayrılmamıştı ama Keane onun omuzlarının hafifçe çöktüğünü fark etti. Sonra teyzesi çantasından, kedi oyuncağı olduğu kuşku götürmeyen bir sürü şeyle dolu bir poşet çıkardı. "Petunia için," dedi.

"Ama..."

"Özel battaniyesini de getirdim. Uyku vaktinde ihtiyacı olacaktır."

"Sally Teyze." Keane nazikçe onu kendisine doğru çevirdi. "Neler oluyor?"

"Onu henüz geri alamam." Kadının çapaklı mavi gözleri yarılmıştı. "Senden ona biraz daha bakmanı isteyeceğim. Onu satmadan bunu yapabilir misin?"

"O konuda şaka yapıyordum." Yani şaka sayılırdı. Pita'yla başa çıkıp çıkamayacağı konusuna gelince... hayatı boyunca o kadar çok boktan şeyle başa çıkmıştı ki küçük bir kedi sorun olmazdı.

Ayrıca bu durumun bir avantajı da vardı; Willa'nın dükkânına gitmek için bahanesi olacaktı. Bu bahaneye ihtiyacı olacağından emindi çünkü. "Konuş benimle."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Yaşlı kadın elini uzatıp çocukmuş gibi başını okşamak istedi. Ama ondan çok kısa olduğu için kolunu okşamak zorunda kaldı. "Buraya kedi

maması gönderilmesini istedim,” dedi. “Petunia’nın rutinine ihtiyacı var.”

“Senin neye ihtiyacın var peki?”

Sally titrek bir nefes aldı. “Bu geçişi onun için mümkün olduğunca kolaylaştırmaya.”

Keane onun minik, narin elini tuttu. “Anlaşıldı. Ama şimdi sana dönelim Sally Teyze. Senin için ne yapabilirim?”

Uzun bir duraksama daha oldu. Sonra şüpheli bir burun çekişi duyuldu. Ve Keane’in kalbi dünyadaki tüm erkeklerinki gibi büyük bir dehşetle doldu.

“Çocukluğunda seni tanıımıyordum,” dedi kadın kısık sesle. “Bu benim hatamdı. Büyüdüğünde de seni tanımaya zahmet etmedim. Sana ihtiyacım olana kadar. Bu da benim utançım.” Keane’in parmaklarını sıktı. “Sen iyi bir adamsın Keane Winters. Benim tarafımdan daha iyi muamele görmeyi hak ediyordun. Sadece benim değil, hepimizin tarafından. Senden bunu istemeye hakkım yok ama lütfen, *lütfen* bebeğime iyi bak.”

Sonra çıkıp gitti.

Keane dönüp yerdeki kediyle baktı. “Sanırım birbirimize kaldık.”

Gözleriyle hiç etkilenmediğini söyleyen Pita kuyruğunu havaya dikip oradan uzaklaştı.

“Bir daha yatak odama kusmak yok, duyuyor musun?” diye seslendi Keane arkasından.

Kahretsin, şimdi de bir kediyle konuşmayla başlamıştı. Kendi kendine kafasını sallayıp ayaklarına *yeni* koşu ayakkabılarını –iki hafta önce Pita değerli ayakkabılarının içine tuvaletini yaptığı için yenilerini almıştı– geçirdi ve sokağa adımını attı.

Kafasında belirli bir rota yoktu. Sırf beynini boşaltmak için koşuyor ve ayakları onu nereye götürürse oraya gidiyordu. Bazen burası Embarcadero ya da Fort Mason oluyordu. Veya Presidio ya da Lyon Caddesi basamakları.

Bugün ayakları Cow Hollow'u seçmişti.

Archer'la konuşmak, eski sevgilisinin Willa'ya yazması konusunda bir şeyler yaptığından emin olmak istiyordu. Archer'ın kendi insanları için her şeyi yapabilecek biri olduğundan ve Willa'yı da kendi insanlarından gördüğünden emindi. Buna o köpek düğününde şahit olmuştu.

Onun bu kadar erken saatte işe çıkmış olmayacağını düşünüyordu ama belki de ona mesaj bırakmak zorunda da kalabilirdi. Fakat Pacific Pier Binası'na varıp Archer'ın ikinci kattaki ofisine girdiğinde eski polisin, Elle'le birlikte bir iPad'in ekranına bakmakta olduğunu gördü. Ofiste iki adam daha vardı. Daha genç olanın yanında bir doberman duruyordu, diğeriye üstüne taktığı birden fazla silahla savaştan yeni dönmüş gibi görünüyordu. Keane içeri girdiğinde adam iPad'e işaret ederek bir şeyler açıklamaktaydı.

Archer kafasını kaldırdı. Gözlerinde sert ve yoğun bakışlar vardı. Ekranda baktığı şey her neyse onu kızdırmış olmalıydı. Muhtemelen onunla konuşmak için doğru zaman değildi ama Keane bunu umursamıyordu. "Dün akşam Willa'nın şu şeref-sizden aldığı mesaj hakkında uğradım," dedi.

Archer diğer adamlarla bakıştı. "İcabına bakıldı," dedi en sonunda.

"Nasıl bakıldı?" Keane bilmek istiyordu. "Willa'nın onunla uğraşmaması gerekiyordu. Bir daha aynı şeyin olmayacağından emin olmak istiyorum."

“Olmayacak,” dedi Archer ciddiyetle. “Adam onunla bir daha iletişime geçmeyecek.”

Keane daha iyi bir açıklama bekledi ama görünüşe bakılırsa eski polis açıklama yapma gereği duymuyordu.

Elle ona bakarak kafasını iki yana salladı, sonra Keane’e döndü. “Günaydın, bu arada. Bu Joe,” dedi, silahlı adamı göstererek. “Archer’ın sağ koludur. Bu da Max,” diye ekledi genç adamı işaret ederek. “Bu yakışıklı, dört ayaklı adamın adı da...” İri köpeğin kafasını okşadı. “... Carl. Archer’ın demek istediği şey şu, Max’le ikisi Ethan’ı yakaladılar. Başka kadınlara da sert davranıp onlardan bir şeyler çaldığı için tutuklama emri olduğundan dolayı onu hapse tıktılar.”

Keane çenesini öyle sıkımişti ki kelimeleri zorla çıkartıyordu. “Ne zaman?”

“Willa’nın dün akşamki mesajından bir saat kadar sonra,” dedi Archer.

Elle gergince gülümsedi ama gözleri sıcaktı. “Bildğin üzere, Willa hepimiz için çok özel biridir. Onun arkasındayız.” Duraksadı. “Senin de öyle olduğunu bilmek güzel. Değil mi, Archer?”

Archer, genç kadına bir bakış attı. Elle de bakışına karşılık vererek onun uzun bir iç geçirmesine neden oldu. “Evet,” dedi ama sonra gözleri yine sertleşti. “Sakın işleri batırma. Ona kötü davranma.”

“Pekâlâ o halde,” dedi Elle neşeyle. “Devam edelim. Çeteye hoş geldin Keane. Artık sen de bizdensin, değil mi Archer?”

“İşleri batırmadığı sürece,” diye tekrarladı Archer.

Keane onun gözlerine bakıp başını kısaca salladı. İşleri batırmayacaktı. Bunu yapamazdı.

Çünkü zaten batırmıştı.

Binadan çıktıktan sonra sabahın erken saatlerinde her şeyi maviye ve griye boyayan sisin arasında durdu. Willa'nın dükkânının kapısında KAPALI tabelası olsa da ışıkları açtı.

Pencerelerin diğer tarafını, parlak bayram ışıklarıyla çoban-püskülü demetlerinin ötesini görebiliyordu. Willa oradaydı.

Başka bir adamın kollarında.

8. Bölüm

#SezonBaşladı

Willa doğru düzgün uyuyamamıştı. Bunun sebebinin önceki akşam Keane'le çıktıkları yemekte midesini fazla doldurması olduğunu düşünmek istiyordu ama ara sıra devekuşu gibi kafasını kuma gömme adeti olduğu için kendisi bile asıl sebebi inkâr edemiyordu.

Suçlu, yemek değildi. Keanedi. Gülümsemesi, gözleri...

Öpücükleri...

Ve hayatındaki şeylere bağlanamayan –ya da bağlanmayan– biri olduğunu ifade etmesiydi. Ailesine, işine, Petunia'ya bağlanamıyordu.

Willa'ya bağlanamayacağı ise kesindi.

Willa yataktan çıkıp duşunu aldı ve evde kahve kalmadığı için makyaj yapma zahmetine de girmedi. Yalnızca doğal felaket içeren durumlar için sağlık sigortası olduğundan dolayı şu anda gözüne rimel fırçası falan sokma riskine giremezdi.

Spor olsun diye dört kat merdiveni koşarak indi ve uzun süreli bir müşterisinin gelme saatinden üç dakika önce dükkâna

girdi. Müşterisi Carrie, yeni minyatür domuzu Luna ve *bebeği*, namı diğer otuz kiloluk sevimli pitbulu Macaroni'yi haftada bir kez olmak üzere, bakıcılık yapması için ona bırakıyordu.

On üç yaşındaki, dişleri olmayan Macaroni'de kireçlenme, kalça çıkıklığı ve şüphe uyandırıcı bağırsak sorunları vardı ama köpek tam bir melekti. O kadar ki ailesi ne kadar söylese de Carrie'nin gönlü onu uyutmaya razı gelmiyordu.

Macaroni, Willa'ya bayılırdı ve bu sevgi karşılıklıydı. İlgi lenmesi kolay olmasa da o, Willa için haftanın neşesiydi.

Fakat bu sabah Carrie ortalarda yoktu. Onun geç kaldığını düşünen Willa bir sonraki hafta yapılacak Noel Özel fotoğraf çekimi etkinliği için kabini hazırlama işine girişti. Çalışırken saat farkında bile değildi, ta ki Spence elinde iki kahve, yüzünde alışılmadık biçimde ciddi bir ifadeyle dükkânda belirene kadar.

Spence, gruplarının beyniydi. Sessiz biri olsa da hiç utan- gaç değildi ve daha üniversitede okurken hükümetin beyin takımlarından birine kabul edilmişti. Üniversitenin makine mühendisliği bölümünden mezun olduğundaysa sadece on sekiz yaşındaydı. Bu işten pek bahsetmiyordu ama nefret ettiği biliniyordu. Birkaç yıl sonra iş arkadaşlarından birkaçıyla kendi işlerini kurmuşlardı. Geçen yıl da bu genç, yenilikçi şirketi satarak köşeyi dönmüşlerdi. Willa onun ne kadar kazandığını hiç bilmiyordu çünkü Spence bu konuda hiç konuşmazdı.

Şirketi sattıktan sonra –bugün bile– hâlâ ilgi alanını bula- mamış durumdaydı. Hepsi mutsuz olduğunu biliyor ve onun için üzüyorlardı ama Spence konuşmak istemiyorsa konuş- mayacak demekti. Şimdiye kadar çeşitli şeylerle meşgul olmuş- tu ve bunlardan biri de haftada birkaç kez Willa'nın dükkânına uğrayıp hayvan gezdirmeye işlerinden bazılarını onun için yap- maktı. Willa bu duruma bayılıyordu çünkü bu seksi ineğin, iş- lerinin önünü nasıl açtığını görebiliyordu.

Aslında Carrie eski ortaklarından biriyle çıktığı için Spence ona daha yakındı. “Gel,” dedi Willa ona. “Macaroni henüz gelmedi.”

“Biliyorum.” Spence yanına gelip kahveleri bıraktı ve onun ellerini tuttu. “Tatlım, Macaroni bu sabah hayatını kaybetmiş.”

Willa kalbinin durduğunu hissetti. Öylece durmuştu. “Ah, olamaz,” dedi nefessiz kalarak. Bir elini göğsüne götürdü ama bu acısını hafifletmiyordu. “Nasıl?”

“Uykusunda. Hiç acı çekmeden,” dedi Spence yumuşak bir sesle, Willa gözyaşlarına boğulurken.

Birkaç dakika sonra Willa titrek bir nefes verdi ve rimel sürmeye uğraşmadığına şükretti. Hâlâ Spence’in sıcak kollarındaydı. Kahretsin, ağlamak çok yorucuydu. Kendisini toplayıp Carrie’yi araması ve yardım edilecek bir şey olup olmadığını sorması gerekiyordu. İşinin başına dönmesi gerekiyordu. Bir sürü şey yapması gerekiyordu. Bunları düşünürken bakışları pencereye döndü ve dışarıda gözlerini ona dikmiş bir adamın durduğunu gördü.

Keane.

O saniye dükkânın kapısı açıldı, Keane tüm iriliğiyle ve gerginliğiyle içeri girdi. Dudakları hoşnutsuz bir şekilde kıvrılmıştı ve gözleri Willa’ya sarılmış Spence’in kollarındaydı.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Bu sabah bir müşterinin köpeği hayatını kaybetti,” dedi Spence. “Willa ve Macaroni çok yakınlardı.”

Bunu Willa mı hayal etmişti yoksa Keane hafifçe rahatlamış gibi mi görünmüştü?

“Ah, kahretsin,” dedi genç adam, sıcak ve samimi bir sesle. “Çok kötü.”

“Evet.” Spence, Willa’nın saçlarını karıştırdı. “Öyle.”

Will a tezgâhtan birkaç peçete alıp yüzünü silerken Keane'in kendisini izlediğinin farkındaydı. Adam, onu Spence'in kollarında görünce sinirlenmiş ama kendisini çabuk toplamıştı. Will a itiraf etmeliydi ki bu ona olumlu puan kazandırmıştı. Ayrıca koşuya çıkmış gibi görünüyordu. Siyah basketbol şortunun altından koşu taytı görünüyordu ve uzun kollu sporcu tişörtü geniş omuzlarıyla göğsünü sıkıca sararak tüm kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Gerçekten bayağı kaslıydı.

Siyah beyzbol şapkasını kafasına ters takmıştı ve pilot tipi güneş gözlüğü gözlerini kapatıyordu. Gözlüğünü şapkasının üstüne doğru ittiğinde karanlık gözlerindeki endişe ortaya çıktı.

Will a sırf ona bakmakla başının dönmeye başladığını hissetmişti ama bunu kahvaltı etmemeye ve acısına bağlıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Keane alçak sesle, Will a'ya belki de Macaroni'den bahsetmediğini düşündürecek şekilde. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Will a içine yayılan sıcaklığa hiç hazır değildi. Bununla başa çıkacak kontrole sahip de değildi. Haftalardır Keane'e ne zaman yaklaşırsa beyninde sirenler ötmeye başlıyor, geçmişte onun tarafından ekildiğini, sonra da unutulduğunu hatırlatıyordu.

Fakat artık ona gerçekleri anlattığı ve tepkisini görüp açıklamasını dinlediği için kafasında çılgınca bir şey gerçekleşmişti. Sanki biri elini uzatıp sirenlerin sesini *bayağı* kısmıştı.

Hatta kapatmıştı.

Belki de sebebi o öpücüktü. Birinin dilini boğazınızda hissettiğinizde ona karşı dargınlık hissetmeye devam etmek fazlasıyla zor oluyordu. Ayrıca Keane büyüleyici derecede iyi öpüyordu.

Spence tezgâhtaki kahvelere işaret etti. “Konuşmaya çalışmadan önce kafein dozunu aldığından emin ol,” diye uyardı Keane’i. Sonra Willa’nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni emin ellere bırakıyorum.”

Willa onun sıcak gözlerine baktı. “Nereden biliyorsun?” Spence’in bilgece bir cevap vermesini çok istiyordu çünkü buna ihtiyacı vardı.

Arkadaşının yamuk gülümsemesinde hafif bir hüznün vardı. “Çünkü sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki insanlar değişir.”

Bunu derken kendisinden bahsediyordu. O çok değişmişti; hayatta kalmak için değişmek zorunda kalmıştı. Ya da gruptaki diğer arkadaşlarından bahsediyor da olabilirdi. Elle, Haley, Finn ve herkesten daha içine kapanık olan Archer bile hayatlarında, kendilerini geri dönülemez bir şekilde etkileyen büyük değişiklikler yapmışlardı.

Aslında belki de Willa’dan bahsediyordu. Çünkü ikisi de onun, South Bark’ı açtığından beri nasıl olgunlaştığını biliyorlardı. İş ve arkadaşlarının sevgisi sayesinde hayatta kendisine bir yön belirlemişti. Bu da ona daha önce hiç tatmadığı özgüven ve dayanak sağlamıştı.

Spence bir süre gözlerine bakarak ona artık lisedeki gibi sö-nük biri olmadığını, bazen durumun aslında görüldüğü gibi olmayabileceğini herkesten iyi bilmesi gerektiğini ve de... bazı insanların ikinci bir şansı hak ettiklerini sessizce hatırlattı.

Keane’in bu sözsüz sohbeti izlediğinin farkında olan Willa uzun bir nefes verip kafasını salladı.

“İhtiyacın olursa beni nerede bulabileceğini biliyorsun,” dedi Spence. Sonra Keane’e kafasıyla selam verip dükkândan çıktı.

Willa karton kahve bardağının burnunun önünde sağa sola sallandığını gördüğünde Spence’in arkasından dalıp gittiğini

fark etti. Sonra içerideki son oksijeni soluyormuş gibi hemen bardağı aldı.

“Tanrım, parmakların donmuş,” dedi Keane, sıcak elleriyle onunkileri sararken.

Willa onun nasırlı avucunu hissetmeyi sevmişti. Keane gerçektir. Çok gerçek. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra bir yudum daha aldı ve en sonunda tüm bardağı kafasına dikip kafesinin rahatlatıcı bir şekilde sistemine yayıldığını hissetti.

“Daha iyi misin?” diye sordu Keane, onun gözlerine bakmak için kafasını biraz eğerek. “Evet,” dedi kendi sorusunu cevaplamak için. Gözlerinde bu durumu komik bulduğunu gösteren bir ifade vardı. “Nihayet buradasın. Dükkânın açılmasına daha bir saat var, değil mi?”

Willa duvar saatine baktı. “Evet, ama...”

Keane onun önlüğünü çıkardı. “Bu önlüğü sevdim bu arada,” dedi, önündeki *“İyi Olmak Zorunda Değilim... Çünkü SEVİMLİYİM!”* yazısına bakarken gülümseyerek. “Doğru söylüyor.” Ardından kapının yanındaki askıdan Willa’nın montunu alıp ona giydirdi, fermuarını çekip kapüşonunu kafasına geçirdi ve dışarı taşan saçlarını içeri soktu.

Onun nasırlı parmaklarını şakaklarında ve çenesinde hissetmek rahatsız edici olmalıydı ancak Willa’nın hissettikleri tam aksiydi. “Keane...”

“Şşt,” dedi genç adam, onun elini tutarken. “Bana güvenmen için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum ama yine de güvenmeni isteyeceğim.”

Willa birilerine güvenme konusunda o kadar da iyi sayılmazdı.

Keane bunu onun bakışlarında görmüş olmalıydı ki alçak sesle güldü; üzerine alınmış gibi görünmüyordu. “Düşüncelerini

açıkça görebiliyorum ama deneyelim lütfen,” dedi. “Lisedeki, antrenmandan çıktığında kimseyle konuşmamak için elinden geleni yapan pislik Keane’i bir dakikalığına unutsan? Beni bugün burada, karşında duran adam olarak görsen? Bu adama güvenebilir misin?”

Willa şimdi tereddüttüydü. Bunu fırsat bilen Keane hemen, “Sanki evet diyorsun,” dedi ve onu çekiştirerek dükkândan çıkardı.

9. Bölüm

#SanaÇorbaYok

Willa bunu yaptığına inanamıyordu ama görünüşe göre ayaklarını beyninden bağımsız hareket ediyordu.

“Kapıyı kilitle,” dedi Keane. Kilitlemesini bekledikten sonra da kaçmasından korkuyormuş gibi tekrar elini tuttu.

Aslında gerçekten de kaçabilirdi. “O konuda konuşmak istemiyorum,” dedi.

Keane kaba bir sesle güldü. “*Hangi* konuda?”

“Her konuda. *Bütün* konularda.” Böyle konuşunca kendisini şirret bir kadın gibi hissettiği için bir iç geçirip ona döndü. “Özellikle de senin beni ektiğin o gün hakkı...”

Keane bir şey söylemek için ağzını açtı ama Willa parmağını onun dudaklarına koydu. “O konuyu unutacağım,” dedi yumuşak bir sesle. “Kin tutan biri değilim. Asla olmadım, olmayacağım da. Yani senin hatırlamadığın bir mesele hakkındaki öfke-me tutunmak aptalca görünüyor ve...”

Keane parmaklarını onun bileğine sardı ve parmaklarının uçlarını öptü. “Hatırlamadığım ve isteyerek yapmadığım,” dedi. “Willa, yemin ederim ki seni incitmeyi *asla* istememiştim.”

Willa onun gözlerine bakarak yavaşça kafasını salladı. “Biliyorum.”

Genç adam onun gözlerini bir süre inceledikten sonra binanın bahçesinde ilerledi ve onu Tina’nın Kafe/Bar’ına soktu.

Bir seksen boyundaki, esmer tenli bar sahibi, Willa’ya göz kırptı. “Uzun zamandır buraya bir erkekle gelmemiştin, hayatım. Sonuncuyu hiç sevmemiştin ama bunu bayağı sevdim.” Bembeyaz dişlerini göstererek Keanee gülümsedi. “Sana da güneydın şekerim. Bu hafta seni pek görmedim. Vallejo Caddesi’ndeki ev nasıl gidiyor?”

“Bitmek üzere,” dedi Keane.

Tina kalın sesiyle bir kahkaha attı. “Aylardır aynı şeyi söylüyorsunuz. Belki de eve fazla bağlanmışsındır.”

Keane sadece gülümsedi. “Bugünkü kekler nasıl?”

“Doğüstü. Hiç şüpheli olmasın.”

“En iyilerden yarım düzine alayım,” dedi Keane sırtarak.

İki dakika sonra Willa ve Keane dışarı çıkmışlardı. Hava hâlâ griydi ama yol kırpışıp duran ve kaldırımlara vuran beyaz ışıklarla aydınlanmıştı.

Keane, O’Riley’nin Barı ve Reclaimed Woods’un önüne konmuş, kırmızı-sarı toprakla basitçe süslenmiş iki yeni Noel ağacını incelerken Willa da onu izledi. Etrafta sadece havuz suyunun yumuşak şırıltıları ve sabah soğğundan yakınırcasına öten cırcırböceklerinin sesi vardı.

“Efsaneye göre, samimi bir kalple dilek dilersen gerçek aşk seni bulurmuş,” dedi Willa.

Keane onun gözlerine baktı. “Yine efsaneye göre, eğer yastığının altına dişini koyarsan Diş Perisi gece gelip sana para bırakmış.”

Willa adımlarını yavaşlattı. Havuz her zamanki gibi onu çağırıyordu. Keane de yavaşlayıp soru sorar gibi ona baktı.

Ceplerini karıştıran Willa para yerine sadece ödül maması bulabildi. “Kahretsin.” Bu, küfür kavanozunun suçuydu; bütün bozuk parası oraya gidiyordu.

“Ne?”

“Dilek dilemek istiyordum,” dedi.

Keane’in yüzünden küçük bir gülümseme geçti. “Dilek mi dilemek istiyordun? Burada yaşadığın bu kadar zaman boyunca hiç dilemedin mi?”

“Ah, diledim.” Duraksadı. “Dilek tutmayı seviyorum.”

Bu söylediği Keane’in kaşlarının kalkmasına neden olmuştu. “Kaç kez diledin?”

Willa alt dudağını ısırıldı.

“Bir kereden fazla mı?”

Kahretsin. Bu konuya nereden gelmişlerdi ki? “Şey...”

“Beş kereden fazla mı?”

“Tanrım, saate bak!” dedi Willa, dükkâna doğru gitmeye yeltenerek. Ama Keane onu tutup kendisine doğru çevirdi ve yüzünde koca bir sırıtişla ona baktı.

“İyi,” dedi Willa. “İlla ki bilmek zorundaysan söyleyeyim, havuzun yanından her geçtiğimde para atarım.”

Genç adamın kahrkahasını duyunca savaşı kaybedip ona baktı. Muhteşem bir gülüşü vardı. “Aslına bakarsan Pru için işe yaradı,” dedi. “Gerçek aşkın Finn’i bulması için dilek tuttu, sonra Finn ona âşık oldu.”

Willa da bunun gülünç ve aptalca olduğunu biliyordu ancak o zamandan beri dilek diliyordu.

“Eee... Sen kimin gerçek aşkı bulmasını diliyordun peki?”

Willa şaşkınlıkla ona baktı. Bunu nasıl düşünememişti? “Kendimin,” diye itiraf etti, mutlaka bir bozukluk çıkacağından emin olarak ceplerine vururken. “Ama bu meseleyi şimdi düzelteceğim. Başka birinin aşkı bulması için dilek tutacağım.”

“Kimin?” diye sordu Keane ihtiyatla.

Willa onun korkusu karşısında gözlerini kıstı. “Senin. Bozukluğun var mı?”

Genç adam güldü. “Kesinlikle olmaz.” Sonra cebinden bir madeni para çıkartıp yüzünün önünde tuttu. “Şuna ne dersin? *Ben* senin için dileyeceğim.” Bunu söyledikten sonra parayı suya attı.

Gluk.

“İşte,” dedi Keane. “Oldu. Umarım işe yarar.” İşe yarayacağından ama âşık olacağı kişinin kendisi olmayacağından eminmiş gibi konuşmuştu.

Bu iyi bir şeydi aslında. Ama bir yandan da iyi değilmiş gibi geliyordu. “Sen hiç gerçek aşk için dilek tutmadın mı?” diye sordu Willa.

Keane bir kahrkaha attı. “Hayır. Bu ilkti.”

“Sebebi... gerçek aşka inanmaman mı?”

Neyse ki Keane soruyu duymazdan gelmedi ya da paçayı sıyırmak için işi dalgaya vurmadı. Bunun Willa için önemli olduğunu anlamış gibiydi. “Bazı insanlar için doğru olduğuna inanıyorum.”

Willa küçük bir hayal kırıklığı hissetse de kafasını salladı. Bu his çok aptalcaydı. Kendisi de gerçek aşkı tatmış değildi sonuçta. Ama gerçek sorunun ne olduğunu biliyordu. Keane hayatında ciddi bir bağı ihtiyaç duymadığını, bunu istemediğini açıkça belirtmişti ama Willa sonunda kendisinin buna hazır olduğunu hissediyordu.

“Ya sen?” diye sordu Keane.

Willa gözlerini havuza dikti çünkü bu, onun fazlasıyla dürüst gözlerine bakmaktan daha kolaydı. “Şurada burada gördüm diyelim. Aşkın var olduğunu biliyorum.”

Onu kendisine bakması için döndüren Keane’in bakışları ciddi ve yoğundu. “Ama?” dedi alçak sesle. “Bu cümlelerin sonunda büyük bir *ama* olduğunu hissediyorum.”

“Ama bazen *benim* için var olduğundan emin olamıyorum.”

Genç adam onun gözlerinin içine baktı. “Herkesin bayramlarının büyüüne inanmasını isteyen birine bu düşünce hiç uymuyor.”

“Noel, neşe ve sıcaklığı çağırıştırır. Ne olursa olsun her yıl mutlaka gelir. Ona güvenebilirsin.”

“Ama aşka güvenemezsin,” diye bitirdi Keane cümleyi. Sonra onun şakağına düşen bir tutam saçı geri itti ama elini geri çekmedi. “Ben hep öyle olduğunu düşünmüyorum Willa. Bazı insanlar için aşk uzun ömürlüdür. Sonsuza dek sürer.”

“Bazı insanlar için,” diye tekrarladı Willa. “Ama senin için değil. Eğer aşka inanıyorsan neden kendin için gerçek olacağına inanmıyorsun?”

Keane kafasını iki yana salladı. “Ben derin duygular hissedemem. Hiç hissetmedim.”

Ona şaşkınlıkla bakan Willa, “Buna gerçekten inanmıyorsun,” dedi.

“İnanıyorum.”

“Ama... Senin Petunia’ya nasıl davrandığını gördüm.”

Genç adam gülerek, “Aynen,” dedi. “Onu senin yanına terk ettim. Onunla başa çıkmaktansa bir kedi bakıcısına para ödemeye razıyım.”

“İşe gideceğin zaman,” dedi Willa. “Ama onu geceleri misafir etmemi hiç istemedin.”

“Geceleri de kalmalarını kabul ediyor musun?” diye sordu Keane umutla.

Willa bir kahkaha atıp onun göğsüne hafifçe vurdu. “Ne demek istediğimi anladın. Ona sinir oluyorsun ama yoğun olduğunda iyi bakılması için para ve zaman harcamaya hazırsın.”

“Çünkü o teyzemin kedisi.”

“Bu da bir başka kanıt. Teyzenle yakın değilsiniz ama kedisine bakmayı soru sormadan, şüphe etmeden kabul ettin.”

“Ah, şüphe olmaz olur mu,” dedi. “Bolca şüphe var.”

“Bana kek aldın,” diye devam etti Willa, kararlılıkla. “Üzgün olduğum için beni neşelendirmek istedin.”

“Hayır, bir daha ağlamayacağından emin olmak için erkeklerle has bir dürtüydü o. Biz erkekler, bir kadının ağlamaması için her şeyi yapabiliriz.”

“Peki hiçbir şey hissetmiyorsan ya da hissedemiyorsan ve senin için doğru kişiyi bulmak istemiyorsan burada ne yapıyoruz biz? Benden ne istiyorsun?”

Keane, tüm vücudunun umutla titremesine neden olan çarpık bir tebessüm attığında Willa alaycı bir şekilde güldü. “Doğru,” dedi. “Manyetizma meselesi.”

“Doğru kişiyi bulmayı planlamıyor olmam, şu anki doğru kişiyle ilgilenmediğimi göstermez.”

Willa gözlerini devirdi. “Her neyse. Bence kendine yeterince itibar etmiyorsun. Bu konudaki fikrimi asla değiştiremezsin.”

“Çok şaşırdım,” diye mırıldandı Keane. Ama gözleri gülüyordu. Sonra bu ifade yok oldu. “Dışarıdan bakılınca senin aksine oldukça geleneksel bir şekilde yetiştirilmiş gibi görünüyorum. Anne babam, iki de ablam vardı. Hepsi de üniversitede bilim profesörleriydiler ve yoğun hayatları hep kontrol altındaydı. Yaptıkları her şey bir planlayıcıya işleniyordu ve bu

planlayıcılar, bölmelere ayrılmış bir kutuya düzenli bir şekilde konuyordu.” Hafifçe gülümsedi. “Sonra ben doğdum. Bu kutuya uymuyordum. Vahşi, gürültücü ve yıkıcıydım. Tüm aile için fazla kabaydım ve genellikle bir bakıcıyla bırakılıyordum. Benim hatam,” dedi kafasını sağa sola sallayarak. “Bir şeylere bağlanamadığım gibi *bağlanılması* zor biriyim.”

Willa’nın kalbi burkuldu. İnsanı karşılıksız sevmesi gereken kişilerin bile bazen sevgi dolu olamayabileceğini Keane de onun gibi küçük yaşta öğrenmişti. Fakat Keane’in aksine Willa bunun karşılığında her şeyi ve herkesi sevmeye karar vermişti. “Fazla sevgi görmemişsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana duygularını göstermemişler. Bu yüzden duyguları nasıl hissedeceğini ya da karşındakilere nasıl vereceğini bilmediğini sanıyorsun.”

“Sanmıyorum,” dedi Keane. “Biliyorum.”

Willa lisede bunlardan tamamen habersizdi. Sadece onu dansa davet etmeye odaklanmıştı ve onun, öğrencilerle öğretmenlerin gözdesi olan yetenekli bir sporcu ve öğrenci olduğunu düşünmüştü.

O zamanlar Keane’in yüzü hep gülekti ve doğal bir özgüveni vardı. Bunlar onu gizemli yapıyordu. Şimdi o günleri düşününce Willa onun karizmasını bir kalkan gibi kullandığını görebiliyordu. Kendisi de o kalkanın arkasına hiç bakmamıştı.

Bu yüzden genç adamın hayatındaki herkes gibi o da suçluydu aslında.

Keane ona taş banka oturmasını işaret etti. Willa bu bankı da haftalar önce çobanpüskülleri ve zillerle kendisi süslemişti. Saat daha erken olduğu için avluda fazla kişi yoktu. Arada bir koşu yapanlar ya da köpeklerini yürüyüşe çıkaranlar geçiyordu sadece. Etrafı saran sis yüzünden de tamamen yalnız gibiydiler.

Fazlasıyla samimi bir andı.

Keklerini sessizlik içinde yediler ama Willa sessiz durmaya dayanamayan biriydi ve sonunda merakına yenik düştü. “Tina o eve bağlanmış olabileceğini söylediğinde neden hayır demedin?”

“Sana daha önce söylemiştim.” Keane omuz silkti. “İşim bittiğinde evleri satarım.”

“Çünkü sen hiçbir şeye bağlanmazsın.”

“Doğru.”

“Ama az önce bunun tam olarak doğru olmadığına karar vermiştik,” diye belirtti Willa.

“Hayır, sen karar vermiştin.”

Willa sinir olarak bir iç geçirdi.

Keane ondan bu iç çekişin çevirisini istemedi. Gerek duymadığı belliydi. Bunun yerine dönüp onun gözlerine baktı. “Sessizliğin, tanıştığım başka kadınların sözlerinden çok daha fazla şey söylüyor. Çıkar şu baklayı ağzından Willa. Boğulacaksın yoksa.”

Bu alfalık da neyin nesiydi... “Orası senin evin.”

“İçinde biri yaşamadıkça oraya ev denemez.”

“Ama sen içinde yaşıyorsun!”

Keane onun usanmış ses tonu karşısında gülümseyip parmağını burnunda gezdirdi. “Seni sinir ediyorum.”

“Hem de çok, çok, *çok* fazla yünden,” dedi Willa gülerek. “Cidden, tahmin bile edemezsin.”

“Birkaç tahminim var.”

“Öyle mi diyorsun? Sinir bozukluğu da senin hissetmeye zahmet etmediğin şu duygulardan biri de.”

Keane’in gözleri karardı. “Bazı duyguları hissetmeye zahmet ediyorum.”

“Ya? Hangilerini?”

Genç adam onun elindeki yarısı yenmiş keki alıp torbaya geri koydu.

“Onu yemek istiyordum ama,” dedi Willa.

“Ben de bunu istiyorum ama.” Sonra onun kadar iri birinden beklenmeyecek bir hızla hareket etti ve Willa nefes bile almadan onu kendisine çekerek ellerini saçlarına gömüp dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Öpücüğü ilk başta nazikti ama anında ciddileşti ve tüm nazikliği kaybordu. Dudakları onunkileri araladı ve dilleri birbirine değdi. Willa inlediğinde Keane sıcak dudaklarını onunkilerden ayırdı ve önce çenesine, oradan da boynuna kaydırıldı. Öpücükleri Willa’nın tüm bedenini ürpertiyordu. Oturuyor olmasaydı mutlaka dizlerinin bağı çözülürdü çünkü genç adam öpücükleriyle sinir bozukluğunu, mantığını, düşünme yeteneğini, *her şeyini* yok etmişti.

Geriye bir tek hissetme kabiliyeti kalmıştı.

Yüce İsa... Öyle şeyler hissediyordu ki... İçini parçalayan açlıkla başı dönüyordu ve kendisini kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Ama sonra Keane geri çekilip ona baktı. Saçları karmakarışık olmuştu. Yakıcı çikolata gözlerindeki bakışlar ve kesik kesik nefes alışverişleri onun da Willa’yla aynı durumda olduğunu gösteriyordu.

Willa dengesini sağlayabilmek için avuçlarını onun göğsüne yasladı ama hâlâ havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. “Bu...” Diyebildiği tek şey bu oldu. Aralarındaki kimya yüzünden beyin hücreleri patlamıştı besbelli. Kendisine gelebilmek için kafasını salladı. “Pekâlâ, düzeltme yapıyorum. Bazı duyguları fazlasıyla hissedebildiğin açık. Şehvet gibi.” Duraksadı. Keane ona karşı hep açıktı ve acımasız bir dürüstlüğü vardı. Birbirleri için doğru kişi olmayacaklardı ama şu anda yaşadık-

larına sahip olabilirlerdi. Karşısındaki adam bunu yapabileceğini söylüyordu.

Tüm düşüncelerine rağmen Willa da buna vardı. “Neden durdun?”

Keane ona uzunca bir süre baktı. İlk başta yüzünde şaşkınlık vardı ama sonra yerini gülümsemeye bıraktı. Willa’yı karanlık tarafa çekmeyi başardığını anlamıştı. “Avlunun ortasındayız,” dedi.

“Burada olmak zorunda değiliz.” Willa bunu söylediğine inanamıyordu ama oldukça ciddiye. Bedeni hâlâ onun iri, sert bedenine yapışmış haldeydi ve tek düşünebildiği aralarında kıyafet engeli olmadığına ona nasıl hissettireceğiydi.

Ama Keane onu evine götürmek için bir hamle yapmadı.

Ya da Willa’nın evine çıkmak için.

Bunun yerine omuzlarını kavrayarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Büyük bir utanç hisseden Willa kalkmaya yeltendi ama genç adam onu hâlâ tutuyordu. “Hayır,” dedi Keane. “Anlıyorum. Sen... bir şeyler hissediyorsun ama hissetmek istemiyorsun. Evine karşı, Petunia’ya karşı... Ve bana karşı.”

O anda Keane onu hızlıca kaldırıp kucığına oturttuğunda ve bir eliyle poposunu kavrayarak onu şortunun önündeki şüphe götürmez sertliğe doğru bastırdığında Willa keskin bir nefes aldı.

“Gördün mü? *Bir şey* hissediyorsun,” dedi soluk soluğa. “O zaman *neden* senin ya da benim evime gitmiyoruz?”

“Çünkü gittiğimizde sen fikrini değiştirmiş olacaksın,” dedi Keane. “Kötü bir sabah geçirdin. Aramızdaki bu çılgınca şey yüzünden anın heyecanına kapılarak seni bir karar vermeye itmek istemiyorum. Bir de iş faktörü var tabii. İkimiz de birkaç dakika içinde işe dönmeliyiz ve Willa...” Onun gözlerine baktı.

“Seninle birlikteyken birkaç dakikadan daha fazlasına ihtiyacım olacak, emin ol.”

Onun bu kısık, kaba ses tonu Willa’yı nasıl da tahrik ediyordu...

“Bu yüzden,” dedi genç adam ciddiyetle. “Burada oturup sabahın ve birbirimizle vakit geçirmenin tadını çıkaracağız.”

“Ama...” Willa sesini iyice alçaltmıştı. “Bunu çıplak da yapabilirdik.”

Keane homurdanarak kafasını onun omzuna koydu. Willa’nın kalçasına değen kısımları acı çekiyormuş gibiydi sanki. “Böyle kışkırtmak hiç hoş değil.”

Kim kışkırtıyordu?

Onun aklını okuyan Keane gırtlaktan gelen yumuşak ve aşırı seksi bir sesle güldü. “Konuş,” dedi. “İşe gitme vakti gelene kadar konuşalım.”

Willa derin bir nefes verirken gözüne en yakındaki Noel ağacını kestirdi. “Sen küçükken Noel ağacı süsler miydiniz?”

“Evet. Ailem tüm bölümün geldiği bir parti düzenlerdi ve süslemeler muazzam olmalıydı. Yani onlara bakabilirdim ama dokunamazdım.”

Willa kafasını çevirip onun gözlerine baktı. “Neden söz dinlemediğin gibi bir hisse kapıldım şu anda?”

Keane, Willa’ya sayısal lotoyu kazanmış gibi hissettiren bir kahkaha daha attı. “Ben hiç söz dinlemezdim ki,” dedi. “Bir keresinde gecenin köründe sessizce alt kata inmiş ve ağaca tırmanmaya çalışmışım.”

“Sonra ne oldu?”

“Ağaç üstüme düştü. Bütün süsler kırıldı, benim de çenem yarıldı.” Çenesini ovalarken acı acı gülümsedi. “Çok yaramazdım. Annemle babam o yıl Noel çorabımda kömür bulacağımı söylemişlerdi.”

“Öyle mi oldu?”

“Hayır. Hediye, babamın erkek kardeşinin Teksas’ta bulunan çiftliğine tek yönlü bilet oldu. Üç haftalık kış tatili boyunca orada at pisliği temizledim.”

Willa onun yüzüne baktığında sakın ve rahat olduğunu gördü. Bunun aksine ereksiyonu hâlâ kalçasına değiyordu. “Bu deneyim seni yaralamış gibi görünmüyor,” dedi ona.

“Amcam bir şeyler inşa etmeyi severdi. Bir sürü muhteşem alet edevatı ve makinesi vardı.” Keane arkasına yaslanıp bir kolunu bankın dayanma yerine koydu. Parmakları Willa’nın saçlarının ucuyla oynuyordu. Bunu yaptığının farkında bile değildi sanki.

“Öyle bir şeyi ilk defa görüyordum,” diye devam etti. “Biri- nin çıplak elleriyle çalışmasına ilk defa şahit olmuştum. Ahır antika alet edevatla doluydu.” Gülümsedi. “Bir tanesini bana verdi; eskilerden kalma bir su terazisi. Hâlâ bende duruyor. Bir gün onun yanına başka aletler de toplayacağım. O kış inşaatçılık ruhu kanıma işlemişti. Şimdi geriye baktığımda o zamanların, en güzel çocukluk anılarımdan olduğunu söyleyebilirim.” Omzuyla onunkine vurdu. “Sıra sende. Geçmiş Noel’lerinle ilgili bir şey anlat.”

Willa onunki gibi mutlu bir anı bulmak için zihnini karıştırdı. “Ben küçükken annem bir keresinde bana bir kolye vermişti,” dedi. “Ucundaki süsün üstüne altın rengi W harfi yazılmış, etrafına minik, parlak taşlar yerleştirilmişti. Ona bayılmıştım.” Gülümsedi. “Okula giderken taktığımda Britney adındaki kötü bir kız kolyemin sahte olduğunu, sakız makinesinden alındığını söylemişti. Sonra kolyeyi çekip kırmıştı.”

“Umarım suratının ortasına bir yumruk geçirmişsindir,” dedi Keane.

Willa alt dudaklarını ısırdı. “Ayağına basıp onu ağlattım. Ama haklıydı; kolye boynumu yeşile boyamıştı.”

Genç adam sırtıttı. Sabahın erken ışıklarının onun güzel gülümsemesini parlatmasını izlerken Willa nefesinin kesildiğini hissetti. “Aferin sana,” dedi Keane.

Bu acı-tatlı anısındaki komik noktayı ilk kez gören Willa da güldü.

Kahveleri ve kekleri bittiğinde Keane kalkıp onu da kaldırdı. O anda ikisinin de telefonları çalmaya başladı.

“Gerçek hayat arıyor,” dedi Keane gönülsüzce.

Haklıydı. Willa’nın açması gereken bir dükkânı, Keane’in de –Tanrı bilir– bitirmesi gereken ne inşaat işleri vardı. İkisi de hayatlarını devam ettirmek için işlerini yapmalıydı. “Kekler için teşekkür ederim,” diyen Willa ondan ayrılmak için döndü.

Keane onu tuttu.

“Hâlâ bitmemiş bir işimiz var,” dedi, Willa’yı ahmaklaştıran o seksi sesi ve gülümsemesiyle.

“Bu yeni haber değil.”

Keane elini daha da sıktı. “Bana şu lise mevzuunu anlatmak için yeterince güvendiğinden dolayı sana teşekkür etmedim hiç.”

“Ben bunu güvenmek olarak ifade etmezdim,” dedi Willa. “Henüz güven kâğıdına imzamı atmadım.”

“Akıllı kadınsın.” Keane onun parmaklarını imalı bir şekilde sıktı ve eğilip dudaklarına yakıcı ama yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ama ben seni şaşırtabilirim.”

Willa onun uzaklaşmasını izledikten sonra taş banka öyle sert çöktü ki oraya astığı ziller, kafasında çalan ziller gibi öttü.

“İlginç bir andı.”

Kafasını kaldırdığında Elle’i gördü. Arkadaşı dar, siyah bir pantolon, aşırı seksi görünen topuklu ayakkabılar, beyaz dans telli bir tişört ve kıpkırmızı, dar bir ceket giymişti. Kıyafetleri

hem vücudunun kıvrımlarını hem de karakterinin sertliğini vurguluyordu.

“Muhteşem görünüyorsun,” dedi Willa. “O ayakkabılarla, kendini öldürmeden nasıl yürüyorsun?”

“Konuyu değiştirme. Kahve almaya gelmiştim ki ikinizi birbirinize yapışmış halde gördüm.”

Kahretsin. “Emin misin?” dedi Willa. “Bu sabah çok sisliydi ve...”

Elle parmağını ona doğrulttu. “Bu zırvaya kim inanır biliyor musun? Hiç kimse. Çünkü çok ama çok seksi bir öpüşme anıydı. Yani, seni anlıyorum, adamın üstünden erotiklik akıyor zaten. Ama bize ondan hoşlanmadığını söyleyip duruyordun. Sizi burada neredeyse dilleriniz birbirinizin bademciklerine değerken gördüğümde çok şaşırdım.”

Ah, *gerçekten* de çok ama çok seksi bir andı. Willa, Keane’in sert kaslarını, avucunun altında atan ve öpüştüklerinde hızlanan kalbini hâlâ hissedebiliyordu.

“Gerçi kimse ondan hoşlanmadığına inanmıyordu,” dedi Elle. “Bu sabah, Ethan’ın salak kıcını tekmeleme isteği, ayrıca da tüm seksiliği ve sertliğiyle Archer’ın ofisinde belirdiğinde ben...”

“Bir dakika, ne?” dedi Willa, oturduğu yerde doğrularak. “Keane, Archer’ın ofisine mi gitti?”

Elle kaşlarını kaldırdı. “Sana söylememiş.”

“Söylemiş gibi mi görünüyorum?”

“Hayır,” diye mırıldandı Elle düşünceli bir şekilde, manikürlü tırnağını çenesine hafifçe vurarak. “Bu onun gözüme çok daha seksi görünmesine neden oldu şimdi.”

“Sır saklaması mı?”

“Sana, güvenliğini düşünecek kadar önem vermesi. Ya da senin ne kadar inatçı, dik kafalı biri olduğunu bilmesi.”

Willa kafasını iki yana salladı. Şu anda bu meseleye giremezdi. “Öpüşmemizi başka biri gördü mü?”

O anda Rory kafasını South Bark’ın kapısından dışarı uzattı. “Pekâlâ, seni yargılıyor falan değilim ama,” diye seslendi. “Bütün gününü orada, hoşlanmıyormuş gibi yaptığın erkekleri öperek mi geçireceksin yoksa çalışmaya başlayacak mıyız?”

“Sanırım birileri görmüş,” dedi Elle kuru bir sesle.

10. Bölüm

#HepsiArtıBirPaketCips

Keane, Vallejo Caddesi'ndeki eve girdiğinde sıcak bir duş alma niyetindeydi ama sonra bu şartlar altında soğuk duş almanın daha iyi olacağına karar verdi. Saçları kızıl, gözleri yemyeşil bir peri kızının içinde, ta derinlerinde olma ihtiyacı yüzünden ölmezdi herhalde. Ama yine de soğuk bir duşun işe yarayacağını düşünüyordu.

İşe yaramadı.

Duştan sonra, ikisiyle de ilgilenmesi gerekmesine rağmen North Beach'teki ya da Mission Bölgesi'ndeki projelere gitmedi. Evrak işlerini halletmek için masa başına da oturmadı. Bunun yerine Vallejo Caddesi'ndeki evin parkeleri, pencereleri ve kapılarındaki tamamlanmamış kısımlarla uğraşmaya başladı. Evi satışa çıkarmadan önce yapılması gereken son işlerdi bunlar.

İlk başlarda Pita onu eşikten kuşkuyla izliyordu. Sonra yavaşça ve belirli bir amaçla odaya girip odun yongalarıyla oynamaya başladı. Onun proje çizimlerine fazla yaklaştığını görünce Keane durdu. "Geri çekil, kedi. Burada bakacak bir şey yok."

Ama Pita gitmek yerine oturup kuyruğunu sallayarak onu izlemeye başladı.

“Keyfin bilir.” Bir saat sonra kafasını kaldırdığında kedinin yerdeki güneşli bir bölgede kıvrılıp uykuya daldığını gördü. Sonra Sass’in ayakkabılarının topuk seslerini duyunca dönüp kapıya baktı.

“Kötü haber,” dedi Sass.

“Mission projesi için izin alamadık mı?”

“Daha kötü.”

“Noel Baba gerçekte yok muymuş?”

Sass hiç gülmedi. Vurdumduymaz bir pislik olduğu için ona kızmadı. Kahretsin. “Ne oldu?” diye sordu Keane. “Söylesene.”

“Büyük teyzen Sally,” dedi genç kadın kısık sesle. “Seni en yakın akrabası olarak bildirdiği için doktorunun muayenehanesinden aradılar.”

Bu Keane için yeni haberdi. “Sorun ne?”

“Söylediklerine göre bir destekli yaşam tesisine yatırılması gerekiyormuş.”

“Neden? Hastalığı neymiş?” Bu sorunun muhtemel cevapları kafasına hücum etmişti. Kalp yetmezliği. Kanser...

“Eklem iltihabı,” dedi Sass. “Hastalık nüksettiği için eskisi gibi rahat hareket edemiyor, yardım olmadan eviyle ya da kendisiyle ilgilenemiyormuş. Bir tesis varmış ve teyzen orada kalmak istiyormuş ama bir sorun var.”

“Beni öldürecek misin Sass?” dedi Keane, başparmağıyla işaretparmağını gözlerine bastırarak.

“Teyzenin parası yokmuş, Keane. İlk ay için nakit beş bin dolar gerekiyormuş.”

“Bugün hesaplarında olacağını söyle.”

“Bunun ne kadar yüklü bir miktar olduğunun farkındasın, değil mi? Ve üçüncü aya kadar da sigortası devreye girmeyeceği için...”

“İhtiyaçları olanı vereceğimi söyle Sass.”

“Peki.” Kadının sesi daha yumuşak ve nazikti. “Bir alfa erkeği olduğunu ve bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama yine de söylemek zorundayım. Çok cömertsin...”

“Başka bir şey var mı?”

“Aslında evet,” dedi Sass. “Bu senin için en kötü kısım olacak; bu yüzden kendini hazırlasan iyi olur. Yani bayağı bayağı hazırlamalısın.”

“Her şeyi düzgünce anlatmazsan Tanrıya yemin ederim ki seni...”

“Bu tesiste evcil hayvan beslenmiyormuş,” dedi kadın hızlıca. “Japon balığı bile.”

Keane döndü ve kedinin hâlâ güneş ışıklarının altında sakince, hatta tatlı bir yüzle uyuduğunu gördü. Şu anda etrafı bir süre önce dağıttığı başsız çivilerle dolu olmasaydı bu manzara Keane’in içini ısıtabilirdi bile.

“Keane?”

Kahretsin. Derin bir nefes alan Keane alet kemerini yere bırakıp odadan çıktı. “Şu yerin adresini bana mesajla at.”

“Atarım ama tek şartla; şu tatlı kediciği üzerlerine atmak için gitmiyorsan. Sally’yi daha oraya kabul edilmeden attırırsın.”

Keane küçük deccalı birilerinin, *herhangi birinin* üzerine atmayı çok isterdi ama o kadar da kötü biri değildi. “Şu lanet olası bilgileri bana at. Telefon numaralarını da.”

“Kayıt işlerini ben halletsem?” diye sordu Sass, endişeli bir sesle. “Teyzenin eşyalarını toplamasına yardımcı olması için de birini ayarlarım ve...”

“Kendim gidip tesisin nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorum, tamam mı? Diğer aile üyeleri kadını bir yerlerine takmıyorlar çünkü.”

Sass gözlerinde kuşku verici yaşlarla ona baktığında Keane kalakaldı. “Ne yapıyorsun sen?”

Genç kadın kafasını kaldırıp tavana bakarak gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı. “Hiçbir şey,” dedi ama burnunu çekiyor, ellerini gözlerinin önünde yelpaze gibi sallıyordu.

Yüce İsa. “Sen... ağlıyor musun?”

“Hepsi senin suçun!” diye patladı Sass. “Nasıl tatlısın baksana! Ben de tam ayın o zamanındayım zaten!”

Keane böyle bir şeye hazırlıklı değildi. “Öncelikle, ben tatlı kelimesinin yanından geçmem. İkinci olarak, sana o zaman için bir şeyler almıştım. Koridordaki banyoda.”

“Gördün mü işte?” diye hıçkırdı Sass, ellerini havaya kaldırarak. “Tatlısın.”

Keane teyzesinin cep telefonunu aradı ama yaşlı kadın cevap vermedi. Bu yüzden kamyonetine atlayıp tesisi kontrol etmeye gitti ve mekânın hoş, temiz ve şaşırtıcı derecede neşeli olduğunu gördü. Ardından da teyzesinin evine geçti. Kadın ayarlamalar konusunda strese girmiş haldeydi. Bu yüzden Keane hazırlanmasına yardım edip onu tesise kendi aracıyla götürdü.

Kadıncağızı orada bırakırken kendisini berbat hissetse de Sally sonunda oraya yerleştiği için rahatlamış gibiydi. Keane onun kendisini yanında istemediğini gördüğünde oradan ayrılıp işe döndü.

Günün sonunda midesi yemek talep edince kendisini O’Riley’in Bari’nda, meşhur tavuk kanadından sipariş verirken buldu.

Belki oturduğu yerden Willa’yı da izleyebilirdi.

O'Riley'nin Barı, yarı bar, yarı restoran düzenindeki bir mekândı. Koyu renkli ahşap duvarlar içeriye eski dünya havası vermişti. Kirişlerden pirinç fenerler sarkıyordu ve eskitilmiş kenar tahtaları da görünüşü tamamlıyordu. Barda antika bir güzellik ve dostane bir sıcaklık vardı. Binanın geri kalanı gibi burası da çobanpüskülleri, yanıp sönen ışıklar, simli ipler gibi bayram süsleriyle donatılmıştı. Tam ortada da kocaman bir Noel ağacı duruyordu.

Keane'in hislerine göre Finn, barı keyfine göre süslemesi için Willa'ya tam yetki vermiş olmalıydı. Görünmez hoparlörlerden müzik sesi yayılıyordu ve duvarlardan bir tanesi avluya bakan kocaman bir camdan ibaretti. Cadde manzarasının ötesindeki Fort Mason Park, tepenin aşağısındaki Marina Green ve onun arkasındaki Golden Gate Köprüsü görülebiliyordu.

Fakat Keane'in dikkati bunların hiçbirinde değildi. Bakışları barın öbür ucunda, O'Riley kardeşler ile yakın dostlarından oluşan grubun genellikle oturduğu yerdeydi.

Willa yine Elle, Pru, Haley, Finn, Archer ve Spence'in arasında oturuyordu. Keane onlara yaklaştıkça barda önlerinde duran birkaç ağaç süsü hakkında tartıştıklarını duydu.

"Karar verme sırası bende. Bence şu en güzeli," dedi Haley, girift bir şekilde dokunmuş meleş göstererek. "Geçen sene Spence'in sırasıydı, ondan sonra ben varım."

"Hayır, geçen sene *Finn'in* sırasıydı," dedi Spence, seramik bir yıldız işaret ederek. "Finn'den sonra da ben varım."

"Ama köpek olmalı," diye lafa girdi Willa. Boynuna çobanpüskülü sarılmış bir pelüş Saint Bernard'ı gösteriyordu. "O kurtarılmış bir köpek." O sırada Keane'i görünce hemen samimi bir şekilde gülümsedi. "Hey," dedi. "Burada ne arıyorsun?"

Seni arıyorum tabii ki, diye düşündü Keane. Gününün tüm kasveti birden yok olmuştu.

“Dart yarışması yapalım o zaman,” dedi Archer, konuya dönerek. “İki kişilik üçer takım olsun. Haley, Spence ve Willa bizlerden birini takımına seçsin. En yüksek puanı alan takımın kaptanı süsü seçsin. Hadi hep birlikte arkaya geçelim.”

Archer bir emir verdiğinde insanlar hemen ona uyuyorlardı. Bu yüzden diğerleri hemen kalkıp dart tahtalarının olduğu arka kısma yollandı.

Elle, Archer’ın hemen peşindeydi ama sonra genç adam eliyle onu durdurdu.

Elle’in elleri kalçasına gitti. “Kelimeleri kullanmak hakkında ne konuşmuştuk?”

“Sen oynamıyorsun,” dedi Archer.

Elle onun böyle bir şey dediğine inanamıyormuş gibi etrafına bakındı. “Sen ne zamandır benim patronumsun?”

Archer onun aşırı yüksek topuklularına işaret etti. Bu siyah, kayışlı ayakkabıların burunlarından gök mavisine boyanmış ayak tırnakları ve parmaklarından birindeki yüzük görünüyordu. “Sandaletle dart oynanmaz,” dedi.

“Sandalet mi?” Elle bir kahkaha attı. “Tatlım, bunlar *Gucci*.”

“Terlik olsalar bile umurumda değil. Güzellikten önce güvenlik gelir. Oynamak istiyorsan onları çıkarmak zorundasın çünkü sen istesen de ben ayaklarını tehlikeye atmak istemem.”

“Sana güzelce açıklayayım,” dedi genç kadın. “Ayakkabılarımı çıkarmıyorum.”

“O zaman oynamıyorsun.”

“İyi.” Elle bir parmağını onun suratına doğrulttu. “Umarım senin takımının kışına tekmeyi geçirirler.”

Archer etkilenmemiş gibiydi. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Bir oyuncunuz eksik,” dedi Elle.

Archer, Keane'e döndü. "Sen oynar mısın?"

Tabii ki oynardı. Barlarda vakit harcadığı zamanlarda hep dart şampiyonu olmuştu. Yine de şimdi hafifçe omuz silkmeyi tercih etti. "Biraz."

Willa gözlerini kısarak onun hemen önünde durdu. "Biraz mı çok mu?" diye sordu. "Seni mi alacağım, Finn'i mi?"

"Hey," dedi Finn. "Ben de buradayım."

Keane gözlerini Willa'nıninkilerden ayırmadı. "Beni alacaksın," dedi kısık ama çelik gibi bir sesle. Willa'nın ayak parmaklarına kadar kızardığını görünce de sırttı.

"Geçen hafta hepinizi yenmiştim," diye homurdandı Finn. "Archer'ı bile."

Arka odada bilardo masaları ve iki dart tahtası vardı. Herkes tahtaların önünde sıraya geçti. Archer ile Haley, Spence ile Finn ve... Keane ile Willa takım olmuşlardı.

Haley bayağı iyiydi; bu şaşırtıcı değildi. Archer mükemmeldi. Spence ile Finn standardın dışındaydılar.

"Gördünüz mü?" dedi Finn odadakilere.

Willa ise... berbattı. Başka hiçbir sözcükle açıklanamazdı.

"Kahretsin," dedi, attığı ok tahtadan düşerken.

Keane, "Ben hallettim," dedi ve tahtayı tam on ikiden vurdu.

Willa zafer kazanmış bir edayla havaya yumruk attı. "Evet!" Keane'in kucağına atladı ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra da sırtarak geri çekildi. "Saint Bernard süsü kazandı!"

"Bundan sonra ondan çekeceğimiz var," dedi Finn. "Biliyorsunuz, değil mi?"

Archer, Keane'e bakıyordu. "İyi nişan alıyorsun, baskı altında dayanıklısın ve daha da iyisi, yalan söyleyebiliyorsun. Silah

da kullanabildiğini söylersen işe alındın... *Kahretsin*,” diye mırıldandı, tam konuşmanın ortasında bakışları dans pistine kayınca. Topuklularını ayağından çıkarmamış olan Elle orada, Keane’in daha önce hiç görmediği bir adamla dans ediyordu. Hem de müstehcen bir dans...

Archer onlara doğru gidip aralarına girdi. Elle de ne kadar öfkeli görünse de ona izin verdi. Aralarında resmen kıvılcımlar uçuşuyordu. “Bu yeni bir şey mi?” diye sordu Willa’ya.

“O ikisi mi?” Willa güldü. “Ne zaman bir araya gelseler böyle kavga ederler.”

“Demek istediğim o değildi.”

Willa’nın kafasının karıştığını gören Keane sırtıttı. “Boş ver. Büyüdüğün zaman anlatırım.”

Genç kadın tekrar Archer ile Elle’e baktı. “İkisi de aralarında bir şey olmadığına ısrarcı.”

Keane buna inanmıyordu ama sonuçta onu ilgilendirmezdi.

Derin bir nefes alan Willa, “Saat geç oldu. Benim gitmem lazım artık,” dedi.

“Önce benimle dans et.”

Willa güldü.

“Ciddiyim.”

Genç kadın kocaman açılmış, korkan gözlerle dans pistine baktı. “Dart oyununda berbat olduğumu düşünüyorsan beni bir de dans pistinde görmelisin. Çok kötü dans ederim.”

“Ben de.”

Willa gözlerini devirdi. “Senin herhangi bir şeyde kötü olduğuna inanmam.”

Keane ona bir gülücük attı. “Bana bir şans vermezsen nasıl göreceksin ki?”

“İşte onu kesinlikle yapmamalıyım.”

“Korkuyor musun?” diye sordu Keane yumuşak bir sesle.

Willa gözlerini kıstı. “Asla.” Sonra ayaklarını yere vura vura dans pistine gitti.

Tam müzik değişip yavaş bir şarkı çalmaya başlarken Keane onu yakaladı, kolunu beline dolayıp onu kendisine çekti ve yüzüne düşmüş bir tutam saç kulağının arkasına itti.

Willa ürperdi.

“Üşüyor musun?” diye sordu Keane, boştaki elini onun kolunda kaydırarak. Sonra elini tutup boynuna götürdü.

“Hayır.” Ona yaklaşırken sıcak nefesi çenesine vuruyordu. “Seni acil durumlar için buzdolabımda sakladığım çikolataya benzetiyorum.”

“Dayanılmaz mı?”

“Sağlığım için kötü.”

Keane bir kahkaha attı ve kendisini müziğe bırakıp onun sıcak, yumuşak bedeninin, boynunu ve belini sıkıca tutan ellerinin tadını çıkardı. Kalbinin atışlarını hissedebiliyordu. Sonra genç kadın titreyip ona baktı.

Dile getirilmemiş sorusu karşısında kafasını iki yana salladı. “Tamam, belki *biraz* dayanılmaz olabilirsin,” diye mırıldandı. “Her zaman biraz şeysin...”

“Neyim?”

“Her şey.”

Keane elini döndürüp parmaklarını onunkilere geçirdi ve birleşmiş ellerini ağzına götürdü. Müzikle birlikte sağa sola sallanırlarken Willa'nın adımları güvensiz ve fazla hızlıydı. Keane onun adımlarını kendisinininkilere uydurup gözlerine baktı.

“Korkuyorsun,” dedi. Bunu o anda fark etmişti ama artık bahsettiği şey dans değildi.

“Dehşet içindeyim,” diye itiraf etti genç kadın. O da danstan bahsetmiyordu. “Sen de öyle değil misin?”

“Ortada korkacak bir şey yok Willa.”

“İkimiz, birbirine karşı güçlü bir çekim duyan ve bu işin sonunun ne olacağını bilip buna razı olan iki yetişkiniz, değil mi? Aşk yok. Birlikte takılıp eğleneceğiz. Eski moda yani.” Kocaman gözlerini kırıştıtararak ona baktı. “Değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Keane, onun dudaklarına doğru. “Ama bir şeyi unuttun.”

“Neyi?”

“Beni hep güldürüyorsun ve bu çok hoşuma gidiyor. Yani, eğlenceli kısmına evet diyorum ama benim sana karşı hissettiklerim asla eski moda değil Willa.” Parmaklarını onun sırtında aşağı doğru kaydırıp kotunun belinde durdu ve kazağıyla pantolonu arasındaki çıplak teni okşadı. Tekrar baştan ayağa titreyen Willa’yı kendisine doğru iyice çekti. Adeta tek vücut olmuşlardı.

Genç kadın gözlerini yumup yumuşak bir sesle iç geçirdi ve yüzünü ona doğru kaldırdı. Keane’in dudaklarının kendisinin kılere doğru eğildiğini görünce de dudaklarını hevesle araladı. Keane onun inlemesini ağzıyla bastırdı ve onu öperken müzikle birlikte bedenlerini sallamaya devam etti. “Dans etmeyi biliyorsun yani,” dedi Willa suçlayıcı ama yumuşak bir sesle.

Keane ellerini onun omurgasında kaydırıyordu. “Başka şeyler de biliyorum. Sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi mesela.”

Willa gergince güldü. “Keane...”

“Şşt,” diye fısıldadı Keane onun saçlarına doğru. “Sonra.”

Barın hem caddeye hem de avluya açılan kapıları soğuk yüzünden kapatılmıştı ama içeri ne zaman biri girse beraberinde getirdiği soğuk esintiyle sıcak vücutları ürperiyordu.

Şarkı sona erdiğinde Keane, Willa'nın yüzünü kendisine doğru kaldırdı ve başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Bana dans etmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim."

Willa dişlerini onun parmağına hafifçe acıtacak şekilde geçirerek Keane'i güldürdü.

Bu kadın da en az Pita kadar tehlikeliydi.

İkisinin etrafında da tıpkı Archer ile Elle'de olduğu gibi kıvılcımlar uçuşuyordu. Aralarındaki sıcaklık nabız gibi atarak bara yayılıyordu. Ama Archer ile Elle'in aksine Keane bunun ne olduğunu biliyordu.

"Benim gerçekten gitmem lazım," dedi Willa.

"Sana eşlik edeyim."

"Bu..." Genç kadının gözleri onun dudaklarına kaydı. "Kötü bir fikir bence."

Keane gülümsedi. "Ona şüphe yok." Eğer Willa onun kendisine baskı yapmasını istiyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü baskı yapmak Keane'in tarzı değildi. Willa onu gerçekten istediği için ve buna hazır olduğunda yatacaklardı; Keane o anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Onun elini tuttu ve birlikte avluya çıktılar.

Bu mahallede cidden herkes Noel ruhuna *fazlasıyla* bürünmüştü. Etraftaki yeşil-kırmızı ışıkları yansıtan havuz suyu, gece esintisiyle şıprırtı sesleri çıkartıyordu.

İhtiyar Eddie yerindeydi, önündeki ateşi harlıyordu. Cebinden bir tutam ökseotu çıkartıp Willa'ya doğru attı.

Buna karşılık olarak Willa da ona artan yemeklerini verdi. "Tavuk kanadı," dedi. "Ekstra soslu."

“Teşekkür ederim hayatım. Işıklarına bayıldım. Bunu benim için yapmanın anlamı büyük.”

“Hiç sorun değil,” dedi Willa.

Keane onun bu konuda doğru söylediğini biliyordu. Onu özel yapan, tanıştığı tüm insanlardan farklı kılan şeylerden biri de buydu işte. Bu kadın bir yabancıya kolaylıkla güvenilebilirdi.

Merdivene vardıklarında Keane ona baktı. “O ökseotuyla ne yapmayı planlıyorsun?”

Willa gülümsedi ama merdivenin en üstüne çıkana kadar konuşmadı. Sonra dairesine doğru geri geri giderken ona sıırtı. “Böyle şeyleri insan kendi çabasıyla öğrenmeli.”

Keane onu yakalayıp kapıya bastırdı. Sınırlarını zorlayıp zorlamayacağını bilmiyordu ama buradan gittiğinde Willa’nın onu düşünmesini istiyordu. Bu yüzden parmaklarını onun bileğine sardı ve ökseotuyla birlikte elini kafalarının tepesine kaldırdı.

Ardından kafasını eğip dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu ikisi için de işkence gibiydi ama bir kez daha onu öpmeden edemedi.

Willa inleyerek ökseotunu bıraktı ve bileğini ondan kurtarıp iki eliyle tişörtünün önünü sıktı. Öpüşmeyi kestiklerinde bile ellerini ondan ayırmadı.

“Bunun sebebi lanet ökseotu,” diye fısıldadı.

Keane alçak sesli bir kahkaha attı. “Bebeğim, kesinlikle ökseotu değil.”

11. Bölüm

#AhmakTavşan

Willa kafasını Keane'in göğsüne birkaç kez vurdu ve zihninin temizlenmesini umdu. Fakat adamın göğsü beton kadar sert olduğu için kafasını vurmak hafif bir beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuştu. "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu ona.

"Benim birkaç önerim var."

Willa kafasını kaldırıp onun hafifçe gülen karanlık gözlerine baktı. Bu bakışlarda nefesini kesen, gözlerini ondan ayırmayı imkânsız kılan bir şey vardı. "Keane," diye fısıldadı, ona sokularak.

Ellerini onun kalçasına doğru kaydıran Keane kafasını yavaşça eğdi. Vücudunu titreten bir iç geçiren Willa ise gözlerini kapatıp dudaklarını araladı ve ökseotunu bırakıp kollarını onun boynuna sararak parmaklarını ipeğimsi saçlarından geçirdi.

Genç adam göğsünün derinliklerinden gelen kalın bir sesle onu kendisine çekti ve öpücüğün açısını değiştirmek için ellerini saçlarına daldırdı. Ardından kafasını hafifçe geriye çekerek dudaklarını onunkilerden ayırdı ve dişlerini boynunun nazik teninde kaydırды.

Zevk ve ihtiyaç karışımı bir duyguyla nefesi kesilen Willa eğer onun kaslı bacağı tarafından desteklenmiyor olsaydı koca bir yığın halinde yere düşebilirdi. Keane bacağına onun bacaklarının arasına sokmuştu ve ta içinde bir yangın oluşmasına, henüz birlikte olmaya hazır olmadığını unutmasına neden oluyordu.

Gerçi bedeni onun için *dünden* hazırды.

Ama sonra Keane dokunuşlarını hafifletti ve yüzünü onun boynuna gömdü. Tatlıydı. Nazikti. Ardından alçak bir kı-kırtı sesiyle geri çekildi.

Willa gözlerini açmakta zorlanıyordu. “Vay canına,” diye fısıldadı.

Keane onu daha da tahrik eden küçük bir kahkaha atıp şakağına son bir öpücük kondurdu. “Kapıyı kilitle, Willa. Rüyan-da beni gör.”

Willa onu göreceğinden emindi.

Keane, pazar sabahı odasına sanki bir kuş sürüsü girmiş de dışarı çıkmak için kanatlarıyla camı dövüyormuş gibi bir gürültüyle uyandı.

Yatakta hızlıca doğrulup bir kan banyosuyla karşılaşacağını düşünerek pencereye doğru baktı.

Ama bunun yerine panjurlarında kedi bedeni olduğundan şüphelendiği bir şişkinlikle karşılaştı. Sonra panjurun arasından siyah bir yüz ve delici mavi gözler göründü. Bunları dört adet pati takip etti.

“Miv.”

“Sıkıştın, ha?” dedi kediye.

“Miyav.”

Keane kafasını iki yana sallayarak onu sıkıştığı yerden kurtarmaya çalıştı ama Pita buna asla izin vermedi. Hatta dokunmak istediğinde resmen kendisini kaybetti.

“Bana tıslayıp bağırmayıp kesersen bu iş daha kolay olurdu.”

Pita kulaklarını arkaya doğru yatırıp onu ısırmağa yeltendi.

“Bunu bir daha yaparsan seni panjurun arasında bırakırım,” diye uyardı Keane onu.

Kedi gırtlaktan gelen kısık bir sesle hırlamaya başladı ve Keane sonunda onu kurtarınca kafasını dimdik tutup kuyruğunu sallayarak, tüm çirkefliliğiyle oradan uzaklaştı.

Keane kafasını iki yana sallayıp panjurlara baktı.

Mahvolmuşlardı.

Cep telefonunu bulup Sass’i aradı ama kadın açmayınca ona sesli mesaj bıraktı. “Pazar olduğunu biliyorum ama buralardaysan biraz yardıma ihtiyacım var. Aramanı bekliyorum.”

Telefonu kapattığında Pita’nın hâlâ kızgın olan bakışlarıyla karşılaştı. Ona açlıktan ölmek üzere olduğunu hatırlatmak için gelmiş olmalıydı. “Sass aramayacak,” dedi Keane.

Sonra Mason’ı aramayı denedi ama onun hattı da sesli mesaja yönlendirdi. Kahretsin. Keane yataktan kalkıp deccalı besledi ve duşa girdi. Tam yıkanırken izlendiğini hissettiğinde gözlerindeki şampuanı temizleyip gözlerini açtı ve kediye mermerlerin üzerinde oturmuş, kendisini izlerken buldu.

Kırılğan hissetmek tabiatında yoktu ama nedense şu anda özel bölgesini kapatma ihtiyacı duymuştu. “Bir sorun mu var?” diye sordu kediye.

Pita ona yavaşça gözlerini kırparak cevap verdi. “Miv.”

Sesinde öfke yoktu. Aslında... yalnızlık vardı sanki. Bunu kanıtlamak istemiş gibi patisini duş kabininin içine attı.

“Dikkat et,” dedi Keane. “Su hoşuna gitmez.”

Gerçekten de yüzüne su vurunca Pita gözlerini kısıp az önceki güvenli bölgesine döndü ve bir patisini kaldırıp üzerine konmaya cesaret eden uğursuz suyu yalayarak temizlemeye başladı.

“Sana demiştim,” dedi Keane. Sonra öylece kaldı.

Sana demiştim.

Ebeveynleri, onun aptalca bir şey yaptığını düşündüklerinde sık sık bu ifadeyi kullanırlardı. Mesela, üniversite ikinci sı-
nıfta bacağı kırarak futbol bursunu kaybettiğinde.

“Akıl seni asla yarı yolda bırakmaz,” demişti babası. “*Bilim seni asla yanıltmaz. Profesörlük mesleği de. Sana bir B planın olması gerektiğini söylemiştim.*”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Keane, kafasını sallayarak. “Ağzımı açınca babam konuştu sanki.”

Pita o sırada hapşırdı ama sesi sanki alaycı bir gülüş gibi çıkmıştı.

Hafifçe sarsılmış gibi hisseden Keane üstünü giyinip antrede durdu ve onunla birlikte kapıya kadar gelmiş olan Pita’ya baktı. “Dün neler yapılmış diye bakmak için North Beach projesine gitmem gerek,” dedi. “Burada bekle ve hiçbir şeyi mahvetme.”

Kedi ona bakıp gözlerini yavaşça kırptı.

“Kahretsin.” Bir şeyleri mahvedeceği kesindi. Hatta belki de pek çok şeyi. “Dinle...” Keane onun gözlerine bakmak için yere çömeldi. “Seni bugün kedi bakıcısına götüremem; orası kapalı. Sass ile Mason da bana aldırış etmiyorlar çünkü bugün pazar.”

Pita ona öylece bakmaya devam ediyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu.

“Kahretsin,” diyen Keane kedi taşıma çantasını işaret etti. “İki seçeneğinden biri benimle gelmek ama bu kötü bir fikir olur benc...”

O daha cümlesini bitiremeden Pita çantaya girip oturdu. Ne huysuzluk etmiş ne de tıslamıştı.

Şoka giren Keane parlak pembe çantanın fermuarını çekip filenin arkasındaki mavi gözlere baktı. “Bak, tüm bu olanlardan hoşnut olmadığını biliyorum ama şimdilik birbirimize kalmış durumdayız.”

Pita yine gözlerini kırpmadan ona baktı.

“Şöyle yapalım,” dedi Keane. “Ben senin için elimden geleni yapacağıma söz vereyim, sen de ayakkabılarımın içine tuvaletini yapmaktan vazgeçeceğine söz ver.”

Pita ona arkasını döndü.

“Pekâlâ. Güzel muhabbetti.” Keane onu kamyonetine koyup kendisi de bindi ve North Beach'e yollandı. Projesinden iki kapı ötedeki bir kafenin önüne park ettiğinde, kaldırımında, kelimeleleri ışık hızıyla çıkartarak sohbet eden bir grup kadınla karşılaştı.

“... Buranın sıcak tarçınlı çöreklerini tatmalısın...”

“... Otuzuncu doğum gününü kutlamak için daha iyi bir yer bulamazdık...”

“... Aman Tanrım, sakın arkanıza bakmayın ama altı yönünde, kedisini parlak pembe bir çantayla taşıyan seksi bir adam var... *Arkanıza bakmayın dedim!*”

Ama altısı birden arkalarını döndüler ve ona gülümsediler.

Keane yanlarından geçip giderken onlara kafasıyla selam verince el sallayıp gülümsediler.

“İşte bu çöreklerle dişlerimi batırırdım,” diye mırıldandı biri.

Keane merdivenleri koşarak çıkmamak için kendisini zor tuttu. Eve girdiğindeyse Mason ile Sass'i telaşla birbirlerinden ayrılırken yakaladı. Üstleri başları darmadağınaktı ve suçlu görünüyordular.

Üçü de tuhaf bir an boyunca birbirlerine baktılar, sonra Mason çivi tabancasıyla meşgul olmaya başladı. Sass ise telaşlı parmaklarını iPad’inde gezdiriyordu.

“Ne oluyor be?” dedi Keane.

Mason kazara yere bir çivi çaktı.

Sass ise ellerini kalçalarına koyup birden savunmacı moda geçti. “Hey, senden gizli yaptıklarımızı *yalnızca* bizi ilgilendirir.”

“Doğru,” dedi Keane.

“Ve bunun işimizi etkilemesine asla izin vermiyoruz,” dedi genç kadın. “Asla.”

“Peki,” dedi Keane bu sefer de.

“Ben asla öyle bir şey yapmam,” diye ekledi Sass, daha yumuşak bir sesle. “Bu işi seviyorum.”

“Sass,” dedi Keane hafifçe gülerek. “İş dışı saatlerinizde ne yaptığınız umurumda değil. Tabii bunu görmek zorunda kalmadığım sürece. Ne oluyor derken, burada çalışıyorsunuz ama telefonlarınızı neden açmıyorsunuz demek istemiştım.”

“Geçen hafta, işler bitene dek yan gelip yatmak yok demiştin,” dedi Mason. Sesini geri kazanmıştı. “Eh, biz de öyle yapıyoruz.”

“Evet ama sabah sizi aradım,” dedi Keane, kendisine göre büyük bir sabırla. “İkinizi de. Açmadınız.”

“Çünkü kedi bakıcısı istiyordun,” dedi Sass. “Bu işi ne kadar seviyor olsam da kötü ruhlu bir kediye bakmak iş tanımımda yok.”

“Benimkinde de,” dedi Mason.

Keane onlara öylece baktı. “Bunu istediğimi bilemezsiniz.”

Sass onun elindeki kedi çantasına imalı bir bakış attı. “İşe ahmak insan almazsın.”

Derin bir nefes veren Keane çantayı yere koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mason, gözleri dehşetle kocaman olurken. “O şeyi çıkarma.”

“Şey değil, o bir kız.”

“Bana saldıracak,” dedi Mason.

Sass gözlerini devirdi. “Mas onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyor.”

“Öyle ama,” dedi Mason.

“Bacaklarına sürtünüyor,” diye devam etti Sass. “Mason da kedinin, ilişkilerindeki dominant taraf olduğunu ona göstermeye çalıştığını sanıyor.”

Mason, “Bana *yarım* bir tarla faresi getirdi,” dedi.

“Avlanma yeteneğin olmadığını ve kendini besleyemeyeceğini fark etmiş,” dedi Sass. “Sana nasıl avlanılacağını gösteriyor. Bu bir iltifat.”

“*Yarım* tarla faresi diyorum,” diye tekrar etti Mason.

Keane kafasını iki yana sallayarak çantanın fermuarını açtı. “Kapıları açık bırakmayın sakın,” dedi. Ardından Pita’nın suyunu ve mamasını hazırladı ve ev turuna çıktı.

Etrafı kontrol ettikten sonra Mason’a bir yapılması gerekenler listesi verip Pita’yı da alarak Vallejo Caddesi’ndeki eve döndü ve alet kemerini takarak işe girişti. Başladığı projelerde en sevdiği kısım hep ahşap işleri olurdu. Marangozluk ilk aşkıydı ve bugün de onu en tatmin eden şey marangozluktu. Bu projede, Victoria stiline en eski unsurlarını kullanmayı seçmişti. Şu anda da orijinal meşe parkeler ve oymalı ahşap çerçeveleri zımparalayıp cilalamakla uğraşıyordu.

Bir saat sonra cebinde titreyen telefonuna bakmak için işi bıraktı. Sally sonunda arıyordu ama FaceTime’la aramayı seçmişti. Telefonu açtığında kocaman bir ağızla karşı karşı-

ya geldi. Kırmızıya boyanmış dudakların çevresindeki cilt kırıktı.

“Alo?” dedi ağız. “Keane? Tanrının belası yeni telefon,” diye mırıldandı. “Hiçbir şey duyamıyorum.”

“Sally Teyze, buradayım,” dedi Keane. “Odana yerleştin mi?”
“Ne?”

“Telefonu öyle ağzına yaklaştırmak zorunda değilsin. Normal konuşabilirsin...”

“Ne? Ne dedin? *Yüksek sesle konuş, oğlum.*”

Keane içini çekti. “Normal konuşuyorum.”

“Normal konuşuyorum zaten,” diye bağırdı ihtiyar kadın, telefonu yüzünden uzaklaştırmadan. “Petunia’yla konuşmak için aradım. Telefonu ona götür.”

“Kediyle mi konuşmak istiyorsun?”

“Duyma sorunun mu var senin? Evet, öyle istiyorum. Şimdi, Petunia’yı göster.”

“Tamam.” Keane, kedinin çoğunlukla zaman geçirdiğini bildiği mutfığa geçti. Mama kâsesi boştu ama Pita’dan eser yoktu.

“Bir dakika bekle,” dedi teyzesine. Sonra görüntüyle sesi kapatmak için telefonu bacağına bastırdı. “Pita,” diye seslendi. “Pita, gel.” Kendisini gülünç hissetti. Kediler “gel” deyince gelmezdi ki. Hele küçük deccal hiç gelmezdi. “Kedi,” dedi. “Petunia?”

Hâlâ ses yoktu. Keane evde gezindi, sonra yemek odasına vardı ve olduğu yerde kaldı. *Kahretsin*, diye düşündü, yerdeki deliğe bakarak. Hava kanalı. Izgarası yoktu çünkü verniklendikten sonra kuruması için testere tezgâhına konmuştu.

Keane diz üstü çöküp açık kanalın içine baktı ama hiçbir şey göremedi. “Pita?”

Uzun bir sessizliğin ardından bir hışırtı duyuldu, sonra bunu acınası bir “*miyav*” sesi takip etti.

Keane’in kalbi durdu. “Pekâlâ, bu hiç komik değil. Tüylü kıncını kaldırıp buraya gel hemen,” dedi, telefonu bacağına bastırmaya devam ederek.

Bu seferki “*miyav*” sesi daha sönüktü. Sanki kedi daha da aşağılara kaymıştı. Keane telefonu kaldırdı. “Sally Teyze, acil cevap vermem gereken biri arıyor. Seni birazdan arayacağım, tamam mı?”

“Bir sorun mu var?” diye sordu kırmızı, buruşuk dudaklar.

“Endişelenme,” dedi Keane, telefonu kapatırken. Sonra gidip Pita’nın mama kabını doldurdu ve deliğin üstünde salladı. “Duyuyor musun?” diye seslendi aşağı doğru. “Mama koydum sana. Hadi gel de ye.”

Bu sefer kıpırdanma sesi bile gelmedi.

“Tanrım.” Keane ayağa kalkıp diğer odaya geçti. Havalandırma sistemi buradan devam ediyordu. Kapağı çıkartıp telefonundan el fenerini açtı ve deliğin içine baktı. “Pita?”

Yine ses yoktu.

“Kahretsin, kedi.” Feneri kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Ne yapacağını bilemez haldeyken aklına bir şey geldi. Hemen kedinin gerçekten sevdiği tek kişiyi aradı.

“Alo?” dedi Willa, uyuklu bir sesle.

“Uyandırdım mı? Kusura bakma.”

“Keane?”

“Evet,” dedi Keane. “Bir sorunum var.”

“Hâlâ mı?” Willa esnedi. “Semptomlar dört saatten fazla devam ederse bir doktoru araman gerekmez mi?”

Keane bir anlığına dondu, sonra bir kahkaha attı ve burnunun, gözlerinin arasında kalan kısmını sıkıp kafasını iki yana salladı. “Öyle bir sorun değil.” Duraksadı. “Ama o gibi bir sorun için hiçbir erkeğin doktora görüneceğini sanmıyorum.”

“İşte erkekler bu yüzden kadınlardan daha erken yaşta ölüyor. Sorunun ne, Keane?”

“Pita.”

“Bugün de mi sende kalıyor?”

“Evet. Teyzemin bir destekli yaşam tesisine yatması gerekti. Az önce ben çalışırken Pita havalandırma deliğine girmiş. Ya bir sıçanın peşinden gitti ya da tanıdığım bütün kadınlar gibi o da benimle oynamaya bayılıyor. Şu anda onu göremiyor ya da duyamıyorum.”

Sessizlik.

“Willa?”

“Teyzen bir tesise mi yatmak zorunda kaldı?”

Keane bunu az önce söylememiş miydi? “Evet. Ve...”

“Sen de onun için Pita’ya bakmaya devam mı ediyorsun? Süresiz olarak mı?”

“Eh, öyleydi,” dedi Keane. “Ama şimdi onu kazara öldürdüğünden eminim.”

“Hemen geliyorum.”

12. Bölüm

#BiftekNerede

Keane'in telefonundan sonra Willa o sabah ikinci kez yataktan çıktı. İlk kalkışı, bir saat önce kapısı telaşla çalındığında olmuştu.

Kapıyı çalan Kylie'ydi. "Vinnie'yi hatırladın mı?" diye sormuştu arkadaşı, cebinden minik köpek yavrusunu çıkartarak. "Sözde arkadaşım onu geri almak için gelmedi, inanabiliyor musun?" Köpeğin, bedeninden daha büyük olan kafasına bir öpücük kondurmuştu. "Sanırım onu ve tabii beni terk etti..."

Tanrım, diye düşünmüştü Willa, yavrunun gözlerine bakarak eridiğini hissederken. "Planın ne?"

"Beñde kalacak," demişti Kylie kararlı bir şekilde. "Kendime Noel hediyem olacak. Sorun şu ki, şimdi işe gitmem lazım. Bugün bana yardımcı olabilir misin?"

Şimdi de bu yüzden Willa'nın yatağında üç haftalık bir köpek yavrusu duruyordu. Vinnie'yi kaldırıp avuçlarının arasına yüzüne yaklaştırdı. "Bir arama kurtarma görevine gidiyoruz, dostum. Hazır mısın?"

Vinnie ağzını cüssesinden bile büyük açarak esnedi. Willa küçük adamı kucağına alıp sabah rutinini hızlıca halletmek için

koşturmaya başladı. Dişlerini fırçalarken Vinnie'yi bırakmak zorunda kaldı ama bunun bir hata olduğunu kısa süre içinde anladı. Arkasını döndüğünde yavrunun, oyun hamuruna benzeyen bir yığının yanında gururla oturduğunu gördü. Ama bu hamur aşırı derecede iğrenç kokuyordu.

Küçük köpek ona, *bunu ben yapmadım, ayakkabının bağcığını çiğneyen de ben değildim. Kim öyle bir şey yapar bilmiyorum. Özellikle kim böyle orta yere kaka yapar hiçbir fikrim yok,* der gibi bakıyordu.

Willa içini çekerek pisliği temizledi, sonra üstüne eşofmanını geçirip Kylie'nin bıraktığı biberonu aldı. Vinnie mamayı görünce fazlasıyla heyecanlanmıştı ve mutlulukla soluk alıp verirken küçük bacaklarını sanki mamaya doğru uçabilecekmiş gibi döndürmeye başlamıştı.

“Bir saniye sonra vereceğim,” dedi Willa ona. Ardından çantasıyla montunu alıp hızlıca dairesinden çıktı ve asansör beklerken hemen bir Uber çağırdı.

Oraya arabayla gitmek onun için bir lükstü ama bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, kucağında Vinnie vardı ve Keane'in sesi çok... çaresiz gelmişti.

Willa sırf bunun yüzünden bile oraya giderdi... sonuçta merak kediye öldürürdü. Ama acele etmesinin tek sebebi merak değildi.

Petunia'yı ve Keane'i önemsiyordu.

“Bu hiç iyi değil,” dedi mamasını bitirmiş olan köpeği kazağının içine sokuştururken. “Hiç ama hiç iyi değil.”

Vinnie kafasını kazaktan çıkartıp onun çenesini yaladı. Kafasından daha büyük olan gözleri ona hayranlıkla bakarken sıcacıktı.

“Pekâlâ, şöyle yapacağız,” dedi Willa. “Oraya vardığımızda, evin sahibi olan seksi adama bağlanmayacağız. Tekrar ediyο-

rum, *bağlanmayacağız*. Bize bağlanmayacak birine bağlanmanın faydası yok çünkü.”

“O zaman neden bu kadar erken bir saatte evine gidiyorsunuz?” diye sordu Uber sürücüsü. “Anneniz böyle yapmamanız gerektiğini öğretmedi mi?”

“Hey, kulak misafiri olmak yok,” dedi Willa. “Yargılamak hiç yok.”

“Bu adamdan ne kadar hoşlanıyorsunuz?” diye sordu sürücü, dikiz aynasından onun kıyafetlerini incelerken. “Yani duruma göre belki daha iyi giyinmeyi tercih etmek isteyebilirsiniz.”

Bunu diyen de gri renkli, pis bir tişört giymiş olan ve çılgın saçları arabanın tavanına değen bir adamdı. “Bu benim en sevdiğim eşofmanım,” dedi Willa.

“Ama bu birini yatağa atmaya yarayacak bir eşofman değil. Daha çok... doğum kontrolüne yarayacak bir eşofman.”

Keane’in evinin önünde durduklarında Willa üzerindekiyle bakmakla meşguldü. Neyse ki şu anda aklında birini yatağa atmak yoktu.

Yoksa... var mıydı? Eh, artık bu konuda endişelenmek için çok geçti.

“Güzel bir değerlendirme yazar mısınız?” diye sordu sürücü, Willa arabadan inerken.

Willa içini çekti. “Tabii.”

Keane ön kapının tıklatıldığını duyduğunda oturma odasıyla yemek odası arasındaki duvarı –*yepyeni* duvarı– yıkmamak için kendisiyle savaşıyordu.

Kapıyı açtığında montunun kapüşonunu takmış olan Willa’yı karşısında buldu.

“Selam,” dedi genç kadın. Yataktan yeni çıktığı belliydi, çok seksi ve sevimli görünüyordu. “Arama kurtarma ekibi hizmetinizde.”

Keane onun ne kadar çok çalıştığını biliyordu ve bugün muhtemelen boş olduğu nadir günlerdendi. Ama yine de aradığında hemen koşmuştu. Tamam, buraya onun için değil, kedi için gelmişti ama yine de Keane bunu çok etkileyici bulmuştu.

Onun dünyasında böyle şeyler sık sık gerçekleşmez, kimse kimseye karşılıksız yardım etmezdi. Bu yüzden Willa’nın bu yaptığı çok önemliydi.

Keane onu içeri çekip yağmurdan kurtardı.

“Alet kemeri takmışsın,” dedi Willa, adamın beline bakarak.

“Evet.” Keane mi yanıliyordu yoksa genç kadının gözbebekleri mi büyümüştü? “Neden?”

Willa dudaklarını yalarken nedense hâlâ alet kemerine bakıyordu. “Hiç.”

Keane yumuşak bir kahkaha attı. “Hoşuna mı gitti?”

Genç kadın kızardı. “Şey, çok klişe ama... nedense alet kemerleri çok seksi oluyor.”

“Bildğim iyi oldu,” dedi Keane hafifçe gülümseyerek. “Ve geldiğin için teşekkürler.”

Willa kapüşonunu geri itip onun yüzüne baktı. Gözleri muhtemelen uyku yüzünden mahmurdu. İpek saçları karma-karışık halde gözlerine düşmüş, çenesine yapışmıştı. Keane ıslak montu onun üstünden çıkarttığında genç kadının üzerinde sadece, bacaklarından birinde SWAT yazan bir eşofman, yağmur botları ve kıvrımlarını sarıp sutyen giymediğini gözler önüne seren, uzun kollu bir *sweatshirt* kaldı.

Keane’in ağzı kupkuru oldu.

O sırada Willa'nın *sweatshirt*'ünün cebinden minik bir köpek kafası çıktı. "Hav!" diye bağırdı yavru, deva kulaklarını titretecek kadar şiddetli bir şekilde.

"Vinnie geri geldi," dedi Willa, avuç boyutundaki köpeği göstererek. "Ona bakıcılık yapıyordum." Etrafına bakındı. "Vay canına. Bu ev cidden... *vay canına*." Kendi etrafında yavaşça döndü. "Sana sormak istiyordum aslında, buradakilerin hepsi orijinal ahşap işleri mi?"

"Orijinal ama restore edilmiş."

"Muhteşem," dedi Willa, evde ilerlerken. Kısık sesi saygı doluydu. "Ciddiyim, bu ev benim olsaydı asla bırakmazdım."

Bu övgü yüzünden Keane aynı anda hem biraz rahatsız olmuş, hem de göğsünün gururla kabardığını hissetmişti. Bir şey demedi ama gerçekten burası onun da hayallerindeki evdi.

"Cidden satacak mısın burayı?" diye sordu Willa ona bakarak.

Keane omuz silkti. "Plan bu. Yenilediğim her şeyi satarım. Bu sayede para kazanıyorum."

"Doğru." Genç kadın kafasını salladı. "Sen bir şeylere bağlanmazsın. Anlıyorum. Neyse, Petunia'yı ararken Vinnie'yi nereye koyabilirim?"

Keane derin bir nefes alıp mutfığa doğru ilerledi. Adım atıkça alet kemerinin derisi gıcırdıyordu. Willa'nın bunu o kadar da seksi bulmadığından emindi.

Genç kadın, derin çamaşır lavabosuna yumuşak bir battaniye ve özel köpek yatağını –bir mendil kutusu– yerleştirip Vinnie'yi oraya koydu. Yanına da suyuyla oyuncaklarını bıraktı. "Burada kal ve uslu bir çocuk ol," dedi. "O zaman sana ödül veririm."

"Buradaki herkes için geçerli mi bu?" diye sordu Keane.

Willa ona uzun bir bakış attı.

Pekâlâ, cevap hayırdı demek. Keane gerçekleşmeyecek şeyler dilediği için kendi kendisine kızarak döndü ve yemek odasına doğru ilerledi. “İşte,” dedi deliğin önünde diz çökerek. “Buraya girmiş.”

Willa havalandırmaya baktı. “Yönü ne taraf?”

“Oturma odasına. Oradaki deliğin kapağını da çıkardım ama Pita gelmedi.” Keane kolayca panikleyen bir adam değildi. Hatta hiç panik yapmazdı. Ama şu anda göğsünde hissettiği düğümün panik hissine oldukça yakın olduğunu düşünüyordu.

“Herhalde kendi başına gelemiyor,” dedi Willa. “Biraz... *iri* ya.” Bunu sanki Pita onları duyabilecekmiş ya da dillerini anlayabilecekmiş gibi kısık sesle söylemişti. “Kanal başka hangi odalardan geçiyor peki?”

Keane sol tarafa işaret etti. “Yandaki odadan.”

Willa iki odanın arasındaki duvara doğru gidip kulağını dayadı. “Petunia!” diye seslendi ve tamamen hareketsiz kalarak dinledi.

Duvarın diğer tarafından zayıf bir “*miv*” sesi geldi.

“Kahretsin,” dedi Keane. “Orada işte.” Kalkıp odadan çıktı, sonra büyük alet kutusundan bir balta alarak oturma odasına döndü. “Geri çekil.”

Willa gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?”

Belli değil miydi? “Duvarı yıkacağım.”

“Yok artık,” dedi genç kadın. Bu sefer kesinlikle etkilenmemişti. “Dur bakalım, Paul Bunyan².” Sonra ikinci havalandırma deliğine gidip dizleriyle elleri üzerinde çöktü ve kediye seslendi. “Petunia? Geri dönüp ilerleyemediğini, karanlıkta olduğunu

2 Amerikan folklorunda yer alan dev bir oduncu. —çn

ve bu durumdan rahatsız olduğunu biliyorum ama biraz çaba göstermen lazım, tamam mı? Hemen yanıma gelmelisin yoksa buradaki *Koca Kötü Kurt* koca evi yıkacak. Eğer bu güzelim oymalar mahvolursa benim kalbim de mahvolur.”

“Miv.”

“İşte böyle,” diye cıvıldadı Willa, hâlâ elleriyle dizleri üzerinde durduğu pozisyonunda. Dolgun kalçası havaya kalkmış, eşofmanı gerilmişti.

Keane, “Beni öldürüyorsun,” diye homurdandı.

Willa pozisyonunu bozmadan –bu arada bu, Keane’in en sevdiği pozisyondu– kafasını çevirip ona baktı. “Burada duvarını kurtarmaya çalışıyorum.”

“Devam et,” dedi Keane, boğuk bir sesle.

Bir süre onun ağzına bakan Willa sertçe yutkundu, sonra işine döndü. “Petunia?”

Ses gelmedi.

Keane duvara yaklaşıncı Willa parmağını ona doğrulttu. “Duvara dokunayım deme sakın.”

Seksi, zorba kadın.

“Ciddiyim,” dedi Willa.

Keane kendini tutamayıp güldü. “Sana bu kötü haberi vermek istemezdim Willa ama sonunda en az senin kadar dik kafalı biriyle karşılaştın. Pita oradan asla çıkmaz. Senin tatlı sözlerine bile...”

Cümlesi yarıda kaldı çünkü delikten bir takım sesler geldi, sonra zavallı bir tüy yumağı kafasını dışarı çıkardı. İçi rahatlayan Keane neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. “Sırf sesini duyduğu için geldiğine inanamıyorum.”

“Aslında o kadar da iyi değilim,” dedi Willa, Pita avucundaki bir şeyi alıp sanki bir saattir değil de beş gündür yemek

yemiyormuş gibi yerken. “Bu etli bir köpek ödülü. Her zaman işe yarar. Ayy,” diye devam etti, kürkü kirlenmiş kediye bakarak. “Zavallı bebeğim. Senin için çok sarsıcı bir deneyim oldu, değil mi?”

“Hem de çok,” dedi Keane, alnını silerek. “Bana sarılman lazım.”

Willa bir kahkaha atınca Keane kendisinin de aptal gibi gülümsediğini fark etti. “Cebinde her zaman ödül maması mı taşıyorsun?”

“Her zaman,” dedi genç kadın, Pita’yla birlikte yere oturarak. Üstünün kirlenmesini umursamıyormuş gibiydi. Sonra başka bir cebinden bir tarak çıkartıp kedinin tüylerindeki pisliklerle tozları temizlemeye başladı.

Keane, “Yanında neden tarak taşıdığını hiç sormayacağım,” dedi, yaklaşp yere çökerek kedinin kendisinden geçmiş gibi gözleri yarı kapalı yatışını izledi. “Onu transa soktun.”

“Çoğu kedi tarandığı zaman zevkten hipnotize olur,” dedi Willa gülümseyerek. “Aslında bütün kadınlar demeliyim.”

“Hmm, türün hakkında bilmediğim bir şeydi bu.”

“Bir tek bu mu var sanıyorsun?” dedi genç kadın, Keane’in ona uzunca bakmasına neden olan alaycı bir ses tonuyla.

“Bilmemi istediğin bir şey mi var?”

“Kesinlikle yok,” dese de Willa kıpkırmızı olmuştu ve onu böyle gören Keane meraktan çatlıyordu.

Bir süre sonra bu kadar taranma yetmiş olacak ki Pita kalkıp Willa’nın kucağından indi.

“Bekle,” dedi Keane kediye. Ardından Sally’yi aradı ve kamerayı Pita’ya çevirdi.

Sally onunla bebek sesinde konuşmaya başlayınca kedi durup gözlerini kısmadan telefona bakarak dinledi.

Konuşması bitince teyzesi teşekkür ederek telefonu kapattı, Pita da kuyruğuyla kafasını dikerek uzaklaştı.

“Ne kadar tatlı bir davranıştı,” dedi Willa.

Keane, “Aynen öyle, çok tatlıyımdır,” dedikten sonra Pita’nın arkasından, “Rica ederim, prenses,” diye seslendi ve elinden tutarak Willa’yı yerden kaldırdı.

Genç kadın ellerini onun göğsüne koydu ama dengesini sağlamaya çalışmak yerine parmaklarını yukarı doğru kaydırıp boynuna sardı ve bedenini onunkine yapıştırdı.

“O şey yine oluyor,” diye fısıldadı.

Evet, kesinlikle haklıydı. “O şey senden hoşlanıyor,” dedi Keane. “Hem de çok.”

Willa alayla güldü. “Onu kastetmemiştim. Gerçi...” Kendisini ona bastırıp kalçasını ereksiyonunun üzerinde hafifçe oynattı. “... onu da kesinlikle fark ettim.”

“Fark etmemen mümkün değil.”

Genç kadın yine gülerken Keane merakına daha fazla engel olamayıp, “Az önce *ne* demek istedin?” diye sordu.

Willa alt dudağını ısırıp gözlerini onun tişörtüne sabitledi. Keane elini onun sırtında kaydırarak saçlarının arasına daldırdı ve yüzüne bakması için kafasını geriye çekti.

Gözlerini onun dudaklarına diken Willa, “Sana yapmak istediğim şeyleri kastetmiştim,” dedi.

Keane gülümsedi. “Bunda yanlış olan bir şey göremiyorum bebeğim.”

Willa kafasını iki yana sallayarak geri çekildi. “Burada kalamam. Bugün büyük gün. Dükkânda Noel Özel fotoğraf çekimi var.”

“Bugün çalışmıyorsun sanıyordum.”

“Çalışmıyorum aslında. Elemanlarım benim için etkinliğin her detayını hallediyorlar, her sene bunu yaparlar. Ben sadece düzeni kurup her şeyin düzgün görüldüğünden emin oluyorum.”

Keane onu tuttu ama gerildiğini fark edince nazikçe kendisine çekti. İsterse kaçabileceği fırsatı vermek istemişti. “Yani seni gerçekten korkutuyorum.”

“Hayır.” Genç kadın kafasını olumsuz anlamda salladı. “Ben yalnızca börtü böcekten ve Noel Baba’dan korkarım. Bu yüzden Noel Özel çekimi işlerini kızlarıma bırakıyorum.”

Keane duraksadı. “Pekâlâ, bu konuya döneceğiz,” dedi. “Ama ilk önce şunu söyle, eğer benden korkmuyorsan neden hâlâ... hazır değiliz?”

Willa gizemli bir tebessüm attı. “Belki de sadece... ihtiyatlı davranıyorumdur.”

Akıllı kadındı, Keane bunu itiraf etmeliydi. “Şu Noel Baba korkusu ne peki?”

“Küçük çocuklardan kucağına oturmalarını ve en karanlık sırlarını ona söylemelerini isteyen yaşlı bir adama nasıl güvenebiliriz ki?”

“Ama Noel’i çok seviyorsun.”

“Noel’i seviyorum, evet. Noel Baba’yı sevmiyorum.”

“O zaman neden Noel Özel çekimi yapıyorsun?”

Willa bu konuyu konuşmaktan rahatsız olmuş gibi omuz silkti. “Çok para kazandırıyor ve gelirin yarısını SPCA’ya³ bağışlıyorum. Paraya ihtiyaçları var.” Bunları dedikten sonra Vinnie’yi bıraktığı yerden aldı ve ön kapıya ilerledi. Onu, gezegen-deki en minik köpeğin yüzüne bir öpücük kondururken izleyen Keane yavruya imrenmeden edemedi.

3 Hayvanlara Karşı Zulüm Önleme Topluluğu. —çn

13. Bölüm

#SakinOlMutluOl

Günün sonunda Keane, Pita'yı uyurken buldu. Ama kendi yastığının üstünde. Onu kaldırmak istedi ama kedinin ağırlığını iyice yastığa verdiğini görünce bir of çekti. İkisi de tartışmanın zaman kaybı olduğunu biliyordu. Zaten Pita kötü bir gün geçirmişti ve Keane onu anlıyordu. "Ben bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi kediye. "Ben yokken kahrolası eşyaları mahvetme, tamam mı?"

Pita esneyip doğruldu, hamur yoğururmuş gibi yastığı patileriyle ezdi, ardından tekrar kıvrılıp gözlerini kapattı.

"Uslu ol," dedi Keane ciddiyetle.

Kedi sakın gözleriyle ona baktığında Keane şeytanla anlaşma yapmış gibi hissetti.

Lanet olsun, diye düşünerek evden çıkıp O'Riley'nin yolunu tuttu. Kaldığı yerle bu bar arasında akşam yemeği yiyebileceği elli tane, hatta belki daha fazla mekân bulunuyordu ama işten sonra neden oraya gittiğini sorgulamaya gerek yoktu.

Willa'yı görmek istiyordu.

Ona başından beri hayran olduğunu biliyordu ama fiziksel çekimden daha fazlasını hissettiğini henüz fark etmişti.

Fakat bundan ne çıkarması gerektiğine dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Yağmur dinmişti ama hava buz gibiydi. Keane ellerini montunun ceplerine sokup esintiye karşı kafasını eğdi. Binaya avlu tarafından girerek havuzun yanında duraksadı. O sırada İhtiyar Eddie ara sokaktan çıktı.

Eddie en az seksen yaşında vardı ve zaman ona hiç nazik davranmamıştı. Beyaz saçları karmakarışık, soğuk havaya rağmen altında bir şort, üstündeyse yetmişlerden beri giydiği kesin olan bir sweatshirt vardı.

“Artık Willa’yla birliktesin demek,” dedi. “Öyle mi?”

Keane ona dikkatlice baktı. “Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim.”

İhtiyarın yüzü ışıldadı. “Güzel cevaptı, dostum. İnkâr etmen de hoşuma gitti. Bizim Willa çok zor şeyler yaşadı. Ama kendisini toparlayıp ayakları üzerinde durmayı başardı. Bu yüzden sadece en iyisini hak ediyor. Sen en iyisi misin?”

“Nasıl zor şeyler?”

Eddie sadece gülümseyip onun koluna hafifçe vurdu. “Tamamdır, olur senden.” Ardından yürüyüp gitti.

“Nasıl zor şeyler?” diye sordu Keane tekrar.

Ama Eddie gözden kaybolmuştu.

Keane yavaş, uzun bir nefes verdi. Geçmiş geçmişte kalmıştı, bunu çok iyi biliyordu ama Willa’nın küçücük bir çocukken yapayalnız kalmış olmasını düşünmek hâlâ içini acıtıyordu.

Havuzun başında, yirmili yaşlarında görünen bir kadın, gergince sağa sola dönerek ceplerini karıştırıyordu. Keane onun, Willa’nın optometrist arkadaşı Haley olduğunu fark etti.

“Bir şey mi kaybettin?” diye sordu ona.

“Hayır. Şey, evet,” dedi genç kadın. “Şu salak efsaneye güvenip salak bir dilek dilemek istedim ama salak paralarımı bula-mıyorum...” Havuzun kenarına oturup ayakkabısını çıkardı ve salladı. İçinden hiçbir şey çıkmayınca içini çekti. “Kahretsin. Burada hep en az bir bozukluk olurdu.”

Keane cebinden bir bozuk para çıkardı. “Al.”

“Ah, hayır, alamam...”

“Al işte,” dedi Keane, parayı onun avucuna bırakarak. “*Salak* efsaneye güvenip *salak* bir dilek dile hadi.”

Haley güldü. “Dalga geçiyorsun ama bu gerçekten salakça bir şey. Tabii ben yine de buradayım ve...” Ellerini havaya kaldırdı. “Mesele şu ki, Pru’nun dileği gerçekleşti. Willa’nın ki de gerçekleşmiş gibi görünüyor.” Ona uzun uzun bakarak ondan bahsettiğini gösterdi.

Keane kafasını iki yana salladı. “Biz onunla...”

“Ah, hayır.” Haley parmağını ona doğrulttu. “Umudumu kırma! Yani, Willa’dan bahsediyoruz burada. O, herkesle tüm kalbiyle ilgilenen biri. İşe aldığı genç kızlarla, hayvanlarla, arkadaşlarıyla...” Hafifçe gülümsedi. “Zaten bunu sana anlatma-gerek yok, sen de biliyorsun.”

Kesinlikle biliyordu. Willa ona karşı kötü şeyler hissederken bile Pita’ya bakmayı kabul etmişti. Keane bunu ne kadar hak ettiğinden emin değildi ama Willa onunla arkadaş bile olmuştu.

“O, sevgiyi hak ediyor,” dedi Haley. “Herkes ve her şeye tüm sevgisini veriyor çünkü. Âşık olduğunda büyük olay olacağını hepimiz biliyorduk. Ayaklarını yerden kesecek biri olacaktı.” Gülümsedi. “Sen de bu konuda başarılısın.”

“Düşündüğün gibi olduğunu sanmıyorum,” dedi Keane al-çak sesle.

“Eh, hiçbir şey öyle değildir zaten.” Haley suya döndü. “Şimdi, bana izin verir misin?”

“Tabii,” diye Keane onu yalnız bıraktı.

Bar tıklım tıklımdı. Tepede ışıklar göz kırptırıyordu ve içerde kahkahalarla konuşmalar yankılanıyordu. Gizli hoparlörlerden “Santa Looked a Lot Like Daddy” şarkısı yükseliyordu.

Şarkısı çalarken Noel Baba’nın kendisi de sakın sakın barda oturmuş, içkisini yudumluyordu.

Keane barın diğer ucuna, Willa’nın arkadaşları Elle, Spence ve Archer’la oturduğu yere doğru ilerledi. Önlerinde bir sürü boş bardak ve bir sürahi yumurtalı içki duruyordu. Elle ile Spence, genç adamın egzersiz rutini hakkında derin bir konuşmaya dalmışlardı.

“Vücudunu şekle sokmak için haftada birden çok sağlıklı öğün yemelisin,” diyordu Spence, Elle’e.

“Bu zalimce ve hiç adil değil,” dedi Elle. Sonra parmağını, ağzına acı biberli patates kızartması tıkmakta olan Archer’a doğrulttu. “O zaman onu açıkla.”

Archer gözlerini Elle’e çevirip ağzındaki lokmayı yuttu. “Ne?”

Elle tiksiniş gibi bir ses çıkardı. “Yemek yemek moda olmaktan çıkacak diye korkarmış gibi tıkınıyorsun ama bir gram bile almıyorsun.”

Archer yavaşça gülümsedi. “Buna genetik derler, bebeğim. Böyle doğmuşum.”

Elle gözlerini öyle abartılı devirdi ki Keane gözbebeklerinin kafatasından fırlamamasına şaşırdı. Willa’nın yanına geçti. Genç kadın eşofmanını çıkartıp siyah etek, külotlu çorap, çizme ve dünyadaki en parlak kırmızı Noel temalı kazağı giymişti. Bakışları bardaki Noel Baba’ya dikilmişti ve Keane onun

vücudunun seğirdiğine yemin edebilirdi. Adamı görmesin diye önüne geçti. “Selam.”

“Selam.” Willa’nın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Hemen dönerim,” deyip taburesinden indi ve arka tarafa geçti.

Keane, Willa’nın arkasından ciddi ve endişeli gözlerle bakan Elle’e döndü. “Noel Baba’yı pek sevmediğini biliyorum,” dedi ona. “Ama bilmediğim bir şey var sanırım.”

“Çok şey var,” dedi Elle ama gerisini getirmedi.

Keane onun konuşmayacağını biliyordu. Elle devlet sırlarını bile saklayabilecek kapasitede biriydi. Bakışlarını çevirdiğinde Spence ona anlayışla baktı ama kafasını iki yana salladı. Archer’la konuşmaya çalışmak zaten duvarla konuşmak olurdu. Bu yüzden Keane, dileğini dileyip içeri girmiş olan Haley’ye döndü.

Haley yüzünü buruşturdu.

“Anlat,” dedi Keane.

“Annesinin çıktığı ayyaş bir Noel Baba, evde onu kovalayıp kucığına oturtuyormuş. Yetişkin bir adamın, küçük bir kızı böyle dehşete düşürmesinin komik olduğunu düşünüyorlarmış.”

“Şimdi de lanet olası bir cinayet sebebi olduğunu düşünebilirler,” dedi Keane sert bir yüzle.

Elle ile Archer dönüp gözlerinde yeni ifadelerle -onaylama- ona baktılar ama hâlâ konuşmuyorlardı.

Keane bunu anlıyordu. İyi arkadaşlar her daim birbirlerini desteklerlerdi. Willa’nın böyle bir şeye sahip olmasına seviniyordu. Berbat geçen çocukluğunun ardından buna ihtiyacı vardı çünkü.

Fakat Keane de onun sıkı çevresi içinde olmak istiyordu. Hem de kendisini bile şaşırtacak kadar çok. Barın diğer ucuna gitti. “Hey,” dedi Noel Baba’nın omzuna dokunarak.

Adam sarhoşluğun verdiği bir kaygısızlıkla ona döndü. “Ne istedin?”

“Second Street bölgesinde Noel Baba'lara bedava içki dağıtıyorlar,” dedi Keane.

Adamın gözleri parladı. “Öyle mi?” Hafifçe sallanarak ayağa kalktı. “Sağ ol dostum.”

Noel Baba kapıya gidince Keane de Willa'nın az önce gittiği yöne doğru ilerledi. Koridorun sonunda mutfak vardı. Sağda solda bulunan birkaç kapı da ofislere açılıyor olmalıydı. Tuvalet kapısı kapalı olduğu için Keane duvara yaslanıp tuvaletin ne kadar sessiz olduğunu düşünerek bekledi. Birkaç dakika daha geçtikten sonra doğrulup kapıyı tıklattı. “Willa?”

Ses yoktu.

Bugün ikinci defa hayatındaki dişilerden biri onunla konuşmayı reddediyordu. Yine bir sorun vardı. “İçeri geliyorum,” dedi ve kapıyı açtı.

Tertemiz görünen tuvalette iki kabin, bir de lavabo vardı.

Ama içerisi boştu.

Pencere ardına kadar açılmıştı ve serin gece havası içeri doluyordu.

Willa buradan çıkmıştı.

Keane içeri girip kafasıyla omuzlarını pencereden çıkartarak avluya ve birkaç metre ötedeki yangın merdivenine baktı. Kafasını kaldırdığındaysa küçük bir ayağın çatının kenarında görünüp kaybolduğunu gördü.

Çatı, beş kat yukarıdaydı.

“Kahretsin,” dedi başı dönmeye başlarken. “Neden hep yuvarılarda bir şeyler olmak zorunda?” Kendi kendine mırıldanmaya devam ederek omuzlarını öne doğru kıvrıp pencereye sıkıştırarak geçmeye çalıştı. Gerçekten sıkışarak...

Pencereye bu şekilde dalarak baş aşağı inme sorununu önceden hesaba katmadığı için tuhaf bir balıklama dalıştan sonra neyse ki kendisini kurtarıp dengesini sağlayabildi.

Kahrolasınca yangın merdivenine şöyle bir baktı, sonra sallayarak sağlamlığını ölçtü. “Kafayı yemişsin,” dedi kendi kendine, tırmanmaya başlarken.

İkinci katı geçtiğinde soğuk terler dökmeye başlamıştı bile. Akıl sağlığını korumak için her katı sayarak ilerlerken resmen titriyordu. “Üç.” Nefesini tutup devam etti. “Dört.”

Sonunda çatıya vardığında aşağı bakma gafletinde bulundu. “Siktir. Beş. Siktir.” Yukarı tırmanmak için kendisini zorladı ve bunu başarıp zarafetten yoksun bir şekilde çatı zemininde yuvarlandı.

14. Bölüm

#HoHoHo

Willa sesi duyunca kafasını çevirdi ve Keane'in pelte gibi çatıda yattığını gördüğünde gözlerini kocaman açtı.

"Keane?" dedi inanamayarak.

Keane gözlerini hiç açmadan, hızlı hızlı nefes alıp vererek yatmaya devam etti. "Efendim?"

Willa bir süredir burada oturmuş, kapkara gökyüzündeki bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan ayı izlerken hayatını düşünüyordu. Gökteki ay, dünyaya öyle bir ışık yayıyordu ki sanki her şey gümüş rengini almıştı. Ya da belki de Willa tuvalet camından çıkmaya çalışırken kafasını çarpmış olabilirdi.

Hepsi aptal panik duygusu yüzündendi.

Gerçi büyük stres altındayken doğru düzgün düşünemiyordu. Ve şu anda stres altında olan bir tek kendisi değilmiş gibiydi.

Keane sonunda tekrar konuştu. "Bu ne şimdi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kahrolası çatıda ne yapıyoruz?"

“Yalnız kalmak istediğimde buraya çıkarım,” dedi Willa, *yalnız* kelimesine vurgu yaparak. Ama sonra onun yüzündeki terleri, sanki maraton koşmuş gibi göğsünün hızla inip kalkmasını fark etti. “Yüksekten korkuyor musun?”

“Hayır,” dedi genç adam hiç hareket etmeden.

“Hayır mı?” Willa gözlerini onun dudaklarına dikmişti. O dudakların kendisinininkilerin üzerinde olmasını istiyordu şu anda.

“Hayır, yüksekten korkmuyorum.” Keane duraksadı. “Korkmanın ötesinde, dehşete düşünüyorum.”

Bunu duyan Willa bir kakhaha attı. Kendi sorunlarını o an için unutup onun iri, sert bedenine yaklaştı. Her gece bu bedenle ilgili hayaller kuruyordu. “Yine de beni kurtarmak için buraya kadar çıktın, öyle mi?”

“Şu anda kurtarılması gereken kişi benim. Oksijen eksikliğinden ölmek üzereyim sanırım.”

Willa ona doğru biraz daha eğildi ama henüz bedenleri birbirine değmiyordu. “Merak etme, ilk yardım biliyorum.”

Keane gözlerini kapalı tutuyordu ama dudağının köşesi kıvrılmıştı. “Benimle dalga geçiyorsun. Sana bunu ödetirdim ama yapamıyorum çünkü cidden *ölüyorum*.”

Keane onun gülüşünü duyarken dudaklarını ağzının köşesinde hissetti.

“Bana güven,” diye fısıldadı genç kadın. “En kötü korkularınla yüzleşirken tek yapman gereken başka bir şeye odaklanmak.” Sonra onun ağzının diğer köşesini öptü.

Keane bu durumdan çok hoşlanmıştı. “Dikkatini dağıtmak gibi yani,” dedi.

“Kesinlikle.”

Bunun üzerine gözlerini açan Keane, “Hoşuma gitti,” dedi. Bunun pek mantıklı olmadığını düşünüyordu ama aklından geçen, birbirlerinin dikkatini dağıtmak için yapabilecekleri müstehcen senaryolar yüzünden odaklanamıyordu. “Belki de çoktan öldüm ve cennete düştüm.”

Willa gülümseyerek ona baktı. “Sence burası cennet mi?”

“Bana dokunuyorsun, beni öpüyorsun,” dedi. “Yani evet, kesin cennet.”

Sonra genç kadının saçlarını yüzünde, dişlerini kulak memesinde hissetti ve kalın bir sesle inledi. İkilemde kalmıştı. Devam etmesine izin mi vermeliydi yoksa Willa’nın atmaya niyetlenmediği adımları atmadan önce onu durdurmalı mıydı? Ama karar vermeden önce Willa’nın sıcak, seksi dudakları onunkileri buldu. Elleri tişörtünün altına kayarak karnını okşamaya başladı.

“Çok sertsin,” diye fısıldadı dudaklarına doğru. “Her yerin.”

Ardından parmakları yavaş yavaş yukarı doğru ilerleyip göğüs uçlarıyla oynadı, bir an tereddüt etse de tekrar aşağı kaymaya başladı. Keane nefes alamıyordu.

Willa kıpırdandı ve bir bacağına diğer tarafına atıp üzerine oturarak kalbini hoplattı.

“Willa,” dedi ama genç kadın onun boğazını öpmekle meşgul olduğu için Keane ciğerlerine oksijen gitmediğini hissediyordu. Ellerini saçlarına daldırıp kafasını geri çekerek gözlerine bakmasını sağladı. “Willa...”

“Evet, adım bu,” dedi Willa, onun alt dudağını ısırıp kalçalarını ona doğru kaldırmasına neden olurken.

Yüce İsa. Keane doğrulup onun kalçalarını sıkıca kavradı. “Ne yapıyoruz?”

“Ah, pardon, biliyorsun sanıyordum.” Willa onun ellerini tuttu ve göğüslerine götürdü. “Başka sorun var mı?”

Göğüsleri Keane’in avuçlarını mükemmel şekilde dolduruyor, göğüs uçları kıyafetlerinin üstünden bile belli oluyordu. Evet, artık kesinlikle emindi... Cenneteydi.

“Artık hazırım,” dedi Willa yumuşak bir sesle.

Keane dikkat kesilip onun gözlerine baktı. Tanıştıklarından beri ilk defa ifadesini net bir şekilde görebiliyordu. Yüzü sıcaklık, ihtiyaç ve bastırılmış öfkeyle doluydu.

Bu öfkesini Keane’le birlikte olarak dağıtmak istiyordu. Ve bu, Keane için sorun değildi. Sonuçta Willa’nın ona ihtiyacı vardı ve Tanrı biliyordu ki Keane de bu kadına ihtiyaç duyuyordu. “Gel buraya,” dedi onu kendisine iyice çekip göğüslerini avuçlarken. Parmaklarıyla göğüs uçlarını sıkarak kafasını geri atıp inlemesine neden oldu.

“Devam et,” dedi Willa.

“Açık alandayız Willa. Çatıdayız. Birileri gelebilir ve...”

“Hayır,” dedi genç kadın onun dudaklarına doğru. “Yangın merdiveni neredeyse yüz yaşında. Benden ve arkadaşlarımdan başka kimse o sarsak, yaşlı şeyi kullanmaz. Arkadaşlarım da şu anda bardalar.”

Keane’in hayatı gözlerinin önünden kayıp geçti. “Ölebilir miydim yani? Bunu mu kastediyorsun?”

“Zaten cennettesin, unuttun mu?” Willa ellerini onun kotunun düğmelerine götürüp tek tek açmaya başladı.

Keane mantıklı düşünme kabiliyetini hızla kaybediyordu. “Ya birileri içeriden gelen merdiveni kullanırsa?”

Willa onun kotuyla iç çamaşırını bir kenara atıp parmaklarını üzerine koyduğunda Keane’in gözleri arzuyla buğulandı.

“O merdiven çok ses yapıyor,” diye mırıldandı genç kadın. “Birisi gelecek olsa bir kilometre öteden bile duyulur.” Sonra parmaklarıyla ona yaptıklarını izlemek için kafasını eğdi.

Keane de kafasını eğip onun ellerini üzerinde görünce inledi. “Willa, emin olmalısın.” Konuşurken kendi boğuk sesini tanıyamamıştı.

“Ah, eminim.” Willa’nın sesi de boğuk ve yumuşaktı. Biraz da nefessiz. “Ama çok endişeliysen hızlı hareket edebilirsin.”

Keane kısık sesle güldü. Bu onun için bir ilkti. Bedeninin belirli bir kısmı bir kadının ellerinin arasındayken hiç gülmemişti. “Hızlı hareket etmek benim tarzım değil.”

Willa tam, “Bu akşam muhtemelen öyle olmak zorunda kalacak...” diyordu ki Keane onun kırmızı kazağının önündeki fermuarı açıp kazağı omuzlarında geriye itti. Willa kazağı çıkartmaya çalışırken, Keane sutyenin ağız sulandırıcı şekilde saydam olduğunu fark etti. Sutyeni aşağı çekti ve göğüslerinden birini ağzına alırken üşümesin diye diğerini de avuçladı.

Titrek bir iç geçiren Willa onun kaçacağından korkuyormuş gibi kafasına tutundu.

Keane asla kaçmazdı. “Bu akşam ne kadar içmek zorunda kaldın?” diye sordu ona.

Willa bir süre düşündü. “Bunu istediğimi bilmeme yetecek kadar. Ama yarın seni öldürmek istememe sebep olacak kadar çok değil.”

Keane ona bir süre öylece baktı ama kimi kandırıyordu ki? Bu cevap onun için yeterliydi. Ellerini eteğinin altına kaydırıp poposunu avuçladı. “Çok fazla şey giymişsin.”

Willa nefessiz bir kakhaha atarken Keane parmaklarını onun uzun çorabıyla külotunun altına kaydırıp ve sıırsıklam olduğunu fark etti. Onu kışkırtıp inletmek, kalçasını üzerinde

öne arkaya hareket ettirmesini ve tırnaklarının kollarına batmasını hissetmek eğlenceliydi. “Sevdin, ha?”

Willa inleyerek anlaşılmaz bir şey söyledi ama Keane ne dediğini tahmin ediyordu.

Daha fazla.

Bir kolunu beline doladı ve ağzını göğüslerinden ayırmadan parmaklarıyla onun istediği ritmi tutturdu. O anın yaklaştığını beden dilinden anladığındaysa inlemelerini dudaklarıyla bastırdı.

Keane onu tutmaya devam ederken parmaklarını sırtında dolaştırdı ve dudaklarını terli şakağına bastırdı. “Akşamımın böyle olacağını hiç tahmin etmezdim,” dedi Willa nefes nefese.

“İnsan çatıda orgazm olacağını her zaman tahmin edemez herhalde.”

“Seni kastetmiştim aslında.” Parmağını onun göğsüne koydu. “*Senin* buraya geleceğini, birlikte olacağımızı tahmin etmezdim.”

“Çünkü daha birlikte olmadık.”

Willa bir kahkaha attı. Keane bu sese bayıldığı için onu ensesinden tutarak kendisine çekti ve öptü. “Ben de tahmin etmezdim.” Bu doğrudu, Willa hayatına öylece girmiş, tüm neşesi, seksiliği ve tatlılığıyla başını döndürmüştü.

Willa ona sıcacık bir gülücük attı. Ama bu tebessümün muzip bir tarafı da vardı ve Keane kendisi için iyiye alamet olmasını umuyordu.

Sonra Willa dengesini sağlamak için onun elini tutup kalçasını kıvrarak çorabını çıkardı ve parmaklarını Keane’e sarıp onu kendisine doğru çekmeye başladı.

Keane, “Prezervatif,” dedi zar zor.

Willa hareketsiz kaldı ve kocaman açtığı gözleriyle ona baktı. “Aman Tanrım, neredeyse unuttuğuma inanamıyorum,” diye

fısıldadı, tişörtünün önünü sıkıca tutup yüzünü onunkine yaklaştırmıştı. “Bana eskiden izci olduğunu ve bu gibi durumlar için hazırlıklı olman gerektiğini bildiğini söyle. Yanında prezervatif olduğunu söyle.”

Mesele şuydu ki Keane prezervatife ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti ve daha ileri gitme konusunda hâlâ emin değildi. Onun gözlerine baktı. “İzci değildim.”

Willa homurdanarak kafasını onun göğsüne yasladı.

“Ama...”

Genç kadın hızla kafasını kaldırıp umut dolu yüzüyle ona baktı. “Evet?”

Keane onu kucağından indirmeden bir şekilde doğrulmayı başardı ve arka cebindeki cüzdanını aldı. Bir yandan da, umarım burada bir prezervatif taşıyacak kadar akıllıyım, diye düşünüyordu.

“İşte bu!” diye bağırdı Willa, onun bir prezervatif bulduğunu görünce.

Keane gülererek paketi yırttı ve prezervatifi takmaya girişti ama Willa onun ellerini itti.

“Ben,” dedi. “Ben yapmak istiyorum...”

Ama Willa ellerini üzerine koyduğunda Keane on yedi yaşındaki, öz kontrolü sıfır olan bir genç gibi terleyip titremeye başladı. “Ben hallederim,” dedi hemen devreye girerek.

“Acele ettiğimiz için mi?”

“Ellerine boşalmak üzere olduğum için.”

Genç kadın bir kahkaha attı ama Keane onu üzerine çekip kendisine iyice yapıştırdığında sesi kesildi.

“Üstte olmama izin mi vereceksin?” diye sordu.

“Zemin sırtın için çok sert,” diye cevap verdi Keane, onun çıplak poposunu avuçlayarak. “Dizlerinin üstüne kalk Willa.”

Sonra daha fazla hareket etmesine izin vermeden onu kendisi kaldırıp aletinin üzerine yavaşça indirdi.

İkisi de keskin birer nefes aldılar. Dudakları birbirini bulurken elleri dokunabildikleri her yere dokunuyordu. Önce yavaş bir ritim tutturdular ancak bir süre sonra daha hızlı ve sert hareket etmeye başladılar. Keane artık kendisini tamamen kaybetmişti. Elini onun kafasına götürüp boğazını emmeye başladı. Willa'yı işaretliyordu adeta.

Zirveye ilk ulaşan Willa oldu. Kadının tırnaklarını teninde hissedenden Keane aynı anda hem zevk hem de güzel bir acı hissetti ve onunla birlikte boşluktan aşağı yuvarlandı.

15. Bölüm

#BeniBirKezDahaAra

Willa'nın düzgün nefes alabilmesi, baş dönmesinin kesilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Dünya kontrolünü kaybetmiş gibi dönüyordu sanki. Ama sonra durdu. Ya da tekrar dönmeye başladı. Willa hiçbir şey anlayacak durumda değildi. Çok sersemlemişti ama bu, şok edici bir gerçeği fark etmesine engel olmadı.

Hatta birkaç gerçeği.

Birincisi, Keane'in üzerinde oturuyordu ve sıcacık, güçlü kollarının arasındaydı. Onun kolları da bu muhteşem, *gerçekten* muhteşem seksin ardından aynı Willa'ninkiler gibi titriyordu.

İkincisi, kendisini aşırı derecede canlı ve... *güvende* hissediyordu. Hayatı boyunca hiç bu iki duyguyu bir arada hissetmemişti.

Bunlar kaygı verici bazı hisler uyandırdığı, bu hisler de o anki keyifli halini bozacağı için hepsini kafasında en gerilere itti.

Keane'in koyu renkli gözleri yoğun bakışlarla onu süzüyordu. Willa buna bayılıyordu. Bunu düşünürken dengesini kay-

beti ve düşecek gibi oldu ama Keane onu tuttu. Sırf ona bakmak bile Willa'yı sakinleştiriyordu. "Bu çok... fenaydı."

Genç adamın kıkırtısı göğsünü titretti.

Willa gülümsedi. "Dikkatini yeterince dağıtabildi mi?"

Keane'in tembel gülümsemesi inanılmaz derecede seksiydi. "Hayır dersem tekrar dikkatimi dağıtır mısın?"

"Olabilir."

"Bu dünyada her şeyi görüp her şeyi yaptığımı düşünürdüm," dedi. "Ama bu benim için bir ilkti."

Kıyafetlerini düzeltmeye çalışan Willa güldü. "Ben insanların en iyi ya da en kötü yanlarını ortaya çıkarmakta çok iyiyimdir."

"Bu hangisiydi peki?"

Willa'nın düşünmesi bile gerekmedi. "En iyisiydi." Üstünü başını toparlamakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden kendisi bir bez bebek gibi kucağında otururken Keane görevi devraldı. Onun leziz dudaklarına dayanamayan Willa eğildi ve kendi kendine, *son bir kez*, diyerek onu bir defa daha öptü. Ama öpücüğü bitiremeden Keane kollarını beline sıkıca dolayıp onu sert ve uzun bir şekilde öperek yeniden soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Yavaşça geri çekildiğinde Willa mutsuzca inleyip onu öpmeye devam etmek istedi.

Keane alçak sesli bir kahkaha attı. Gözlerindeki sıcak bakışlar Willa'ya kendisi için istediği şeyleri hatırlatıyordu. Daha önce hiç istemediği şeylerdi bunlar. Keane'in istemediğini bildiği için bir kenara kaldırdığı şeyler. Willa birden zihninin fazlasıyla bulandığını hissedince Keane'in üstünden kalkıp yere oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Bu gece, bayram sezonu, kahrolası hayatı... kısacası her şey kafasını karıştırıyordu.

Keane de ay ışığının altında, hiç konuşmadan oturmaktan memnunmuş gibiydi.

“Biraz patlamış mısır olsaydı güzel olurdu,” dedi sonra.

Willa gülerek ona baktı. “Nasıl manyetizmaydı ama.”

“Evet,” dedi genç adam, Willa’nın yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya iterken. “Öyleydi.” Çenesine yumuşacık bir öpücük kondurduğunda sıcak nefesi içini titretti. Willa kendisini ona yaslanırken buldu. Keane’in etrafını saran sakın hava Willa’yı da çevreledi. “Eee, benim için Noel Baba’yı bardan kovmuşsun.”

“Nereden biliyorsun?”

Willa gülümseyip cebindeki telefona hafifçe vurdu. “Sen buraya çıkmadan önce Elle mesaj attı.” Dönüp onun gözlerine baktı. “Sen iyi bir adamsın, biliyor musun?”

“Aman kimse duymasın.” Keane onun elini tutup dudaklarına götürerek öptü. “Ben çok konuşkan biri değilim,” dedi alçak sesle. “Ama sen öylesin.”

Willa burnundan alaycı bir nefes verdi. “Bana herkesin çoktan bilmediği bir şey söyle.”

“Ben de tam bunu demeni bekliyordum. Hadi konuş benimle Willa. Noel Baba meselesini anlat.”

Eh, Willa bunu kendisi istemişti. Elini çekmek istedi ama Keane bırakmadı. Bakışları da hâlâ ondaydı. “Bak,” dedi Willa. “Sırf seninle... *bunu* yaptık diye...” dedi eliyle çatıyı göstererek. “Sohbet etmek zorunda değiliz.”

“Benim konuşmak istediğim şeyin *bununla* alakası yok.” Genç adam ona hafifçe gülümsedi. “Bu dediğimiz şey de, hayatımda yaptığım en muhteşem çatı seksiydi. Gerçi daha önce hiç çatı seksi yapmadım.”

Willa hafifçe güldü ama bakışlarını ondan kaçırdı.

Keane çenesinden tutarak onun yüzünü kendisine çevirdi.

“Pekâlâ,” dedi Willa. “Çatı seksinin mükemmel olduğu konusunda sana katılıyorum. Ama daha önceki anlaşılmamıza göre böyle devam etmek zorunda değiliz. Yani biz iki ayrı insanız hâlâ. Bazen aramızda böyle çılgınca, aptalca bir şey oluyor.” Elini tekrar salladı. “Ama bu tek seferlik bir şeydi. Artık sistemimizden attık gitti.” Onun gözlerine zorla bakıyordu. “Yani gerçekten bu tuhaf seks sonrası konuşmasını yapmak zorunda değilsin.”

“Belki de tuhaf seks sonrası konuşmalarını seviyordumdur.”

Willa gülerek başını dizlerine yasladı. “Sana bu durumdan kurtulman için şans vermeye çalışıyorum burada, Keane.” Kahretsin, kendisine de kaçmak için bir şans vermeye çalışıyordu aslında. Kalbinin buna ihtiyacı vardı.

Çünkü biliyordu ki Keane hiçbir şeye bağlanmazdı. Fakat Willa kolaylıkla bağlanabilen biriydi. Ve kendisini korumak için çok dikkatli olmak zorundaydı.

“Eğlendir beni,” dedi Keane. “Benimle sohbet etmek seni rahatsız ediyormuş gibi yap.”

Böyle bir şey için rol yapmasına gerek yoktu ki.

“Bu akşam ne olduğunu anlat.”

“Eh,” Willa sohbeti neşelendirmek için son bir çaba gösterdi. “Leylekler ve bebeklerle alakalı şeyler işte...”

“Ne bilmek istediğimi biliyorsun, ukala şey seni.”

Willa bir iç geçirdi. Evet, biliyordu. Noel Baba’dan korkuyorsa neden hâlâ beş yaşındaymış gibi Noel’i kutladığını merak ediyordu ve cevabını almadan onu bırakmayacaktı.

Fakat Willa bu konuda konuşmayı bırak, düşünmek bile istemiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Keane, “Küçükken beni yatılı bir Katolik ordu okuluna göndermişlerdi. Okulda hep rahibeler ve emekli denizciler vardı.”

Willa ona baktı. “Öyle mi? Kaç yaşındaydın?”

“Beş. Aslında beş bile sayılmazdım. On yaşıma girdiğimde eve dönmüş, devlet okuluna tekrar devam etmişim. Şöyle diyelim, özel okula uyum sağlayamamıştım.”

Kendisi de o yaşlarda koruyucu aile sisteminde olmasına rağmen Willa onun bu yaşadıkları karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. “Annenle baban dört yaşındaki bir çocuğu öylece yatılı okula mı gönderdiler yani? Ve on yaşına kadar orada mı bıraktılar?”

Keane omuz silkti. “Baş belasının tekiydim. Bunun bedelini ödedim tabii.”

“Okulda çocukları cezalandırıyorlar mıydı?”

“Sadece haylazın tekiysen.” Genç adam, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle kafasını göğe kaldırdı. “Bugün bile bir rahibe gördüğümde irkilirim.”

Willa onun bu hikâyeyi paylaşma sebebini idrak ederken sessizleşti. O açıkça anlatabilsin diye kendisi de yaşadıklarını dürüstçe anlatmıştı. Kahretsin. “Ben Noel Baba’yı gördüğümde irkilmedim,” dedi.

“Doğru,” dedi Keane. “İrkilmedin. Resmen nöbet geçirdin.”

Keane, Willa’nın kıpırdanmasını izledi. Bu konuda konuşmayı hiç ama hiç istemediğini görebiliyordu. Fakat sarp bir uçurumun kıyısında olduklarını hissediyordu, aralarında fiziksel çekimden daha derin bir şeyler olacaktı gibiydi. Bu noktada normalde topukları kıcına vura vura kaçması gerekirdi ama Willa’yla aralarındaki şeyin böyle son bulmasını istemiyordu.

Genç kadın hâlâ tek kelime etmemişti. Tam da Keane sona geldiklerini kabullenmeye başlamıştı ki Willa konuştu.

“Ben de dört yaşlarındayken koruyucu aile sistemine gönderildim,” dedi yumuşak bir sesle.

Keane dönüp onun gözlerine baktı. “Sonra ne oldu?”

“Sonraki on dört yıl boyunca da sisteme girip çıktım.” Duraksadı. “Annem bir alkolik. Ara sıra kendisini toplardı ama uzun sürmezdi. Genelde bir adama âşık olurdu, ayrıldıklarındaysa kendisini kaybederdi. Ben de tekrar koruyucu aile sistemine dönerdim.”

Yüce İsa. Keane onun bunları yaşamış olmasından nefret ediyordu. “Bu *adamlardan* biri Noel Baba gibi mi giyinirdi?”

“İlki,” dedi Willa ürpererek. “Onunla birkaç karşılaşmadan sonra sonunda cesaretimi toplayıp kucağına kahvesini döktüm. Bu da son oldu.”

“Kahvenin kaynar olduğunu söyle lütfen,” dedi Keane.

Willa gururla gülümsedi. “Öyleydi.”

Keane o pisliğin aletinin erimiş olmasını umuyordu. Ama öyle olsa bile Willa da bu olaydan yara alarak çıkmıştı maalesef. Onun başına yirmi yıl önce gelen bir şey için bu kadar öfkelen-diği için şaşırsa da, şu anda tek hissedebildiği buydu.

İnsanlar Willa’yı hayal kırıklığına uğratmışlardı. Canını yakmışlardı. Ona bu yaşadıklarının sadece anlık bir şey olduğunu, bir geleceği olmadığını söyleyerek kendisi de ne yazık ki aynı şeyi yapmıştı.

Koca bir pislik gibi hissediyordu.

Uzanıp genç kadının elini sıktı. Bunu yapmakla kendisini rahatlatmak istemişti ama parmaklarını tutarken boğazında büyük bir yumru oluşmuştu. “Koruyucu aile sistemine kaç kez alındın?”

“On sekiz yaşına girene kadar yılda en az bir kez. Sonra da kendi halime bırakıldım.”

Bunun onun için ne kadar yıkıcı olduğunu düşünmek Keane'in yüreğini burkmuştu. "Muhteşem bir hayat değil yani."

Willa omuz silkti. "Döner kapı sendromuna alışmıştım. Hâlâ da alışkınım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen kimseye bağlanmıyorsun," dedi. "Benim de birilerine kenetlenme huyum yoktur. Dükkânıma müşteriler gelir ve giderler. Hayvanlar da öyle. Elemanlarım bile. Erkekler de hep hayatıma girip çıkarlar. Sabit olan tek şey arkadaşlarım." Çok fazla şeyi açığa çıkarmaktan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Benim gitmem lazı..."

Keane onu sıkıca tuttu çünkü peşinden binanın kıyısına gitmesine imkân yoktu. "Şu kenetlenme konusunda saçmalıyorsun bence," dedi nazikçe. Bunun üzerine Willa'nın bedeninin gerildiğini hissetti. Yani her an kaçabilirdi. "Sen çok akıllısın Willa. Kendi çabalarıyla bugünlere gelmişsin. Asla pes etmiyorsun ve kalbin çok geniş. Senin tabirinle, birilerine kenetlenmek isteseydin bunu yapardın."

Willa kafasını çevirdi. "Beni fazla övüyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Keane onun gibi, kocaman ve nazik kalpli biri için gençlik yıllarının nasıl geçmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Korumacı aile sistemi kâbus gibi olmalıydı. "Annenle hâlâ görüşüyor musun?" diye sordu.

"Evet. Şu anda Texas'ta yaşıyor ama birkaç haftada bir mesajlaşıyoruz. Ayda iki kez konuşmanın bizim için yeterli olacağına karar verdik. Bu şekilde hem irtibatı koparmıyoruz hem de birbirimizi uyurken öldürme isteğiyle dolmuyoruz." Willa gülümsüyordu ama Keane gülmedi.

Gülemiyordu.

Genç kadın telefonunu çıkardı. “Cidden, artık çoğunlukla iyiyiz. En azından geçmişte olduğumuzdan çok daha iyiyiz. Gördün mü?”

Annem:

Selam tatlım, seni bir kontrol etmek istedim. Bu akşam yorgunsundur sanırım, ha?

“Bunun çevirisi şu,” dedi Willa. “Bu akşam içmemiş ve bana olta atıyor.” Telefonu kaldırmak için hareketlendi ama Keane onun cevabına bir göz atınca gülümsedi.

Sonra gülümsemeye devam ederek mesajı sesli okudu.

Willa:

Ulaşmaya çalıştığınız kızınız, onun birisiyle görüşüp görüşmediğini anlamaya çalıştığınızın farkında olduğu için bu akşam bir planı olup olmadığını doğrulamayacaktır. Bu, ilişkinizin sınırlarını aşıyor. Eğer kızınıza bu yönde rahatsızlık vermeye devam ederseniz tekrar kızlarla çıkmaya başlayacaktır.

Keane okumayı bitirince bir süre ona öylece baktı. Konuşmayı başardığında sesi kendi kulaklarına bile kısık ve kaba geliyordu. “Tekrar mı?”

Willa hafifçe kıpırdanarak gözlerini ondan kaçırdı. “Tek seferlik bir şeydi,” dedi. “Gelip geçici bir dönem. Kızların çılgın olduğunu fark ettiğimde bu dönemi hemen sonlandırdım.”

“Erkekler de daha iyi sayılmaz.”

“Doğru söylüyorsun.”

Keane başparmağını onun çenesinde kaydırıp parmaklarını saçlarına daldırdı.

“Keane,” dedi Willa yumuşak bir sesle. “Bu gece için teşekkürler.” Sonra ayağa kalktı. “Bağ olmayan bir ilişki için gayet muhteşemdi.”

Keane buna cevap vermedi. Veremedi. Çünkü birden huzursuz ve belirsiz hissetmişti, bu iki duygu hiç ona uygun değildi. Tabii bunu dile getirmedi. Acınası güvensizliklerini ortaya sermenin bir manası yoktu.

Genç kadın çatının kenarına doğru yürüyüp ona döndü. “Aşağı inmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ölsem oradan inmem.”

Bir kahkaha atan Willa basamaklardan inip gözden kayboldu.

Keane o tarafa doğru ilerleyip aşağı baktı ama hayatı gözleminin önünden geçmeye başlayınca geri çekildi. “Siktir.” Kendisine gelmesi birkaç dakikasını aldı ama o zamana kadar Willa çoktan gitmişti.

Harika.

Keane en azından kimsenin bu kolay yolu seçtiğini görmediği konusunda kendisini teselli ederek iç merdivene açılan kapıya yöneldi.

16. Bölüm

#Efsanevi

Ertesi sabah Willa dükkânının arka kısmında, Cara ve Rory'yle birlikte kahvaltısı olan sandviçini yiyordu. Sabah saatlerindeydiler ve dükkânın açılmasından önce bile işleri başlarından aşkındı.

Gerçi Willa'nın önceki geceyi, Keane'in boğuk sesini ve kontrolü ele alıp onun içinde hareket ederken gözlerinde belirten ateşi, bedeninde koruyucu ve sahiplenici bir şekilde dolaşan ellerini düşünmesine engel olacak bir yoğunluk yoktu.

Telefonunun mesaj müziği çaldığında görmezden gelmek istedi ama merakına yenik düştü. Elle yazmıştı.

HerŞeyinBaşkanı:

Dün gece neler olduğuyla ilgili detaylı bir rapor istiyorum.

Willa, "Kahretsin," diye mırıldanınca Cara ile Rory aynı anda küfür kavanozuna işaret ettiler.

Cebinden para çıkartıp kavanoza tıktırarak Willa boş ofisine geçip Elle'in mesajına boş gözlerle baktı.

Dün gece onunla Keane'i kimse görmemişti, bundan emindi. Ama yangın merdiveninden indiğinde avluda Pru'yla çarpışmışlardı.

İçini çekip parmaklarını ekranda oynattı.

Willa:

Onu geberteceğim.

HerŞeyinBaşkanı:

Eldiven giy de cinayet silahında parmak izin olmasın.

Willa bu cevabı okuyunca kahkaha attı.

Kimi gebertmek zorunda olduğumu sormaya ihtiyaç duymaman güzel.

HerŞeyinBaşkanı:

Ne kadar az şey bilirim sorgu esnasında o kadar az konuşurum.

HerŞeyinBaşkanı:

Cidden, detayları istiyorum.

Willa mesajları silip okumamış gibi yapmak istedi ama Elle hemen telefon etti.

"Houston, çok fazla sorunum var," dedi Willa bitkince.

Elle güldü. “Seksi bir adamın seni istemesini sorun olarak görüyorsan acil konuşmamız gerek. Şu anda isteyim ve çok yorgunum, yani sabahtan beri onlarca ahmakla uğraşmış biri olarak sorumu elimden geldiğince kibar bir dille soracağım: Dün gece çatıda Keane seni aklını başından alacak kadar muhteşem bir şekilde becerdi mi? Eğer öyleyse ne kadar muhteşemdi? Yoksa onu gebertmek istememe neden olacak bir şey mi yaptı?”

Willa kafasını eğip birkaç kez masaya vurdu. Keane çok zeki-ydi. Seksiydi. İnanılmaz derecede yakışıklı ve erkeksi-ydi. Ve Willa’ya her baktığında bedenindeki en haz verici yerlere adeta bir elektrik şoku gönderiyordu.

Dün gece onunla yakınlaşmaları inanılmazdı ama şimdi düşününce biraz da korkutucu geliyordu çünkü kalbi ona bağlanmıştı.

Tabii Keane’in kimseye bağlanmaya niyeti olmadığı gerçeğini unutmuyordu.

En azından bunun bir seferlik bir şey olduğunu dile getirerek kuralları belirlemişti. Bu biraz rahatlamasını sağlı-yordu.

Tamam, hiç rahatlamamıştı ama sonuçta dün gece olanları kendisi başlatmıştı ve bundan hiç pişman değildi.

“Eee?” dedi Elle.

“Tek seferlikti.”

“Güzel,” dedi Elle. “Bununla bir sorunum yok. Ama sana sorduğum bu değildi.”

Willa sesli bir nefes verdi. “Evet ve evet.”

Hatta uzun bir sessizlik oldu. “Madem o kadar muhteşemdi, neden ikinci raunt olmayacak?”

“Buna değmez çünkü,” dedi Willa. Ama hemen dilini ısır-dı çünkü bunu söylemek istememişti aslında. Keane zeki, komik ve seksiydi; ikinci kez birlikte olmaya geçecek biriydi. Yani Willa şu koca dünyadaki en yakın arkadaşlarından birine yalan söylemişti.

Fakat gerçeği dillendirmek fazlasıyla zordu. Gerçek can yakıcıydı. Gerçek şuydu ki... Willa asıl *kendisinin* ikinci kez birlikte olmaya degecek biri olduğundan emin değildi.

“Tatlım,” dedi Elle, durumu kavradığını gösteren bir sessizlikten sonra. “Sana, kendin hakkında bilmediğin bir şeyi söyleyeyim. Yalan söylediğinde, sadece köpeklerle konuşurken çıkardığın gibi tiz bir sesle konuşuyorsun.”

“Şu anda konuşamam.” Kahretsin, sesi o kadar tizdi ki Elle’in haklı olduğunu görebiliyordu. Boğazını temizledi. “Şimdi olmaz.”

“Peki,” dedi Elle. “Kızlar gecesi yapalım. Yarın olur mu? Piz-za yiyip şarap içeriz ve kendine inanman konusunda muhabbet ederiz. Kendine inanmalısın çünkü sen tanıdığım ve sevdiğim en harika insanlardan birisin.”

“Sen çoğu insandan nefret edersin,” dedi Willa.

“Bu da samimi olduğumun kanıtı işte. Tüh, şimdi takvimi-me bakıyordum da, yarın benim için uygun değil. Bir işte Archer’a yardım etmem gerek.”

“Belki de şu kızlar gecesinde neden hâlâ Archer’la –senin tabirinle– birbirinizin aklını başından alacak kadar muhteşem bir şekilde sevişmediğinizi de tartışmalıyız,” dedi Willa. “Bunun er ya da geç gerçekleşeceğini herkes biliyor.”

“Eh, o halde bu *herkes* arkasını kollasa iyi olur,” dedi Elle huysuzca. “Öyle bir şey olmayacak. Asla. Bu akşamki programımı iptal ediyorum. Pizza, şarap ve samimi sohbet için.”

“Ben diyetteyim.”

“Ben de,” dedi Elle. “*Yakıt* diyetindeyim. Ruhuma ne yakıt olarsa onu yiyorum. Bu akşamki menüde pizza var.”

Willa akşama meşgul olduğunu söylemek için ağzını açtı ama Elle telefonu çoktan kapatmıştı. “Lanet olsun, son sözü hep onun söylemesinden nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Keane, North Beach'teki evin ahşap zemininde uzanmış, dün gece olanları kafasında tekrar tekrar oynatıyordu. Tabii ki düşündüğü sadece güzel kısımlarıydı, Willa'nın ilişkilerini *tek gecelik* kategorisine koymasına izin verdiği kısım değil.

Hayır, o anı düşünemezdi. Bunun yerine, Willa'nın kucağında oturduğu, kollarının arasında titrediği ve ismini sayıkladığı anları zihninde çevirmeye devam etti.

O sırada birisi ön kapıyı ikinci kez tıklattı. Bugün on kişilik ekiple çalışıyordu ve kimse işini bırakmamıştı.

"Sass," diye bağırdı.

Ses gelmedi.

"Sass!"

Genç kadın kapıdan kafasını uzatıp sinirle kulağındaki telefonu işaret etti ve perde siparişi vermekte olduğunu imalı bakışlarla hatırlattı.

Keane bir iç geçirip alet kemerini çıkardı ve kapıya bakmak için kalktı. Gelen, taşeronlardan biri olamazdı; onlar kapıyı çalmadan girerlerdi. Gürültü yüzünden şikâyet gelmiş olan bir komşuyla karşılaşmamayı umdu. Sessiz olmaya çalışıyorlardı ama bazı zamanlarda da elden bir şey gelmiyordu.

Mesela zemin parkelerini çakmak için tabanca kullanmaları gerekiyordu.

Keane nazik bir şekilde özür dilemeye hazırlanarak kapıyı açtı ama karşısında Sally Teyzesini görerek şaşkınlığa düştü.

Kadın, ellerini beline koymuştu. "Seni bulmak için şehrin diğer ucundan gelmek zorunda kaldım. Taksiye ne kadar ödediğimi biliyor musun?"

Keane kafasını kapıdan uzatıp taksiye baktı. "Ben ödemeyi..."

“Ben hallettim.” Yaşlı kadın sinirli bir şekilde burnunu çekti. “Telefonunu açmıyorsun ve bu çok kaba bir davranış. Zaten şu mesajlaşma saçmalığı çıktığından beri sizin nesil iyice kabalaştı. Terbiye denen şeyden haberiniz yok.”

Keane cebindeki telefonu çıkarınca cevapsız aramayı gördü ve yüzünü buruşturarak kafasını iki yana salladı. “Alet edevatın sesinden telefonu duyamamışım...”

“Bana bahane sunma evlat. Geri dönme vaktinden önce bir saatim kaldı. Petunia nerede? Benim tatlı, küçük bebeğim nerede? O kendi gölgesinden bile korkar. Buradaki insanlar ve sesler onu dehşete düşürmüş olmalı.”

Eğer Petunia gerçekten de “tatlı, küçük bir bebekse” ya da “kendi gölgesinden bile korkuyorsa” Keane oracıkta şortunu çıkartıp yerdi. Kedinin nerede olduğuna gelince, eh, bu biraz karmaşıktı işte. Bugün burasının çok gürültülü olacağını bildiği için Keane onu sabah South Bark’a bırakmıştı.

Pekâlâ, bir yandan da Willa’yı görmek –belki de tekrar öpmek– için bir şans bulmak istemişti. Evet, onun dün gece söylediğini anlamıştı. Aralarındaki tek gecelik bir şeydi.

Keane onu anlıyordu. Zaten tek gecelik ilişkiler uzmanlık alanıydı. Yani bu durumda Willa’ya katılmak akıllıca olurdu.

Fakat sorun şuydu ki ona katılmak istemiyordu. Gerçi bunu aklından geçirmemiş değildi.

Ama dükkâna gittiğinde Willa orada değildi ve Keane, patronunun nerede olabileceğini ona söylemeyi reddeden Rory’yle muhatap olmuştu.

Yokluğunun kendisiyle alakalı olabileceğinden endişelenen Keane hemen Willa’yı aramış ve mesaj atmıştı ama ona ulaşamamıştı. Huzursuz hissettiğini itiraf etmeliydi. Willa ya dün gecenin koca bir hata olduğuna kanaat getirmişti ya da... eh, Keane başka bir seçenek düşünemiyordu.

Halbuki kendisi, onun için son zamanların, daha doğrusu tüm zamanların en güzel gecesi olan dün gecedен hiç pişman değildi. Bu yüzden şimdiki planı günü hızlıca bitirmek ve neler olduğunu anlayabilmek için kapanma saatinden önce South Bark'a gitmekti.

"Eee?" dedi Sally.

Keane onu verandaya çıkardı ve içerideki gürültüyü bastırmak için kapıyı arkalarından kapattı. Ayrıca eğer teyzesi ona bağırıyorsa bunun çalışanlarının önünde olmamasını tercih ederdi. "Sadece bir saatin kaldığını söylerken ne kastettin?" diye sordu ona. "Tesisten mi kaçtın? Neler oluyor?"

"Ah, hayır," dedi kadın, kemikli parmağını ona doğru sallayarak. "Önce sen anlat. Bebeğim nerede?"

"Burada değil. Gürültüden korkacağını bildiğim için..."

"Ona ne yaptın? Aman Tanrım." Sally ellerini ovuşturdu. "Yaptın değil mi? Onu sattın."

"Hayır," dedi Keane. "Bir arkadaşımın yanında."

"O çok narindir, Keane. Bir hayvan olduğunu bilmiyor bile! Haylazlık edip ortalığı birbirine kattığında ailen sana bunu yaptı, biliyorum. Ama sorunlarla böyle başa çıkılmaz." Kadıncağız endişeden hasta olacakmış gibi görünüyordu ve bu Keane'in kendisini tam bir pislik gibi hissetmesine neden olmuştu.

Biraz da şaşkıncı doğrusunu söylemesi gerekirse. Gerçekten de kadının dediği gibi yapmış, kediyle başa çıkmaya çalışmak yerine onu başka bir yere bırakmıştı. Tıpkı anne babasının ona her zaman yaptığı gibi. Yüce İsa. *Keane de mi onlara benziyordu?* "O iyi," diye teminat verdi teyzesine. "Arkadaşım... kedileri çok sever." *Arkadaşım* kelimesini söylerken sesi çatlamıştı.

"Arkadaşın mı?"

“Evet,” dedi Keane, bunun doğru olmasını umarak. Dün gece her şeyi berbat etmediğini, Willa’yla hâlâ arkadaş olduklarını ümit ediyordu.

“Nerede bu arkadaşın?” diye sordu Sally Teyzesi. “Beni hemen ona götür.”

Pekâlâ. Keane kafasını kapıdan içeri uzatınca yüzünde bir sırıtışla onları dinlemekte olduğu belli olan Sass’le burun buruna geldi. “*Korkak*,” diye fısıldadı ona.

Genç kadın, “Tatlı, yaşlı kadınlara yalan söylememe yetecek kadar para ödemiyorsun bana,” diye fısıldayarak cevap verdi.

Aslında ona, tatlı, yaşlı kadınlara yalan söylemesine yetecek kadar para ödüyordu. Hatta bir üçüncü dünya ülkesini yönetmesine yetecek kadar ödeme yapıyordu. Ama şu anda bunu konuşmanın yeri değildi. “Hemen dönerim,” dedi.

Sass gülümsedi. “Willa’yı arayıp tatlı, yaşlı teyzene yalan söylediğini bildirip ondan da senin için yalan söylemesini isteyeyim mi?”

“Yalan söylemedim,” dedi Keane. “Sadece birkaç gerçeği sakladım.”

“Yani kedisini bakıcıya bırakman gibi mi?”

“Ben yokken lanet işleri idare et,” diyen Keane kapıyı onun meraklı suratına kapadı.

Sonra teyzesine dönüp elini tuttu. “Benim arabamla gidelim.”

On dakika sonra Pacific Pier Binası’nda, South Bark Hayvan Mağazası’nın hemen önündeydiler.

Sally gözlerini dükkâna dikmişti. Ardından dik bakışlarını Keane’e yöneltti. “Eğer Petunia’nın güzel kafasındaki tek bir tüye bile zarar geldiyse...”

“Beni gebertip bedenimi parça parça edersin,” dedi Keane. “Biliyorum.” O kediye hiçbir şekilde zarar gelmeyeceğini bili-

yordu. Çünkü kendisine zarar vermek isteyecek kişileri daha yakınına varamadan mahvederdi.

Willa işe verdiği molada, hiç sevmediği muhasebe işleriyle uğraşırken boş gözlerle camdan dışarı bakıyordu. Son birkaç haftadır kasasından düzenli bir şekilde kırk dolar kaybolmuş oluyordu.

Daha da kaygı verici olan şuydu ki bu sadece elemanlarından biri dükkânı kapattığında gerçekleşiyordu. Bunu düşünmekten nefret etse de artık kaybı yüz yirmi doları bulmuştu ve bu para onun için kıymetli olduğundan dolayı durumu daha fazla görmezden gelemezdi.

Rory kafasını ofise uzattı. “Her şey yolunda mı?”

Rory onunla en uzun süredir çalışan elemanıydı. Willa hırsızın o olmasını istemiyordu ama hiçbir şeyden emin olamazdı. Bu yüzden, “Evet,” dedi.

“Tamam,” dedi Rory. Ona inanmadığı belliydi ama zorlamamıştı. “Ben Buddy’yi tımarlamaya gidiyorum. Müşteri gelirse sen bakar mısın?”

“Tabii.” Buddy, banyo yapmaktan nefret eden, on iki yaşındaki bir kedi idi. Ama taranmaya bayılırdı, bu nedenle Willa’yla aralarında süregelen bir sevgi/nefret ilişkileri vardı. Ama kedi daha çok Rory’yi tercih ediyordu.

Birkaç dakika sonra ön kapının tepesindeki çan çaldı. Willa tam o tarafa gidiyordu ki arkadan bir çığlık, bir hırlama, bir cıyıklama, bir de gümbürtü sesi geldi.

Hızla arkaya koştuğunda Rory’nin elleriyle dizleri üstüne çökmüş, rafların altına bakmakta olduğunu gördü. Lyndie de odanın ortasında durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Willa.

“Bir şey beni ve Buddy’yi korkuttu,” diye mırıldandı Rory, Lyndie’ye doğru öfkeli bir bakış atarak. Willa ortada bilmediği bir şeyler olduğunu fark etti.

“Bir şey mi?” diye sordu.

“Evet. Bu yüzden Buddy beni ısırды, ben de onu bıraktım. Korktuğu için rafların altına saklandı. Gel buraya Buddy,” dedi Rory. “Sana kızgın değilim. Yerinde olsam ben de beni ısırırdım. Seni korkutmak istememiştim.”

Willa da yere çöküp rafların altına bakınca korkuyla kocaman açılmış iki gözle karşılaştı. “Ah, bebeğim, sorun yok. Haydi buraya gel...” Cebinden bir ödül maması çıkartıp salladı. “Direkt tarama kısmına geçeceğiz, tamam mı? Sen buna bayılırsın.”

Yemeğe asla karşı koyamayan Buddy sürünerek rafın altından çıktı ve ihtiyatlı bir şekilde mamayı aldı.

Willa onu nazikçe kucağına alıp sarıldı ve kemikli kafasının tepesini öptü. “Zavallı, şapşal bebeğim.” Kafasını geri çevirip Rory’nin kanayan parmağına baktı. “Ne kadar kötü?”

“İyiym ben,” dedi Rory, lavaboya doğru giderken.

Willa buna inanmak zorundaydı. En azından Lyndie’yle ve aklını kurcalayan şüphelerle uğraşması gereken şu anda. “Sen buraya ne zaman geldin?”

Lyndie alt dudaklarını ısırıp Rory’yle baktı.

Willa iç geçirmemek için kendisini tuttu. Bu noktayı geçtiklerini sanıyordu. “Lyndie,” dedi alçak, nazik bir sesle. “Dün gece burada kaldığını biliyorum. İhtiyacın olduğunda burada kaldığından haberim var.”

“Hayır,” dedi kız, anında kendisini savunmaya geçerek. “Ben...”

“Dur,” dedi Willa sesindeki sakinliği koruyarak. Onu yargılamıyordu. Kınamıyordu. Çünkü kötü bir durumdan kurtulma ihtiyacını ve gidecek hiçbir yerinin olmamasını herkesten çok kendisi bilirdi. “Burada kendini güvende hissetmeni istiyorum. Ama kalacak bir yere ihtiyacın olduğu gecelerde bana haber vermelisin. Dört kat yukarıda, bu yıkama odasının zemininden çok daha iyi bir koltuğum var. İstersen Rory’ye sor, o da geldiği ilk yıl ara sıra benimle burada kalmıştı.”

Rory kafasını salladı. “Geceleri uyuyamadığımda bana tarçınlı kızarmış ekmek yapardı ve birlikte Netflix izlerdik.”

Lyndie uzunca bir süre Willa’ya baktı, sonra güçlkle yutkundu. “Dairende kalmama izin verir miydin?”

“Evet,” dedi Willa. “Ama izin *vermeyeceğim* tek bir şey var. O da kasadan para çalman.”

Lyndie’nin gözleri kırıştı. “Ben bir şey çalmadım,” derken kapıya doğru geriledi. “Polisi arayabilirsin ama onlar gelene kadar beni burada tutamazsın.”

“Polisi aramayacağım,” dedi Willa ayağa kalkarken. “Beni çok iyi dinlemen istiyorum Lyndie. Senin elemanım olmandan çok mutluyum. Hayvanlara yaklaşımını da seviyorum. Ama kimse seni burada zorla tutmuyor. Dahası, ben burada olmak istemeyen birini dükkânımda istemem. Kimsenin de benden faydalanmasına izin vermem. Rory, çalma konusundaki prensibim nedir?” Bunları söylerken gözlerini Lyndie’den ayırmamıştı.

Rory parmağını yıkamış, kanı durdurmak için kâğıt havluya sarmıştı. “İki uyarı alan buradan gider.”

“Neden üç değil?” diye sordu Willa.

“Çünkü erken doğdun ve sabırsızsın,” dedi Rory ezberden.

Willa kafa salladı. “Dediğimi anlıyor musun?” diye sordu Lyndie’ye.

Genç kız güçlkle yutkundu. "İlk uyarımı aldım."

"İlk uyarını aldın," diye tekrar etti Willa. Bu konuda her zaman çok ciddi idi. Çünkü hayvanlarla ve çocuklarla uğraşırken sınırlar koymak çok önemliydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Lyndie.

"Teşekkür ederim. Biliyorum. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz, tamam mı?"

Lyndie kafasını sallayınca Willa, kucğındaki Buddy'yle birlikte tımar bölmesine gitti. "Siz ikiniz ön tarafa geçip müşterilere bakın. Buddy'yle ben ilgilenirim."

Kızlar gidince Willa, korkmuş kediyi yumuşak bir sesle yatıştırmaya çalıştı. "Sana gelince, sevimli, minik canavar. Hadi birlikte sihir yapalım."

O sırada, "Peki ya ben? Benimle de sihir yapmak ister misin?" diye sordu tanıdık, kısık ve seksi bir ses.

Bu ses tabii ki Keanee'a aitti. Başka kim Willa'nın yüreğini böyle hoplatabilir, göğüs uçlarını sertleştirirken aynı zamanda içini yumuşatabilirdi ki?

17. Bölüm

#DudaklarımıOku

Keane, Willa'nın nutkunun tutulmasına sebep olmaktan memnundu.

Bir kez olsun bunu başarabilmişti.

Ama genç kadının onu gördüğüne sevinmediğini fark edebiliyordu. Yanına gidip yere düşürdüğü tarağı ona verdi ve gözlerine baktı. "Selam."

"Selam," dedi Willa. İlk başta far görmüş geyik gibi şaşkıncı ama şimdi Keane'in gözlerinin önünde kendisini kapatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Keane.

"Evet. Sadece yoğunum. Bu yüzden..."

"Aslında hiç yoğun değil!" Rory kafasını içeri uzatmış, zırdeli gibi sırtıyordu. "Lyndie ile ben burayı hallederiz. Siz ikiniz..." Dürüstçe gülümsedi. "... Gidip sihir falan yapın."

Bunu söyledikten sonra gözden kayboldu.

"Çöpçatanlık yapıyor aklınca," diye mırıldandı Willa. "Az önce onlarla ciddi bir konuşma yaptım ama şimdi karşıma geçmiş çöpçatanlık yapıyorlar."

“O ciddi konuşma hakkında konuşmak ister misin?” dedi Keane. “Önemli bir şey gibiydi.”

“Ben hallettim.”

Her zaman hallederdi zaten. Yoluna çıkan her şeyle başa çıkmakta çok iyiydi. “Tamam. O zaman elemanlarının bile benden ne kadar hoşlandığını görebilmesini konuşalım,” dedi ona.

Willa gözlerini devirince Keane güldü ve ona yaklaşıp dudaklarını kulağına değdirdi. “Bana dün gece iyi vakit geçirmediğini mi söylüyorsun yani?”

Çok yakın oldukları için vücudunun nasıl titrediğini hissedebiliyordu ama onu kollarının arasına çekmek istediğinde Willa geri çekilip ona dik dik baktı. “Seks sesiyle konuşmayı kes,” dedi kollarını gövdesine sararak. “İyi vakit geçirdiğimi biliyorsun.” Tereddüt etti ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. “İki kez,” diye fısıldadı.

Keane bir kahkaha attı. “Üç kez demek istedin herhalde.”

Genç kadın gözlerini onun yüzüne dikti. “Saydın mı?” dedi inanmazlıkla.

“Tabii ki hayır. Gerek yoktu.” Keane ona baktı. “Zaten dört kez olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Willa parmağını ona doğrulttu. “İşte *bu* yüzden. Bu yüzden bir daha yapmayacağız. Çünkü sen bu konuda konuşmak istiyorsun. Ben istemiyorum.”

Keane onu kaçmadan tuttu. “Gerçekten tekrar yapmayacak mıyız?”

“Bir gece,” dedi Willa yumuşak bir sesle, gözlerini onunkilerden ayırmadan. “Bunda anlaştık. Bağ olmayacaktı. Bunda da anlaştık. Kabul ettin.”

“Evet.” Keane kafasını iki yana salladı. “Ben de erken doğmuşum herhalde.”

Willa boğulur gibi bir kahkaha attı. “Kesinlikle hayır...” Kafasını iki yana sallayarak alaycı bir şekilde gülmeye devam etti. “Sanırım arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını ikimiz de biliyoruz Keane.”

“Arkadaş,” diye tekrarladı Keane. Bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi.

“Evet,” dedi Willa. “Arkadaşlar birbirinin hayatında kalır.” Biraz utanmış gibi tek omzunu kaldırdı. “Senin... hayatımda kalmanı isterim.”

Keane uzunca bir süre ona baktı. Altında çıplak halde yatmasını istediği kadını nasıl arkadaş olarak göreceğini düşünüyordu. “Hayatında kalma kısmını sevdim.”

Willa onu itti ama Keane elini tutarak genç kadına ciddiyetle baktı. “Hayatında kalacağım.”

Willa’nın dudakları kıvrıldı. “Arkadaş olarak mı yoksa bunda da seksle alakalı bir ima mı var?”

“İkisi de,” dedi Keane, sırf onun parlak gülümsemesini tekrar görebilmek için.

Gerçekten de onu gülümsetmişti. Keane aralarındaki şeyin, hissettikleri kimyadan ve elektrik akımından çok daha fazlası olduğunu iyice idrak etti. Willa’nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

“Eee,” dedi genç kadın, tuhaf bir duraksamadan sonra. “Buraya neden geldin? Bugünlük işin bitti mi?”

“Hayır, teyzem Pita’yı görmek istiyor.”

Willa onun ne dediğini anladığında sırtını birden dikleştirip kapıya koştu ve omzunun üstünden, hemen arkasından giden Keane’e dik bir bakış attı. “Onun burada olduğunu bana hemen söylemeliydin!”

“Sihir ve arkadaş olmak hakkında konuşman biter bitmez söyledim ya.”

“Aman Tanrım.” Keane’i gebertecekti. Hâlâ peşinde ilerlemekte olan genç adamın iş tişörtünü patlatacak gibi duran geniş omuzları, uzun bacaklarını vurgulayan kot pantolonu ve yıpranmış iş botları resmen kalbinin göğsünde takla atmasına sebep oluyordu.

Ya da belki de buna sebep olan adamın *kendisiydi*.

Omzunun üstünden bir kez daha bakınca göz göze geldiler ve o an Willa bütün sorunlarını unutuverdi. Lyndie’yi, dükkânı... kahretsin, kendi adını bile unutmuştu çünkü dün gecenin görüntüleri birer birer gözünde canlanıyordu. İş nedeniyle nasırlanmış, büyük ellerinin teninde gezmesi, içinde hareket ederken boğazından yükselen boğuk inlemeleri... Keane onu kabuğundan dışarı çıkarmıştı ve bunu sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi kolaylıkla yapmıştı.

Bir de sebep olduğu safi, şiddetli ihtiyaç ve açlık vardı tabii. Bu açlığı ancak Keane doyurabiliyordu... Ama Willa kalkıp onu arkadaşı ilan etmişti.

Tam bir ahmaktı. Korkak, kırılğan bir ahmak.

Yaşlı bir kadın yavaşça, belki biraz acı çekerek dükkânda dolanıyordu. Yüzü endişe ve korku doluydu.

“Sally Teyze, bu Willa Davis,” dedi Keane, kadının yanına vardıklarında. “South Bark’ın sahibi ve işletmecisi.”

“Sizinle tanıştığıma sevindim,” dedi Willa.

Kadın gözlerini kıstı. “Petunia’mı alan şu *arkadaş* sen misin?”

Willa, Keane’e bir bakış attı. “Evet. Buraya her geldiğinde olduğu gibi şu anda da güvende ve huzurlu.”

“Her geldiğinde mi?”

Tüh, diye düşündü Willa. Ama o konuşmadan önce Sally tekrar lafa girdi.

“Onu geri istiyorum.” Keane’in teyzesinin topuz yapılmış beyaz saçları titriyordu. “Hemen şimdi.”

“Sally Teyze,” dedi Keane kısık sesle, elini yaşlı kadının üstüne koyarak. “Pita... şey, Petunia burada gerçekten çok mutlu, seni temin ediyorum.”

“Pita kim?” diye sordu Sally.

Willa bir kahkaha attı ama Keane acı dolu bir bakış atınca bunu öksürüğe çevirdi.

“Petunia bütün gün kafeste kalamaz,” dedi Sally. “Bir yere kapatılmaktan nefret eder ve...”

“Ah, ben kürklü bebeklerimi kafeste tutmam,” dedi Willa. “Yanıma kabul ettiğim yalnızca seçilmiş birkaç hayvan vardır ve bütün gün ya benimle ya da elemanlarımla kalırlar. Petunia da seçilmişlerden biri. Bu arada, gerçekten harika bir kedi. Çok tatlı ve sevgi dolu.”

Bu sefer gülen Keane oldu. O da kahkahasını sonradan öksürüğe çevirdi.

Willa onu duymazdan geldi. “Petunia yükseklerde olmayı ve etrafı güvenli tüneğinden izlemeyi çok seviyor.”

“Evet,” dedi Sally rahatlayarak. Gerginliğinin çoğu gitmişti. “Sever.”

Willa dönüp dükkânın diğer ucunda bulunan rafları işaret etti. Orada Saint-Bernard cinsi köpeklerle uygun büyüklükte yataklardan minicik kedilere uyacak yataklara kadar çeşitli satılık yatak vardı.

Petunia, en üstteki rafta duran en küçük yataklardan birine yerleşmişti. Vücudunun yarısı yatağın yanlarından dışarı taşmıştı ama o bunu umursamıyor gibiydi.

“Ah, Tanrım,” dedi Sally, ellerini memnuniyetle yumuşamış yüzüne götürerek. “Çok... gülünç görünüyor.”

Will a güldü. “Yatağı kendisi seçti ve gayet mutlu. Az önce yürüyüşten geldi ve...”

“Yürüyüş mü?!” diye bağırdı Sally. “Dışarıda mı?”

“Tasmayla tabii,” dedi Will a. “Arkadaşlarımdan biri onu ve iki golden retriever köpeğini bu sabah yürüyüşe çıkardı. Harika vakit geçirmişler.”

Sally parıldayan gözlerle Kean e dönüp göğsüne bir şaplak geçirdi. “Sen muhteşemsin.”

Keane şaşırmış gibiydi. Ayrıca ihtiyatlıydı. “Öyle mi?”

“Ben de Blue’yu kaybetmene çok üzüldüğün için yeni bir hayvan sahiplenemediğini düşünüyordum. Blue onun çocukluk köpeğiydi,” dedi yaşlı kadın, Will a’ya. Sonra Kean e döndü. “Annenle baban sana bir şey demeden köpeği verdiklerinde bu kaybın yüzünden başka bir hayvanı sevme kabiliyetini kaybettiğini sandım.”

Keane’in yüzü ifadesizleşti. “Onu vermediler,” dedi. “Ben arka kapıyı açık bıraktığım için kaçtı. Benim hatamdı.”

Sally kafasını iki yana salladı. “Sana ne mavallar okuduklarını hep merak etmiştim. Keane, sen o köpeği aklın alamayacağı kadar çok severdin. Bahçenizde çit olmadığını bildiğin halde sorumsuzca kapıyı açık bırakmazdın.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Keane. “Bizim yanımızda değildin ki.”

“Kardeşimle benim ortak bir yakın arkadaşımız var. Diğer herkesin aksine Betty bana sırtını çevirmedi. Beni gelişmelerden haberdar etti.”

Keane’in yüzünde hâlâ o boş ifade vardı ama gözlerindeki bir şey Will a’nın kalbine dokunmuştu.

Keane derin duygular hissedemeyen, hassas bir tarafı olmayan, kimseye bağlanamayan biri olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Willa aslında onun bunların tam tersi olduğuna inanmaya başlamıştı. İnanılmaz bir kalbi olduğunu, sadece fazla incindiği için böyle olduğunu düşünüyordu.

“Petunia,” diye seslendi Sally, yaşlılıktan çatlayan yumuşak sesiyle. “Bebeğim, annene gel hadi.”

Petunia şaşkın bir cıvıltıyla hemen kafasını kaldırdı ve zarafetle tezgâha atlayıp mutlu bir şekilde Sally’nin açık kollarına koştu.

Sally kafasını ona doğru eğdi ve ikisi uzun uzun sarıldılar. Duyulan tek ses Petunia’nın mırılamalarıyla Sally’nin yumuşak mırıltılarıydı. “Benim gitmem gerek Petunia,” diye fısıldadı kadın. “Beni bir süre göremeyebilirsin. Keane’e karşı iyi bir kız ol, tamam mı? O bir erkek olduğu için pek fazla şey bilmiyordur ama kendisi farkında olmasa da aslında kocaman bir kalbi var.”

Willa’nın yüreği burkuldu. Endişeyle Keane’e döndüğünde genç adam ona hafifçe gülümseyip elini uzattı. Willa onun parmaklarını sıktı.

Keane’in gözleri sıcacıktı. *Sıcak ve minnettar*, diye düşündü Willa. Petunia’ya iyi baktığı için miydi? Yoksa teyzesine karşı nazik olduğu için mi? Belki de yalnızca orada olduğu içindi.

Sally kafasını kaldırdı. Kedisine arkasını dönerken gözleri kuru ama acı doluydu. “Şimdi arabayla tesise geri dönmem gerek,” diyerek parmaklarını şaklattı.

Keane dönüp Willa’ya gülümsedi. “Patron çağırıyor.” Sonra eğilip gözlerine bakmadan dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Willa nedenini hiç bilmiyordu ama onu bir şekilde rahatlatılma isteğiyle bedenini onunkine yasladı. Genç adam sanki sabahtan beri ilk kez gevşemiş gibi bir nefes verdi.

Ardından geri çekilip onu bir kez daha öptü ve dükkândan çıktı.

18. Bölüm

#UtanmaYok

Keane duygularını kalbinin derinliklerine gömmekte iyiydi, hem de çok iyi. Duyguları kategoriler haline ayırmakta da iyiydi. Ama Sally'yi rehabilitasyon merkezine bırakıp ona sarıldığında ve kadın kulağına, "Ailenin geri kalanından daha iyi ol," diye fısıldayıp yanağına hafifçe vurduğunda hissettiği gülünç duyguyu nereye yerleştireceğini bilememiştir.

O akşam işten ayrılıp Pita'yı almaya gidecekken mimarıyla mühendisi kapıya gelip Mission projesiyle ilgili ani bir toplantı yapmak istediler. Willa'yı geç saatlere kadar çalıştırmak istemediği için hemen South Bark'ı aradı. Telefona çıkan Rory ona endişelenmemesini, Petunia'ya ihtiyacı olduğu kadar bakabileceklerini söyledi. Eğer gerekirse içlerinden biri onu evine bile götürebilirdi.

Keane rahatlayarak toplantıya girdi. Bir saat sonraysa neler olduğu, neden Sally'den ayrılırken öyle hissettiği kafasına dank etti.

Teyzesi ona veda etmeye çalışıyordu.

Şantiyeden çıktığında South Bark'a gitmeden önce teyzesini ziyaret etmek istedi ama tesiste ona Sally'nin hastaneye yatırıldığını söylediler.

Hastaneye gittiğindeyse ihtiyar kadın herhangi bir akrabası olduğunu bildirmediği için ona hiçbir bilgi vermediler. Neyse ki Keane hemşireyi tanıyordu ve onunla iki kez yattıktan sonra kızın güzel gözlerinde düğün çanı resimleri görmeye başladığı anda ondan uzaklaşmasına rağmen Jenny onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Kısa bir hoşbeşten sonra Keane ona Sally'yi sordu.

Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Sana durumu hakkında hiçbir şey söyleyemem yoksa işimi bile kaybedebilirim. Çok seksisin ve yatakta harikasin, Keane..." Gülümsedi. "Çok, çok harikasin ama benim bile bazı sınırlarım var."

Ama bilgi vermese de onun Sally'nin odasında oturmasına izin verdi.

Bitkin düşmüş haldeki Keane bacaklarını uzatıp kafasını arkaya yasladı ve tam uykuya dalıyordu ki teyzesinin çatlak sesi yükseldi. "Rehabilitasyon merkezi ücretimi ödemişsin."

Keane gerekirse hastane ücretini de ödeyecekti. "Sen o konuda endişelenme," dedi.

"Benim işim endişelenmek."

"Sen iyileş yeter."

"Hıı," dedi kadın. "Bunu benim için endişelendiğinden mi söylüyorsun yoksa Petunia başına kalacak diye endişelendiğinden mi?"

"İkisi de."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Seni vasiyetnameme yazmalıyım."

Keane güç de olsa gülümsedi. "Ne kadar da tatlısın. Bu yönünü sakladığını biliyordum zaten."

“Kimseye söyleme sakın,” dedi Sally. “Utanmam olmadığını söylerler.”

Gözlerini kırıştıran Keane, “Ne?” dedi.

“Umursamaz olanlara öyle derler.”

Keane güldü. “Ne anlama geldiğini biliyorum. Neden öyle diyeceklerini sordum.”

Sally omuz silkti. “Bana bakan hemşire sürekli doktorların öyle olduğunu söylüyor. Şimdi, lafı dolandırmayı bırak da burada ne halt ettiğini açıkla. Kimseden seni aramasını istemedim.”

“Neden istemedin?” diye sordu bu konuda incinen Keane, kafasını iki yana sallayarak.

Teyzesi gözlerini yumdu. “Şu anda evinde senin kızla beraber olmalısın.”

Keane avuçlarını yüzüne sürttü. “Willa benim değil.”

“Hayatın boyunca bir kadının kalbini kazanmak için çalışmamış gibi görünüyorsun.”

Bunu duymak Keane’e bir kahkaha daha attırdı. Sonra yumruk yaptığı ellerine bakıp kafasını kaldırdı. “Ne rahatsızlığın olduğunu bilmek istiyorum. Gereken yerlerde lütfen beni en yakın akraban ve irtibat numaran olarak bildir. Ayrıca vekaletnamenı de istiyorum.”

“Yine mi miras meselesine döndük?”

“Ben sadece sana iyi bakıldığından emin olmayı arzuluyorum.”

Sally, çapaklı gözlerinde ateşli, gururlu ve inatçı bakışlarla ona baktı. Keane aynı bakışlarla karşılık verdi. Sonunda kadın kaba bir nefes verdi. “Son otuz yıldır ailem olmadan yaşıyorum.”

“Evet. Peki bu senin için iyi miydi?”

Kadın oflayarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. “Artık önemi yok. Önemli olan senin şimdi buradan gitmen.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

Sally dudaklarını birbirine bastırıp kapalı gözlerini iyice sıktı.

Keane bir nefes verdi. “Sally Teyze...”

“Ölüyorum,” dedi kadın boş bir sesle.

Keane’in nefesi kesildi. “Hayır.” Kalkıp kadının yatağının yanına gitti ve elini onunkinin üstüne koydu. “Hayır,” dedi tekrar.

Teyzesi kafasını kaldırıp ona baktı. “Tepemde ağaç gibi dikilip bana istediğin kadar dik bakabilirsin. Seksen beş yaşındayım. Tanrının isteği bu.”

“Ne zaman?”

Kadın omuz silkti.

“Kısa süre içinde mi?”

“Sen kafamı ütülemeye devam edersen öyle olacak.”

Kısık sesli bir kahkaha atan Keane yüzünü ovuşturdu. “Yüce İsa.”

“Bak, yarın sabah bir şey içerken bile boğulup gidebilirim. Bilemezsin.”

“Ben de yataktan çıkmak isterken sıcak kedi kusmuğuna basıp kayarak ölebilirim,” dedi Keane.

Kadın güldü. “O sıcaklık çok fena, değil mi?” Sonra ciddileşti. “Seni önceden uyarmak istedim sadece. Çok kırılgan görünüyorsun ya, ondan.”

“Tabii,” dedi Keane kuru bir sesle. “Bir şeftali kadar narinimdir.”

“Beni dinlemeni istiyorum,” dedi Sally, onun parmaklarını şaşırtıcı bir güçle sıkarak.

Keane onun önemli bir şey söyleyeceğini düşünerek eğildi.

“Eğer ben öldükten sonra kedimi barınağa verirsen ruhum hayatının sonuna dek sana musallat olur,” dedi. “Öldüğünde de peşinden cehenneme gelirim ve seni sonsuza dek rahat bırakmam.”

19. Bölüm

#MuzeplikTamamlandı

Keane, South Bark'a geçmek için yola çıktığında saat yediyi geçmişti ve sorunlarından birini Willa'nın başına yıktığı için kendisini berbat hissediyordu. Tek umudu Pita'nın "baş belası" ismine yaraşır şeyler *yapmamış* olmasıydı.

Dükkân kapalıydı ve ön pencereye takılmış bayram ışıkları dışında karanlıktı. Keane kapıya kendisi için iliştirilmiş bir not olmamasını iyiye işaret olarak algıladı.

Yüzünü cama yapıştırıp içeri baktı ama kimse yoktu. Bu yüzden dönüp Arnavut kaldırımını taşı döşeli, dört bir yanı ışıklarla bezeli avluda ilerledi. Havuzun fıskiyesinden sular akıyordu ama sesi, bardan gelen müzik tarafından bastırılmıştı.

Ara sokağın girişinde İhtiyar Eddie, gri saçları topuz yapmış iki kadınla konuşuyordu. "Güzeller için bir güzellik," dedi, ikisine de kırmızı kurdeleyle bağlanmış birer tutam ot uzatırken.

Kadınlar ona karşılık olarak para verip gülümsediler. "Teşekkür ederiz... *ökseotu* için."

Tabii tabii, ökseotu, diye düşündü Keane, hafifçe gülümseyerek. Kadınların aldığı şey düpedüz kenevirdi. Keane bara gi-

rip içerde ilerlediğinde Rory'nin Max'le tartışmakta olduğunu gördü. Bu sefer Max'in yanında Carl yoktu.

"Hayır," diyordu Rory.

"Bak, Noel'de Tahoe'daki evine gideceksin sonuçta," dedi Max. "Ben de o tarafa gidiyorum. Neden benim arabamla gidebilecekken iki otobüs ve bir lanet olası tren yolculuğu yapmak istiyorsun ki?"

"Belki biletlerimi çoktan aldım."

"Aldın mı?"

Rory gözlerini devirdi.

Max kollarını göğsünde kavuşturarak dikildi.

"Senin sorunun ne ya?" diye çıkıştı Rory ona.

"Sorunum ne biliyor musun?" dedi çocuk. "Sensin."

Rory parmağını ona doğrulttu. "Sen nesin, biliyor musun Max? İkiyüzlünün tekisin." Bunu söyledikten sonra oradan ayrılmak için hızlıca döndü ama neredeyse Keane'i deviriyordu.

Keane düşmemesi için onu kollarından tuttu.

Rory gerileyip kaşları çatık halde ona baktı. "Pardon."

"Sorun değil," dedi Keane. "Sen iyi misin?"

"Eğer bir kişi daha bunu sorarsa kışına tekmeyle geçireceğim, o olacak."

Keane, "Pekâlâ," dedi ellerini teslim olmuş gibi kaldırarak. "Ben Pita'ya kimin baktığını sormak için gelmişim."

Rory'nin yüzünden minik bir gülümseme geçti. "Ben teklif ettim ama Willa bakmakta ısrar etti. Arkadaşlarıyla kızlar gecesi için buraya gelmişlerdi ama bir süredir onu görmedim."

"Arka tarafa bak," dedi barın arkasındaki Sean. "Bilardo masasının oraya."

Bilardo masasının başında oynamakta olan Archer ve Spence de bir konuda tartışıyorlardı.

Görünüşe göre bu gece tartışma gecesi idi.

“Hava çok soğuk artık. Onu sokaktan almalısın,” diyordu Archer, hedefindeki topu deliğe sokarken.

Spence doğrulup istekasıyla nişan aldı. “Sayı olacak,” dedi ve vuruşunu yaptıktan sonra Archer’a baktı. “Onu lanet olası sokaktan kaç kez aldım. Beyni yanmış biriyle tartışmayı dene-din mi hiç?”

“Dostum, adamın beyni *hâlâ* yanmaya devam ediyor,” dedi Archer. “Bu arada, otlarını ara sokağın girişine asmış. Geçen kadınlara ökseotu olduğunu söylüyor.”

“İhtiyar Eddie’den mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Keane.

Archer ile Spence bakıştılar. “Evet,” dedi Spence sonunda. “Kış aylarında ısınmasını ve sağlıklı kalmasını sağlayacak, onun da kabul edeceği bir yöntem bulmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar sadece o lanet olası ara sokakta yaşamayı kabul etti.”

Keane kafa salladı. “Şimdi de orada. İki yaşlı kadına şu ökseotundan satıyordu az önce.”

Archer parmağını Spence’e doğrulttu. “Onunla bu akşam konuş yoksa bu işi ben yapacağım.”

“Polisliği bıraktığını sanıyordum,” dedi Spence.

Archer gözlerini kıstı ve odadaki testosteron seviyesi ani bir artış gösterdi. “Bunun komik mi olması gerekiyordu?”

“Evet, biraz.” Spence, Keane’e döndü. “Bilardo oynar mısın?”

Keane masaya baktı. “Biraz.”

Topları tekrar yerleştirirken Archer’ın aksiliği *hâlâ* geçmemişti.

“Onu boş ver,” dedi Spence. “Bu akşam hep kaybettiği için huysuzluk yapıyor. Şimdiye dek elli dolar kazandım bile.”

“Geçen hafta kaybettiğinde o kadar ağlamıştın ki sana acı-dım,” dedi Archer. “Bu yüzden kazanmana izin veriyorum.”

Spence kafasını iki yana salladı. “Kendini iyi göstermek için yalan söylemek acınası bir şeydir. Özellikle de kızlar gecesi sona erdiği ve gösteri yapacağın Elle burada olmadığı için.”

Archer topa vurmak için yanından geçerken omzuyla Spence’e sertçe çarptı.

Spence neredeyse odanın diğer ucuna uçtu ama hiç rahatsız olmuş görünmüyordu. Hatta ukalaca sırtıyordu.

Archer ona sert bir bakış attı. “Eddie’nin temizlenmesini ya da buradan gitmesini neden istediğimi biliyorsun. Hem de çok iyi biliyorsun, lanet olası.”

Spence’in rahat gülümsemesi yok oldu. “Pekâlâ, evet. Biliyorum.” Sonra, topa arka arkaya vurup her seferinde deliğe birkaç top sokan Archer’ı sessizce bekledi. “Ben halledeceğim. Willa’ya da aynı sözü verdim. O da çocuklarının aklının çelinmesini istemiyor.”

Keane birasını yudumlarken neredeyse boğuluyordu. “Çocukları mı?”

Archer kafasını kaldırıp gülümsedi. “Sana söylemedi mi?”

Spence, arkadaşını hafifçe ittirdi. “Pisliğin tekisin.” Sonra Keane’e döndü. “*Doğurduğu* çocuklar değil. Elemanlarından bahsediyoruz. Zamanında onu kurtaracak kimse olmadığı için Willa bu kızları kurtarıp korumaya çalışıyor.”

Keane sakın ve mantıklı olmasıyla gurur duyardı. Hayatında duygulara yer yoktu. Ama Willa’nın dükkânına adım attığı o ilk günden beri bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Hem de yoğun bir şeyler.

Spence’in söyledikleriyle Willa’yı on sekiz yaşında yapayalnız kalmış halde gözünde canlandırdı. “Artık yanında biri var,” dedi kendisini bile şaşırtarak.

Archer bir vuruş daha yapıp son topu da deliğe soktu. “Kaybediyormuşum, ha?” Parmağını Spence’e doğrulttu. “Bana elli dolar borcun var. Ayrıca, eğer hakkında öyle ağzını açmaya devam edersen Willa seni gebertecek.” Sonrasında Keane’e döndü. “Az önce dediğinde ciddi miydin? Willa’nın yanında olman konusunda.”

Keane ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Şu ana kadar, kimseye bağlanmama prensibinin kendisi için en iyisi olduğuna inanmıştı. Hayır, bir dakika. Bu tam olarak doğru değildi. Willa hayatına girdiğinden beri bu prensibini sorguluyordu aslında.

Sadece gerçeklerin farkına vardığında ne yapacağını bilemiyordu.

Spence onun yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe güldü. “Ona biraz zaman ver, dostum. Baksana, bizden çok kendisini şaşırttı.”

Kesinlikle haklıydı. “Benim gitmem lazım,” dedi Keane.

“Aferin,” diye mırıldandı Archer, Spence’e. “Onu korkuttun.”

“Yok ya, o korkacak bir tip değil. Sadece senin gibi inatçı keçinin teki. Daha sen Elle’e karşı ne hissettiğini bile itiraf edemiyorsun ve...”

Keane konuşmanın gerisini duymadı çünkü bardan çıkıp serin havaya adım atmıştı. Apartmana girip merdivenlerden dördüncü kata, Willa’nın dairesine çıktı.

Gerçi ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Willa, üstünde dev bir kapüşonlu kazak ve bunun altından ucu görünen bir ekoseli mini şortla kapıyı açtı. “Selam,” dedi, sonra kaşlarını çatı. “Sorun ne?”

Teyzesinin hastaneye kaldırılması konusuna ya da kafasındaki çatışmalara girmek istemeyen Keane kafasını iki yana sal-

ladı. “Bir şey yok. Kızlar gecesi devam ediyor mu? Yastık savaşı mı yapıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Willa gülerek. “Pru iyi hissetmediği için yemek bile yemeden dağıldık.”

Keane onun ruh halini saçlarından okumayı öğrenmişti. Saçı ne kadar dağınıksa duyguları da o kadar dağınık oluyordu. Fakat bu akşam kafasında, ön kısmında “*Tüm Ciddiyetimle Yemin Ederim Ki Hayırlı Bir Şey Düşünmüyorum*” yazan kapüşonu takılıydı. “Petunia başına kaldığı için üzgünüm,” dedi Keane.

“Ah, benim için sorun değil.” Muhtemelen kediye bakmak için ona arkasını döndüğünde Keane güzel poposunda yazılı “*Muziplik Tamamlandı*” kelimelerini gördü ve üzerindikilerin bir takım olduğunu düşündü. Sonra onu hafifçe kenara iterek içeri girdi.

Willa’nın dairesi Keane’i hiç şaşırtmadı. Dükkânını gördüğü için evinin de orası gibi sevimli ve rengârenk olacağını tahmin etmişti.

“Muziplik tamamlandı, ha?” dedi ona.

Willa şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. “Harry Potter’ı biliyor musun?”

“Eh, şahsen tanışmadım,” dedi gülümseyerek. “Ama kitapları okudum.”

“*Filmleri izledim* mi demek istedim?”

“Hayır, *kitapları okudum* demek istedim.”

Willa bu konuda hiç mutlu görünmüyordu ve Keane bunun ne anlama geldiğini tahmin edemiyordu. “Peki bunun anlamı...”

Genç kadın inleyerek gözlerini kapattı. “Çok kötü. Benim için çok kötü!”

Keane hâlâ anlayamamıştı. “Senin için kötü, tamam. Ama bu akşam yemeği yememize engel mi?” diye sordu. “Karnım zil çalıyor da.”

Willa gözlerini açıp ona boş boş baktı.

Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri olmayan Keane, “Sen de aç mısın?” diye sordu.

“Ben hep açım zaten. Ama saat geç oluyor.”

“Eee?”

“Eee’si...” Willa tereddüde düşmüş gibiydi. “Pek çok sebep var.”

“Birini söyle.”

“Pekâlâ... Eh, Noel artık yaklaştı. Ve Noel vakti, yakın arkadaşlarla aileye ayrılır.”

Bu dediklerinin tek kelimesine inanmayan Keane ona öylece baktı.

“Keane,” dedi genç kadın, yumuşak bir sesle.

Keane, aralarındaki bu ilişkiden daha fazlasını istemekle alakalı ikilemini ona anlatmalı mıydı? Kesinlikle hayır. Çünkü daha fazlasının ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ayrıca bunu anlayacağını varsaysa bile Willa’yı da aynı şekilde hissetmeye ikna etmesi gerekecekti. İşte bu yüzden şimdiye dek aşktan uzak durmuştu. Aşk çok zor bir şeydi. “Bana insanın ailesini kendisinin oluşturduğunu söylemiştin,” dedi. “Arkadaşlarının senin ailenin olduğunu söylemiştin. Ve seninle ben arkadaştık. Bunlar yalan mıydı?”

“Hayır, ama...” Willa ona yalvaran gözlerle bakıyordu. “Burada sana karşı koymaya çalışıyorum, tamam mı? Kendimi bir ortak noktamız olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Aramızdaki bu tuhaf ve sinir bozucu kimya dışında tabii. O da biz...”

Keane kaşlarını kaldırıp onun cümlesinin tamamlanmasını bekledi.

“Pekâlâ, *ben* o çatıda senin üstüne atladığımda bile yok olmadı,” dedi gözlerini kısarak. Gülmesi için ona meydan okuyordu sanki. “Ama sonra bitkin ve darmadağınık, ayrıca da... aç bir halde kapıma geliyorsun ve bu benim bazı şeyler yapmak istememe neden oluyor.”

“Ne gibi şeyler?”

“Kıyafetlerimi çıkarmak gibi. Tamam mı? Kıyafetlerimi şuracıkta çıkarmak istememe neden oluyorsun.”

Keane gülümseyecek gibi oldu ama Willa parmağını onun göğsüne bastırdı. “Sakın söyleme,” diye uyardı. “Soyunmamdan hoşlanacağınızı söyleme.”

“Ama Willa, soyunmandan hoşlanıyorum. Her zaman da hoşlanacağım.”

Genç kadın gözlerini devirdi. “Şok edici,” dedi. “Ama *arkadaşlar* bunu yapmaz. Yapmaz, Keane.” Ona ağzını açtırmıyordu. “Ben de bunu sorun etmeyecektim. Ama sonra karşıma geçip Harry Potter okuduğunu söyledin.” Tereddüt edip onu inceledi. “Hangisini okudun?”

“Hepsini.”

Willa elleriyle yüzünü kapatıp acınası bir sesle inledi. “Hepsini,” diye mırıldandı. “Ben ölmüş bir kadını. Az önce beni öldürdün.”

“Çok kitap okurum,” dedi Keane, şansını daha da artırmak için. “Sadece Harry Potter değil.”

“Bu daha da kötü...” Willa ellerini yüzünden indirdi. “Sen neden gelmiştin bu arada?”

“Pita’yı almak için.”

“Ah, evet.”

“Ve ona baktığından dolayı sana teşekkür etmek için.” Duraksadı. “Teşekkürümü yemek ısmarlayarak edeceğim çünkü çok açım. Sen bugün gördüğüm en güzel şeysin, Willa. Bu söylediğim de itirazla karşılaşmaz, değil mi?”

Willa uzunca bir süre onu inceledi. “Nerede yiyeceğiz?”

Zafer kazanmış gibi gülümsememek için kendisini zor tutan Keane, “Sen seç,” dedi

“Suşi?”

Keane bir erkek gibi davranıp yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Suşiden nefret ederdi. “Sen istersen olur,” dedi tekrar.

“Ama sen suşiden nefret ediyorsun.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü bakışların ekşidi. Nefret ettiğin halde neden kabul ettin?”

Keane’in başı ağrımaya başlamıştı. “Çünkü sen seç derken ciddiydim. Bu konuda da mı tartışacağız? Eğer öyleyse yemek yiyene kadar bekleyebilir mi?”

“Tabii. Tayland yemeği olur mu?” diye soran Willa onun yüzünü dikkatlice izledi.

Keane en boş ifadesini takınmaya çalıştı. Tayland yemeklerine de bayılmazdı ama artık gözü seğirmeye başlamıştı. “Tayland yemeği olur,” dedi. “Gidelim mi?”

Willa ellerini kalçasına dayadı. “Tayland yemeklerini de mi sevmiyorsun? Senin sorunun ne?”

“Çok fazla sorunum var,” dedi Keane, bu kadının onu böyle açıkça okumayı nasıl öğrendiğini merak ederek. “Artık gidebilir miyiz?”

“İtalyan? Hint? Taco Bell?”

Keane kendini tutamayıp güldü. “Evet.”

“Hangisi?”

“Willa, o tatlı kıcını hareket ettirirsen seni *hepsine* birden götürürüm.”

Genç kadın alt dudaklarını ısırды ve parlayan gözlerle ona baktı.

Hâlâ hareket *etmiyordu*.

“Bebeğim,” dedi Keane. “*Ne* var?”

“*Senin* gitmek istediğin bir yere gitmek istiyorum,” dedi Willa. “Senin seçimin olsa olur mu?”

Keane’in gitmek istediği yer onun yatağıydı. Hiçbir şekilde oyalanmadan. Üstündeki tüm giysileri tek tek çıkartmak ve onun tadına bakarak ziyafet çekmek istiyordu.

Hem de bir hafta boyunca.

Bu arzusunun bir kısmı yüzünden belli olmuş olmalıydı ki Willa saç diplerine kadar kızardı. “Pizza,” dedi hemen. “Pizza sana uyar mı?”

“Şükürler olsun, evet,” dedi Keane.

Willa kafasını salladı ama yine tereddütlü görünüyordu.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu Keane.

“Ne sorunun olduğunu bana anlatacak mısın?”

“Pizza ve bira beni bekliyor.” *Ve de sen*, diye düşündü. “Ne sorunun olabilir ki? Hadi gel.” Elini ona uzattı ama Willa hafifçe gülerek geri kaçtı.

“Bu şekilde çıkamam,” dedi. “Önce üstümü değiştirmem lazım.”

“Ben üstündekileri sevdim.”

Willa ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı.

“Tamam, tamam,” dedi Keane. “Bir eşofman altı giy yeter.”

“Buraya gelmeden önce bara uğradın mı?”

“Evet, neden?”

“Çünkü uğradiysan insanlar seni gördü demektir. Mesela Spence ve Archer. Belki de henüz çıkmadıysa Elle de görmüştür. İnan bana, kesinlikle arkandan bakmış ve buraya geldiğini görmüşlerdir. Dedikodu kazanı kaynayacak yani. Yarın kızlar tarafından sorguya çekileceğim. Seni içeriye aldım mı? Gece burada mı kaldın? Ben ne giyiyordum? Ve Keane, üstümde eşofman olduğunu onlara asla söyleyemem.”

Keane gözlerini kırptırdı. Pek bir şey anladığını söyleyemezdi. Hatta hiçbir şey anlamamıştı. Ama bir an önce yemek yiyebilme isteğiyle kafasını salladı. “Tamam.”

“Tamam.” Willa yatak odasına girip gözden kayboldu.

20. Bölüm

#YanındaBirazDelilik

Willa koşarak odasına girince yatakta uyumakta olan Petunia'yı yerinden sıçrattı. "Pardon, kusuruma bakma," dedi kediye, giysilerini hızlıca çıkartırken. Rahat olmasa da poposunu güzel gösteren bir kot pantolon ve önünde geyik resmi olan, açık yeşil, Noel temalı bir kazak giydi.

Ama kazak kalçasına kadar indiği için poposunu güzel gösteren pantolonun bir anlamı kalmamıştı. Bu yüzden pantolonu çıkartıp siyah bir tayt giydi.

Şimdi de hazırlanmak zor gelmiş gibi görünüyordu.

"Kahretsin." Soyunup en baştan başladı.

Sonra tekrar baştan aldı.

On dakika sonra dolabındaki her şeyi denemişti –hepsi yatakta, Petunia'nın önünde yığılı halde duruyordu– ve şimdi sütyeniyle külotunun içinde panik halindeydi.

Hiçbir kıyafeti beğenmiyordu.

Birkaç küfür daha savurdu ve yatağın üzerine attığı giysileri karıştırmaya başladı. Böyle bir şeye takıldığı için aptal olduğunu düşünüyordu. Aptal, gülünç, beyinsiz, budala...

“Willa,” diye seslendi Keane. Sesi sanki koridordan odaya doğru geliyormuş gibi yakındı. “Ne yapıyorsun? Yeni bir giysi mi dikiyorsun?” Şimdi tam kapısının önündeydi.

Willa cıyaklayarak yataktan büyük bir sweatshirt kapıp önüne tuttu. “Acele ettirme!”

Keane kafasını kapıdan içeri uzattı. Bu durumu hem komik bulmuş hem de erkeklere özgü o sabırsızlığı hissediyormuş gibiydi. Çenesindeki bir günlük kirli sakal o kadar seksiydi ki Willa içinden ona saydırdı.

Bu seksiliği Willa’nın sinirlerini bozuyordu.

Genç adam boş olduğunu gösterir gibi midesini ovaladı. Kahretsin, sadece kastan oluştuğu, bir gram bile yağ barındırmadığı için muhtemelen gerçekten boştu.

“Saatlerdir bekliyorum,” dedi, kaşınması için yanına giden Petunia’yı okşayarak.

“Daha on dakika oldu,” diye karşılık verdi Willa.

“Bana saatler geçmiş gibi geldi.” Keane gözlerini yerinde tutmak ister gibi başparmağı ve işaretparmağını üzerlerine bastırdı. “Hazır mısın?”

Willa onun tişörtünü geren kollarından, omuzlarından ve sırt kaslarından gözlerini zorla ayırdı. “Neredeyse,” dedi hafif boğuklaşmış bir sesle.

Yani neredeyse hiç.

Onun yüz ifadesini okuyan Keane homurdanarak odaya bakınmaya başladı. “Burada bomba falan mı patladı?”

Willa dağınıklığa baktı. “Olabilir.”

“Bir sürü kıyafetin ve...” Bakışları dantelli bir sutyenle külot takıldı. “... başka şeylerin var.” Sonra köşedeki tekli koltuğun üzerinde bir yığın daha olduğunu fark etti. “Yok artık,” dedi. “Kaç giysi denedin?”

“Hepsini!” dedi Willa. Bağırarak söylemiş de olabilirdi. Sonra gülmesi için meydan okur gibi ona baktı. “Giyecek hiçbir şeyim yok.”

Keane bir kez daha etrafa yayılmış kıyafetlere göz gezdirdi. “Peeeeekâlâ...”

Willa içini çekti.

Genç adam gözlerini onunkilere çevirip çenesini ovuşturdu. Nasırlı parmaklarının sakallarına değerek çıkardığı ses Willa’nın içinin gıcıkklanmasına sebep olmuştu.

Vücudunun pek çok yerinde aynı hissi duyabileceğini şimdiye dek hiç bilmiyordu.

“Sadece pizza yemeye gideceğiz.”

“Ben de burada seni mahvedecek kadar seksi görünmek için uğraşıyorum.”

Keane gülümsedi. “Willa, ben hep senin hayalini kuruyorum. Bu konuda da çok iyiyimdir. Bilmelisin ki sen de her günkü seksiliğin de beni çoktan mahvettiniz zaten.”

O da sırf karşısında durmakla Willa’yı mahvediyordu ama tabii ki ona bunu itiraf etmeyecekti. “Yani şu anda da seksi göründüğümü söylüyorsun,” dedi.

Keane’in bakışları yavaşça onun üzerinde dolaştı. Vücudunun çoğu kısmını önünde tuttuğu sweatshirt kapatıyordu ama genç adamın gözlerindeki ateşe bakılırsa adeta X-Ray görüşüne sahipmiş gibiydi. Sonra ifadesi yumuşadı. “Kafayı yemiş, sinirlenmiş ve aşırı seksi görünüyorsun,” dedi. “Hiç şüphen olmasın.”

Willa istemese de dudaklarında küçük bir gülümsemenin oluştuğunu hissetti. “Arkanı dön.”

“Zaten hepsini gördüm.”

“Bir kere gördün ve etraf karanlıktı.”

“Gece görüşüm iyidir,” dedi Keane.

Ama Willa’nın, “Yemek yemek istiyor musun istemiyor musun?” demesiyle hemen arkasına döndü. Willa da poposunu güzel gösteren kotu hemen giyip üstüne de göğüslerini güzel gösterdiğini düşündüğü, biraz dar, beyaz bir kazak giydi. “Sen de genellikle öylesin,” dedi Keane’e. “Yani aşırı seksi görünüyorsun.”

Genç adamın sırtı ona dönüktü ve elleri kalçasındaydı. Gerçekten muhteşem bir vücut yapısı vardı ve Willa’nın hayatında gördüğü en iyi popoya sahipti. Bu yüzden birkaç saniye bu manzarayı izlemek için bekledi. “Genellikle mi?” dedi Keane.

“Eh...” Willa kasırğa çarpmış gibi görünen odasına baktı. “Bazen seksiden de seksi görünüyorsun,” diye itiraf etti. *Mesela şu anda, poponu sıkıca saran o kot pantolonla...*

Keane ona doğru döndü ve beyaz kazağı çok beğendiğini gösteren bir ifadeyle onu süzdü. “Ne zaman mesela?”

“Söylemem. Kendini bir şey zannedip kabarırsın.”

“O zaten oldu bile,” dedi Keane, kafasını aşağı eğerek.

Willa onun bakışlarını takip edince pantolonunun önündeki kabarıklığı görüp alaycı bir şekilde güldü. “Onu kastetmedim, seni sapık.”

Keane bir sırtışıla hiç çaba göstermeden onu tekrardan etkilemeyi başardı. “İltifatları arka arkaya diziyorsun bakıyorum,” dedi. “Biz sadece önemli kısımlara bakalım. Mesela *büyükklüğe*.”

Willa güldü. “Ne kadar büyük olduğunu biliyorsun. Neredeyse içime sığmayacaktın. Biz şu anda neden bunu konuşuyoruz?”

“Çünkü senin seks hakkında konuşmanı seviyorum,” dedi Keane.

“Gördün mü? *Sapıksın işte.*”

“Eh, bunu biliyor olmalıydın...” Gülümsemesiyle ona dün gece olanları hatırlamasını söylüyor gibiydi.

Ama Willa'nın hatırlamasına gerek yoktu çünkü zaten o andan beri anılar beynini yakıyordu. *Yanıcıydılar*. O anda da, şimdi de.

Keane ona ukalaca sırtınca Willa kapıyı işaret etti. “Dışarı!”

“Tamam, tamam!” Genç adam, Petunia'ya onu almak için döneceğini söyleyip odadan çıktı. Karnının guruldaması o kadar yüksekti ki Willa'nın odasından bile duyuluyordu.

“Cidden bütün gün yemek yemedin mi?” diye sordu Willa.

“Çok yoğun bir gündü.”

Ona acıyan Willa, uzunmuş gibi yapmasını sağlayan yedi santimlik topukları olan çizmelerini hemen ayaklarına geçirdi ve aynada kendisine baktı.

Gözleri parlak, yanakları al aldı.

Bunun sebebi giyecek bir şey bulma çabasıydı, kesinlikle oturma odasında bekleyen adam değildi.

Kalbinin neden gümbürdediğine gelince, bu konuda tahmin yürütmek istemiyordu.

“Muziplik tamamlandı mı?” diye sordu Keane umutla, onun canlı bir bomba olduğunu düşünürmüş gibi.

“Muziplik tamamlandı,” dedi Willa, bunun doğru olmasını umarak.

Evden çıkıp yürümeye başladılar. Hava serin ama berraktı. Marina'ya doğru yöneldiler. İki yanında bir sürü restoran, bar, galeri ve mağaza dizili caddelerde pek çok insan vardı. Lüks mağazalarla küçük çaplı dükkânların oluşturduğu potpurinin arasına karışmışlardı. Bu tek blokta dünyadaki hangi mutfaktan yemek isterseniz bulabilir, istediğiniz her şeye anında ulaşabilirdiniz.

Pizzalarını sipariş ettiler ve Willa o gün omzunda bir papağanla dükkânına gelen bir müşteriyi anlatmaya başladı. Kuş, Petunia'yı görür görmez âşık olmuş, hemen yatağına uçup ona aşk şarkısını şakıymıştı fakat sinirli kedi, papağanın suratına patisini indirivermişti.

Papağan dükkândan kalbi kırık ayrılmıştı.

Sonra Keane'in gününün nasıl geçtiğini konuştular. Mason kendi elini tavana zımbalamış, sonra da doktora gitmek yerine yırtılan derisini süper güçlü yapıştırıcıyla yapıştırmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Willa. "Sen de buna ses etmedin mi?"

"Acile gitmekten daha ucuz," dedi Keane, onun yüzündeki dehşet ifadesine gülerken. "Aslında biz sık sık böyle yaparız." Ona ellerinde ve kollarındaki, süper güçlü yapıştırıcıyla "tedavi edilmiş" yaraların izlerini gösterdi.

Willa kafasını iki yana salladı. "Erkekler çok garip."

"Sana hak veriyorum," dedi Keane.

İkisi de güldüler. Keane'in gözlerindeki gölgelerin biraz olsun azaldığını görünce Willa kendisiyle gurur duydu.

Yemekten sonra biraz daha yürüdüler. Bir şeker dükkânının önünde durup, elindeki hamuru bir makineye sokarak kırmızı-beyaz çizgileri baston şekerlere dönüştüren bir kadını izlediler.

Willa dükkânın önünde toplanan kalabalığın arasında ilerleyip yüzünü hayranlıkla cama yapıştırdı ve büyülenmiş gibi gülümseyerek izlemeye başladı. Keane arkasından gelip ona sarılınca buna bambaşka duygular da karıştı.

"Selam küçük kız, şeker ister misin?" diye fısıldadı Keane kulağına.

"Çok komik. Ama evet," dedi Willa, gözlerini camdan ayırmadan. "İsterim."

Keane'in, çenesine değen yüzünün bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti. "Burada bekle," dedi genç adam. "Hemen geleceğim."

On saniye sonra Willa onun yine arkasına değdiğini hissedip güldü. "Çok hızlı oldu."

"Ah, pardon. Arkadan birileri ittirdi de."

Bu erkek sesini tanımayan Willa'nın gülümsemesi dondu. Arkasına döndüğünde kendi yaşlarında bir erkekle karşılaştı. Boyları da aynıydı ve tuhaf bir gülümsemesi olan adam burnunda sürekli kayan gözlüğünü yukarı ittirip duruyordu.

"Selam," dedi. "Çikolatalı baston şeker yaptıkları günleri görmelisin. Onlardan hiç yedin mi? Tattığım *her şeyden* daha iyiler."

"Leziz olmalılar," dedi Willa. Bir yandan da, *Keane Winters'la seksten daha iyi olamaz*, diye düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu.

"Yarın akşam yapacaklar," dedi genç adam. "Ben burada olacağım." Sonra duraksadı ve Willa'nın cebindeki köpek ödülleri rinden verip başını okşamak istemesine sebep olan bir umutla ona baktı. Willa tam adamı nazikçe geri çevirmek için ağzını açmıştı ki arkasında birinin durduğunu hissetti. Etrafına bolca testosteron ve feromon yayan bu uzun, yapılı, güçlü ve sıcak beden yüzünden göğüs uçları sertleşmişti. Bu sefer kimin geldiğini görmek için arkasına dönmesi gerekmedi.

Keane ona iyice yanaşıp sessizce ama uğraşılması zor olduğunu gösterircesine dikildi. Willa kafasını çevirip baktığında onun Çikolatalı Baston Şekerci Adam'a, altına işetecek kadar korkunç bakışlarla baktığını gördü.

Çikolatalı Baston Şekerci Adam hafifçe irkilip boğazını temizledi ve özür diler gibi bakışlarla Willa'ya döndü. "Üzgünüm," dedi. "Bir... randevuda olduğunuzu bilmiyordum."

“Sorun değil...” diye konuşmaya başladı Willa ama genç adam topuklarının üstünde dönüp kalabalığa karışmıştı bile. “Cidden mi?” dedi Willa, Keane’e bakarak.

“Ne?” dedi Keane masumca.

“Ah hayır, bana öyle *ne* falan deme,” dedi, *ne* kelimesini Keane’in kalın sesini taklit ederek söyleyerek. “Bu da neydi şimdi böyle?”

“Sana şeker aldım işte.” Keane torbayı kaldırıp gösterdi.

“Hayır, milletin ortasında üzerime işedin.”

Keane’in dudakları seğirdi.

“Yaptın ama!” dedi Willa ellerini savurarak. “Zavallı adamın ödünü patlattın. Tek yaptığı benimle konuşmaktı.”

Adamın arkasından bakan Keane, “Korkutucu muydum?” dedi.

“Ağlayarak annesine koşmak istedi resmen.” Willa parmağını onun sert göğsüne bastırdı. “Bana bu şekilde hükmedemezsin. Hiç hoşuma gitmedi.”

Keane gülümsedi ama bu daha çok Kötü Kurt’un gülümsemesini andırıyordu. Sonra ellerini onun kalçasına koydu ve onlara pek bakmayan insanların ortasında onu kendisine doğru çekti.

“Hâlâ kızgınlım,” dedi Willa.

“Biliyorum. Sorun değil.” Keane güçlü ellerini onun kollarında yukarı kaydırıp çenesini kavradı. “Kızgınlığın bitince söylersin.” Kafasını ona doğru eğerken gözleri kararıp alevlenmişti. “Ben beklerim...” Sonra onu öptü.

Etraflarında kıvılcımlar uçuşuyordu adeta. Soğuk havaya rağmen aralarındaki sıcaklık nabız gibi atıyordu. Keane kafasını kavrayarak onu kendisine doğru çekerken Willa onun hırıltılı inlemesini kendi içinde hissetti. Onun güçlü kollarından,

kendi kalbiyle eşdeğer hızda atan kalbinden başka hiçbir şey hissedemez olmuştu.

Gözlerini kapatıp kendisini ona bıraktı. Bedenleri sanki yıllardır birliktelermiş gibi birbirlerini arıyordu. Bundan biraz korkan Willa, Keane'e sıkıca tutundu.

Karşılık olarak Keane öpücüklerini yavaşlatıp onu gevşetmeye çalıştı. Sonunda dudakları birbirinden ayrıldı ama hâlâ aynı nefesi paylaşıyorlardı. Gece esintisi yanaklarına değerken Willa gözlerini açtı.

Keane'in yüzünde gölgeler vardı ama Willa artık korkmuyordu. Kendisini rüyada gibi hissederek parmak uçlarında yükseldi, ellerini onun ensesine götürüp parmaklarını ipek gibi saçlarına daldırdı. "Bitti," diye mırıldandı onun dudaklarına doğru.

Gözlerini bir kez daha yummadan önce gördüğü son şey Keane'in gülümsemesi oldu.

Sonra dudaklarını hevesle aralayıp öpücüğünü tekrar tatmayı bekledi ve ellerinin saçlarının arasına girdiğini hissettiğinde tüm vücudunun yandığını hissetti. Onun tüm sertliğini hissedebilmesine rağmen daha fazla yaklaşamadıkları için inledi.

Sonunda Keane kafasını kaldırdığında Willa acil orgazma ihtiyacı olan bir kadın gibi nefes nefeseydi.

Etkilenmemiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı ama Keane ona güldü. Cidden *güldü*. Ardından onun elini tuttu ve birlikte dairesine doğru yürümeye başladılar.

Asansörden inip evin kapısını açarken Willa'nın elini sıkıştırdığını hisseden Keane ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu mırıldanarak.

“Sen iyi misin? İlk geldiğinde biraz tuhaftın. Şimdi yine öylesin.”

Keane istediği zaman bir duvar gibi ifadesiz olabilirdi; ya da kendisi öyle düşünüyordu. Ama Willa'nın karşısındayken bunu yapamadığı belliydi. Genç kadın, elini onun göğsüne koydu. “Söyle bana, sorun ne?” dedi yumuşak bir sesle.

Birileri bu soruyu ona ciddi ciddi sormayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ama Keane dertlerini anlatmazdı. Asla. Teyzesinin hastalığını ya da her gece Vallejo Caddesi'ndeki evde oturup onu satmamak için sebepler bularak arafta bir hayat yaşadığını Willa'ya anlatıp omzuna bir ağırlık yüklemesine gerek yoktu.

Genç kadın elini onun göğsünde yukarı doğru kaydırıp yine ensesini kavradı ve parmaklarını saçlarına daldırdı.

Keane'in bu şekilde dokunulmayı ne kadar sevdiğini biliyor gibiydi.

“Keane, sen bana iyi olup olmadığımı sorduğunda dürüst bir cevap istiyorsun, değil mi?”

Kışkırtıcı dokunuşu yüzünden Keane nutkunun tutulduğunu ve beyninin karmakarışık olduğunu hissediyordu. Ama yine de kafasını sallamayı başardı.

Willa da *aferin* dermiş gibi kafasını salladı ve samimi gözlerle ona baktı. Sonra öldürücü darbeyi vurdu.

“O zaman ben neden senden aynısını istemeyeyim?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Sorununun ne olduğunu anlat bana.”

“Önce sen,” dedi Keane.

“Ben mi? Ben ne anlatacağım ki?”

“Bu sabah dükkâna geldiğimde elemanlarınla ciddi bir yüzleşme yapıyordun.”

“Lyndie bir hata yaptı,” dedi Willa. “Sonra da itiraf etti, bu kadar.”

“Bu kadar değil. Yaptığın şey, onu o zor durumdan kurtarman gerçekten cömertçe bir davranıştı. İnanılmazdı. Başkası olsa onu hemen işten kovardı, biliyorsun.”

“Herkes ikinci bir şansı hak eder,” dedi genç kadın. “Şimdi sıra sende.”

Keane küçük bir kahkaha atıp alnını onunkine yasladı ve ayak uçları birbirine değene kadar ona yanaştı. Onu artık daha iyi tanıdığı ve ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu bildiği için Willa’ya büyük hayranlık duyuyordu. Çok zor ve karanlık bir çocukluk geçirmişti ama yine de etrafına olağanüstü bir ışık yayıyordu.

Ve bu ışıkla Keane’i kendisine çekiyordu.

İkisi de şimdiye dek fazla sevgi görmemişlerdi ama Willa sevgisizliğin, yoluna taş koymasına izin vermemişti. Bunun yerine kendisi elinden geldiğince çevresine sevgi dağıtan biri olmuştu.

Keane ne yapmıştı peki? Kendisini kapatmıştı. Evet, kendisine bir hayat kurmuştu, hatta çok da iyi para kazanıyordu ama hâlâ içine kapanıktı. Birilerine açılmak onun için çok zordu ama ilişkiyi arkadaşlıktan öteye götüremeyecek olsa bile denemek istiyordu aslında. “Sıra bende,” diye tekrar etti kısık sesle.

Willa kafasını kaldırdı. “Sende. Sorunun ne olduğunu, sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle.”

“Sorun şu, sana ihtiyacım var,” diye mırıldandı Keane, kafasını eğip onun çenesinin altına bir öpücük kondururken. “Yardım etmek için beni kabul edebilirsin.”

“Zaten kabul ettim,” dedi genç kadın, dokunuşları nedeniyle nefessiz bir şekilde. Bunu görmek egosunu bayağı okşamıştı.

Öyle miydi gerçekten? Bunu test etmek isteyen Keane onu daireye doğru hafifçe ittirdi, tekmesiyle kapıyı kapattı ve Willa’yı kapıya yasladı.

Ona doğru eğildiğinde Willa gözlerini yummadı ama dudakları birbirine değdiğinde inledi ve kollarını, canını tatlı bir biçimde yakacak şekilde ona sardı.

21. Bölüm

#GeriÇevirme

Keane'in, "*Sana ihtiyacım var,*" dediğini duyduğu anda Willa kendisini kaybetmişti. Sert, sıcak bedenini kendisinininkinin üzerinde hissetmek, dudaklarının tadını almak içinin sızlamasına ve yanmasına neden oluyordu. Onu kabul ettiğini söylediğinde çok ciddi idi.

Bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın, Keane artık onun kalbinde bir yer edinmişti. Fakat ikisi için de bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildi. Kendisini koruma isteğiyle, bunu bir daha yapmayacaklarını söylemişti ama şimdi onun elleri üzerinde dolaşırken neden öyle söylediğini de tam olarak hatırlayamıyordu.

"Normalde bu kadar kolay bir kadın değilimdir," dedi yüksek sesle, onu güldürüp gerginliğin birazını azaltmayı umarak. Çünkü Keane'in nasıl hissettiğini bilmiyordu ama kendisi resmen yay gibi gerilmişti.

"Willa." Keane seksi, kısık ve boğuk sesiyle gülerken yüzünü onun saçlarına gömdü. "Bebeğim, senin çok ama çok fazla özelliğin var ama kolay olmak bunlardan biri değil."

Willa onu itmeye çalıştı ama Keane onu daha sıkı tuttu ve sinir olduğunu gösteren yüzüne gülerek baktı. Sonra gülümsemesi soldu. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Genç adamın bakışlarına ani bir sıcaklık yüklenmişti. “Sadece bir gece istediğini söylemiştin, biliyorum,” dedi. “Ama bence iki, birden daha iyidir.”

Onunla aynı fikirde olduklarını duyduğuna sevinen Willa kafasını salladı. “İki, birden her zaman daha iyidir, değil mi?”

Keane ona katıldığını gösteren seksi, erkeksi bir ses çıkardı ve sert ellerini kışkırtıcı bir şekilde kollarında kaydırıp onu tekrar öpmeye başladı. Sonra saçlarının arasındaki elini sertçe geriye çekerek açılan boynuna dişlerini değdirdi ve Willa’nın tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. Birbirlerine mümkün olduğunca yaklaşmışlardı ve Keane’in elleri onun tişörtünün içine kaydı. Willa da ellerini onun kotunun arka kısmına götürmüştü ki...

“Miv.”

Nefes nefese halde birbirlerinden ayrılıp aynı anda döndüler. Petunia, kafasını eğmişti ve havaya kaldırdığı poposunu kıvrıyordu.

“Dikkatli ol,” dedi Keane. “Saldırı modu aktifleşti.”

Willa yumuşak bir sesle, “Petunia,” deyince kedi kafasını kaldırdı ve buz mavisi gözlerini gördüklerini onaylamaz biçimde kıstı.

“Öpücük engelleyici bir kedi olduğunu bilmiyordum,” dedi Willa gülerek.

“İki dakika sonra gelse seksi engelleyecekti...”

Willa gülmeye devam ederken parmaklarını Keane’in ağzına götürdü. “Çocukların önünde böyle konuşmak olmaz.”

Genç adam parmaklarını hafifçe ısırınca Willa baştan ayağa elektriklendiğini hissetti. Vücudunun belirli kısımları ani bir ateşle yanmıştı. “Eee,” diye fısıldadı, onun ağzına bakarak. “Nerede kalmıştık?”

Keane ellerini tekrar kollarında yukarı doğru kaydırıp saçlarının arasına soktu. “Tam burada.” Ve ona, eritici gücü olan, sıcacık, rahatlatıcı dudaklarıyla yavaş bir öpücük daha verdi.

Kışkırtıcıydı.

Willa’nın bedeni kendi kararlarına göre hareket edip ona yaklaştı. Sıcaklığını arıyordu. Keane de boğuk bir sesle inleyerek onu kendisine çekti. Geniş omuzları her şeyi kapatıyor, ondan başka her şeyi görmesini engelliyordu. Büyük, sıcak ellerinden birini ensesine yerleştirip onu öpmeye devam etti.

Willa onun güçlü çenesini avucunun içine aldı ve tüm bedeninde hissetmek istediği kirli sakalını okşadı. O sırada montu üstünden düşünce hafifçe irkildi. Keane montun fermuarını açıp üstünden çıkartmıştı ama Willa bunu fark etmemişti bile.

“Şşş,” diye fısıldadı Keane, dudakları boynundayken. “Kontrol bende.”

Gerçekten öyleydi. Duvarla onun iri bedeninin arasında sıkışmış halde olduğu için bacakları titrese bile önemli değildi.

Çünkü Keane onu tutardı.

Keane kazağını çekip çıkartırken ve sıcak ellerini onun çıplak göğüslerine bastırırken öpüşmeyi bir süreliğine kesmek zorunda kaldılar.

Sutyenini de fark ettirmeden açıp çıkartmıştı bile.

Sonra kafasını kaldırarak Willa’ya baktı ve kendisini tutmakta zorlanıyormuşçasına uzunca bir iç geçirdi. Willa’nın sırtı onun dokunuşuyla yay gibi olmuştu ve tek kelime etmeden onu dayanılmaz bulması, güzel bulması için yalvarır gibiydi.

“Gözlerimi senden alamıyorum,” diye mırıldandı Keane, dudaklarını onun kulağına dayayarak. “Çok güzelsin Willa.”

“Miv!”

“Sessiz ol,” dediler ikisi de aynı anda, birbirlerinin gülün gözlerine bakarak.

“Sadece çocuklar seks engelleyicidir diye düşünüyordum,” dedi Keane.

Petunia o sırada iç çeker gibi bir ses çıkartıp kuyruğunu seğirterek uzaklaştı.

“Kızma,” diye seslendi Keane. “Sadece git.”

“Keane.”

“Birkaç dakika sürecek,” dedi Keane tekrar kediye bakarak. Sonra Willa’yı kucağına aldı. Omuz ve sırt kaslarının tişörtünün altında hareket etmesini hissetmek çok güzeldi. Willa ağzını onun çenesine bastırıp bacaklarını beline sardı ve bu şekilde yatak odasına gittiler.

Keane onu yatağına üstüne attı.

Willa şaşırarak hafifçe cıyıkladı ama fazla sürmeden Keane de onun üstündeydi ve bedeniyle onunkini kaplayıp ağırlığıyla onu yatağa gömmüştü.

“Bana hükmetmen konusunda ne demiştin?” diye sordu Willa gülerek.

Keane kafasını kaldırıp gece kadar siyah gözleriyle ona baktı. “Bunun seks için de geçerli olmadığını umuyordum.” Dudaklarını onunkilerden ayırıp geçtiği yerleri hafifçe ısırarak kulağına yöneldi. “Çünkü burada biraz hükmedici hissediyorum Willa.”

Her ısırışı, dişlerini tenine her değdirmesi Willa’nın kemiklerini eritiyordu sanki. “Sorun değil,” dedi nefes nefese. “Sırayla yaparız belki.”

“Belki.” Keane’in hareketleri o kadar kışkırtıcı, o kadar erotikti ki Willa daha fazlası için altında resmen kıvranıyordu. Genç adam dudaklarını boynundan köprücük kemiğine –buranın cinsel istek uyandıran bir bölge olduğunu kim bilebilirdi?– ve göğüslerine doğru kaydırarak Willa’nın keskin bir nefes almasına neden oldu. Sonra göğüs uçlarına dilini ve yetenekli ellerini sürterek onu kışkırtmaya, adeta işkence etmeye başladı. Onu uçurumun kıyısına kadar sürüklüyor, sonra orada bırakıveriyordu. “Keane.”

“Biliyorum.” Keane daha aşağılara kaymaya, bu esnada da onun eşofman altını çekiştirmeye başladı. Ardından bacaklarının arasına yerleşti.

“Şey,” dedi Willa. “Ben...”

Keane onun külotunu kenara çekip tam merkezine bir öpücük kondurduğunda Willa ne diyeceğini bile unuttu. Titrek bir inleme duydu, sonra bu sesin kendisine ait olduğunu şaşırarak fark etti. Tek başına çıplak kalmak istemediğinden, ayrıca da onun muhteşem vücudunu görmek istediğinden dolayı, “Çıkar,” diye emretti, Keane’in tişörtünü çekiştirerek.

Keane hiç beklemeden ve dudaklarını ondan hiç ayırmadan tek eliyle tişörtünü çıkardı. Kafasından çekerken bir anlığına ara vermek zorunda kalsa da sonrasında hemen diliyle onu tatmin etmeye devam etti.

Willa artık onun vücudunun tamamını hissedebiliyordu. “Giysilerinin geri kalanını ne ara çıka... Aman Tanrım,” diye bağırdı, Keane dişleri, dili ve parmaklarıyla aynı anda bir şey yapınca. “Sakın durma.”

“Asla,” diye söz verdi Keane, onunla oynamaya devam ederken. Ama Willa tam doruk noktasına ulaşacak gibi olup ayak parmaklarının zevkle kıvrıldığını hissederken durdu ve onun bağırmasına neden oldu.

Ve ona verdiği tek karşılık muzip bir gülümseme oldu. Onu böyle havada asılı haldeymiş gibi bırakarak gebertilmekten hiç korkmuyormuş gibiydi. Yukarı doğru uzanıp ona sert bir öpücük verdi, sonra uzun parmaklarını geçirdiği külotunu bacaklarından çekip çıkartarak omzunun arkasına fırlattı.

Gözlerini ondan bir saniyeliğine bile ayırmamıştı.

“Ah, Willa. Yüce İsa.” İri elleriyle bacaklarını iki yana açtı. “Muhteşemsin.” Ardından onu öptü ve elleriyle yaptığı işkenceye devam etti. Willa tüm sinir uçlarının uyarıldığını hissediyordu. Ama sonra tekrar aynı noktaya geri döndüklerinde parmaklarını onun kollarına bastırdı.

“Eğer bir daha durursan...”

“Durmayacağım.” Gerçekten de dediğini yaptı ve yüzünden bedeninin güneyine doğru öpücüklerden bir yol çizmeye başladı. Karnına vardığında göbek deliğini hafifçe ısırarak altındaki Willa’yı kıvrandırdı, onun bu tepkisine hafifçe gülerek kalçalarını daha da sıktı ve aklını kaçırmanın eşiğine getirene kadar diliyle onu okşadı. Ağzı belirli bir rotayla hareket ediyor, dili üstünde kayıyor ve arada bir onu ısıırıyordu.

“Keane!”

Genç adam kafasını kaldırıp ona baktığında gözleri Willa’yı içlerinde boğacak kadar karanlıktı. “Geçen sefer senin istediğin gibi yaptık,” dedi. “Şimdi sıra bende. Benim istediğim gibi olacak Willa.”

Willa onun sesindeki sıcaklık ve yoğunluk karşısında güçlkle yutkundu. “İstediğin bana işkence etmek mi?”

Keane ona çarpık bir tebessüm daha attı. “İstediğim başlamak.”

Willa homurdanarak kendisini tekrar yatağa bıraktı ve kollarını kafasının üstünde birleştirdi.

“Evet, bu hoşuma gitti,” dedi Keane, uzanıp ellerini tutup parmaklarıyla yatak başlığını tutmasını sağlarken. “Sakın bırakma.” Sonra tekrar aşağı kayıp bacaklarını iyice ayırdı ve önündeki manzara karşısında inleyip dilini ona değdirdi.

Willa o andan sonra detayları fark edemeyecek kadar uçtu. Ama inleyerek onun adını söyleyen sesini duyuyor, parmaklarının saçlarının arasına girdiğini hissedebiliyordu. Şok edici derecede kısa bir süre sonra onun altında parçalara ayrıldı.

Hem de tamamen.

Keane’in sert, kaslı bedeni ona harika hissettiriyordu. Onu mümkün olduğunca izleyebilmek için gözlerini açılmaya zorladı çünkü bu kesinlikle son olacaktı. Bir daha aynı şeyi yaparlarsa ona umutsuzca âşık olacağını biliyordu. Hatta *şu anda* bile böyle bir tehlike altında olduğunu hissediyor, kendisini engelleyip engelleyemeyeceğini bilmiyordu.

Keane kollarını kafasının iki yana dayayarak ona baktı. Saçlarının bir tutamı alnına düşmüş, gözleri seksi bir konsantrasyonla kararmıştı ve dudakları hâlâ ıslaktı. Onu böyle görmek Willa’nın nefesini kesti.

Tanrı aşkına, bu adam gerçekten güzel, diye düşündü sersemce. Güzeldi işte, o kadar. Uzanıp parmak ucunu onun alt dudağında gezdirdi, sonra dudaklarını ağzına alıp emebilmek için onu kendisine çekti.

Dilini onun ağzının içine kaydırırken Keane yarı inleme, yarı hırlama gibi bir ses çıkardı.

“Tadına bayılıyorum,” dedi ve birden içine girdi.

Willa bir çığlık atıp sırtını gerdi. Onun ne ara prezervatif taktığını hiç anlamamıştı ama ikisinden birinin beyniyle düşünemediğini görmekten memnundu.

Üstündeki Keane'in gözleri kapanmış, yüzü ket vurulmamış bir zevk ifadesiyle dolmuştu.

Ona bakmak Willa'nın nefesini kesiyordu.

Keane bir kolunu onun omuzlarının altına sokup destek yaptı, diğeriyle de onu kendisine olabildiğince yakınlaştırmak iste gibi poposunu kavradı. İçinde hareket ederken yavaştı, sanki hiç acelesi yokmuş gibiydi.

Ama acele etmeliydi. Boğazında bir yumru oluştuğunu hissededen Willa paniğin yaklaşmaya başladığını fark etmişti çünkü. Bu yüzden onu itip sırt üstü yatmasını sağladı. Neyse ki Keane de memnuniyetle yatıp ona kurt gibi gülümsedi.

"Senin sıran mı geldi?" dedi boğuk, erotik sesiyle.

Kelimelerle vakit harcamak istemeyen Willa onun üstüne yerleşip kalçasını hızlıca ve sertçe hareket ettirmeye başladı.

"Evet," diye mırıldandı Keane, onun göğüslerini avuçlarken. "Senin sıran."

Bunun üstüne elini aralarına sokup tüm yeteneğiyle ona dokunmaya başladı ve Willa'nın doruğa ulaşarak patlamasına neden oldu.

Willa henüz sersemlik halinin geçtiğini hissedemeden Keane'in bacaklarını sıktığını ve iyice derinliklerine girdiğini hissetti. Bu yaptığıyla onu olağanüstü bir yolculuğa çıkarmıştı adeta. Bu sefer Willa orgazmın sarsıntılarını hissetmeye başladığında Keane'in de uçurumda onun peşinden geldiğini gördü.

Ertesi sabah erken saatlerde gözlerini açan Willa, yüzünü Keane'in boyun boşluğuna yaslanmış halde buldu. Genç adam sırt üstü uyuyordu ve Willa... resmen onun üstündeydi.

Petunia da gelip Keane'in ayaklarının üzerinde kendisine yer bulmuştu.

Willa bir parmağını dudaklarına götürüp dikkatlice yataktan kalktı ve banyoya koştu. Aynada kendisini gördüğünde kızarmış, sersemlemiş yüzüne bakıp gözlerini kırıştırdı. Gü-lümsüyor muydu? Kahretsin, gerçekten gülümsüyordu. Kaşla-rını çatmaya çalıştı ama yapamadı. Ne kadar denese de suratını asmayı beceremiyordu.

Aynaya baktığı sırada yerdeki silindir valizi fark etti. Keane dün gece yarısı telefonunun şarj aletini arabasından almaya git-tiğinde bunu da getirmiş olmalıydı.

Valizin fermuarı açık olduğu için Willa kazara -bilerek- çantaya bir göz attı. İçinde ekstra giysi, diş fırçası ve deodorant vardı.

O sırada elindeki telefonu bipleyinceden neredeyse kalp krizi yüzünden erkenden mezara gidecekti. "Alo," diye fısıldadı.

"Selam," dedi Elle. "Ben..."

"*Tek gecelik ilişki çantası var!*" diye fısıldadı Willa.

Arkadaşı duraksadı. "Kimin nesi var?"

Willa banyo kapısını kapatıp arkasına yaslandı ve zayıf bacak-larının altında kıvrılmasına izin vererek yere çöktü. "Keane," dedi. "Dün gece Petunia'yı almak için bana uğradı. Şimdi de banyomda, onun eşyalarıyla dolu bir valizin karşısında oturuyorum..."

"Bir dakika. Hiçbir detay vermeden dün geceden bu sabaha atlayamazsın öyle! Senin sorunun ne? Güzel kısımları duymak istiyorum. Yine mi yattınız?"

Eh, teknik olarak ne o gece çatıda *ne de* dün gece pek yatmış sayılmazlardı. Hayatında yaşadığı en ihtiraslı, erotik ve şehvetli gecelerdi bunlar.

"Bir şeyler saklıyorsun," dedi Elle.

"Onu bırak bir dakika!" diye fısıldadı. "Adamın *tek gecelik ilişki* çantası var diyorum sana." Tamam, yine teknik olarak,

dün gece ikinci kez birlikte oluşları olduğuna göre tek gecelik ilişki sayılmazdı. O halde “iki gecelik ilişki çantası” denebilirdi.

“Tatlım, bu onun akıllı bir adam olduğunu gösterir.”

Willa gözlerini öyle hızlı devirdi ki neredeyse kafasından dışarı fırlayacaklarmış gibi hissetti. Sonra telefonu kapattı. Her şey yolundaydı. Willa iyiydi. Bunu yapabiliyordu. Tek gecelik ilişkiler her zaman iki geceliğe dönüşebilirdi. Elle’in haklı olduğunu itiraf etmeyecekti tabii.

Zaten Elle her zaman haklı olurdu.

Willa banyoda duran tek giysilerini –dün işe giderken giydikleri– üstüne geçirdi. Bunun çıplak olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Hızlıca aynaya baktığında hâlâ aptal gibi gülümsemediğini gördü. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Ve iri omzunu kapı çerçevesine dayamış, gözlerinde ihtiyatlı bakışlarla ona bakmakta olan Keane’le karşılaştı. “Selam,” dedi genç adam.

“Selam.”

Keane ona hafifçe gülümsedi. “Dürüst olacağım. Uyandığımda senin çoktan gitmiş olacağını düşünüyordum.”

“Burası benim evim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Keane. Bu sabah oyuncu ruh hali üstünde değildi.

Willa da ciddi olacaktı o halde. “Bir yetişkin olmak için elimden geleni yapıyorum,” dedi. “Çekip gitmek çok kaba olurdu.”

Keane’in gülümsemesi Willa’nın içini gıcıklandıracak şekilde büyüdü. “Tanrı saklasın, sen hiç kaba değilsindir.” Onu kendine çekip burnunu boynuna gömdü. “Günaydın.”

Dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi olduğu için Willa ona tutundu. “Günaydın. Şey, Keane?”

“Hıı?” Keane’in dudaklarını boynunda, iri ve sıcak bedeni üzerinde hisseden Willa başının döndüğünü hissetti.

“Benim işe gitmem gerek,” demeyi başardı zor da olsa. “Normalde bu saatten çok daha önce çalışmaya başlarım. Sen kalabilirsin tabii ki. Duşu falan kullanabilirsin. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma yeter.”

Keane kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Bir şey arıyormuş gibiydi. Sonra onun güvenilir bir yetişkin olduğuna karar vermiş olacak ki kafasını onaylar gibi salladı.

Willa bu meseleyi incinmeden ya da kötü duygulara kapılmadan, hatta daha da iyisi, henüz hazır hissetmediği bir tartışmaya girmeden halletmiş olmanın verdiği rahatlamayla uzanıp onu kısaca öpmek istedi.

Fakat Keane onu sıkıca tutup öpücüğün açısını değiştirip yine işleri kendi bildiği yöne çevirdi. Öpüşmeleri sona erdiğinde Willa’nın beyni az önce yaptığı planı unutmuştu bile.

“İş,” dedi Keane gülümseyerek. “İkimiz de işe gitmeliyiz.”

“Doğru.” Willa gözlerini kırptırdı. “Şey...”

Küçük bir kahkaha atan Keane ellerini kalçasına koyarak onu oturma odasına doğru çevirdi ve harekete geçmesi için poposuna küçük bir şaplak attı. “Günün güzel geçsin.”

Willa dün gece sayısız kez tatmin olmuştu ve güne, yüzünde silinmeyen bir gülümsemeyle uyanmıştı. Bugün nasıl kötü geçebilirdi ki?

22. Bölüm

#HorGörme

Willa gittikten sonra Keane ayaklarının dibinde sakince oturmakta olan Pita'ya baktı.

Kedi de kafasını kaldırıp onu koklayarak inceledi.

“Evet, evet,” dedi Keane. “Yine benimle kaldın.”

O sırada komodindeki cep telefonu, Sass ile Mason'dan gelen mesajlar ve e-postaların neden olduğu titreşimlerle sanki nöbet geçiriyor gibiydi. Keane yüzünü ovuştururken telefonun tekrar titremeye başladığını duyarak bir küfür savurdu. Sass mesajı bırakmış, onu arıyordu. Keane kırmızı tuşa bastı.

“Miv,” dedi Pita acınası bir sesle.

“Biliyorum. Yemek istiyorsun. Derhal.” Kot pantolonunu üstüne geçirip tişörtünü aramaya başladı ve bir abajura asılı buldu.

Normalde böyle bir şey onu gülümsetirdi çünkü bu, gecenin vahşi ve seksi geçtiğinin göstergesiydi.

Dün gece de gerçekten öyle bir geceydi.

Hatta daha da fazlasıydı. Willa'nın da bu yüzden işe o kadar erken gittiğini düşünüyordu. O da aynı şeyleri hissediyor ama hissetmek istemiyor olmalıydı.

Dünyadaki en güzel his değildi tabii bu. Keane tişörtünü kafasından geçirip bu sefer de ayakkabılarını aramaya başladı.

Petunia kibirli ve gururlu bir şekilde ayakkabılarının önünde oturuyordu.

“Çekil, kedi.”

Hayatında bir kez olsun Pita kendisine denileni yapıp çekildi. Ve Keane'in ayakkabılarını yine tuvalet olarak kullandığını ona gösterdi.

Willa dün giydiği kıyafetlerin içinde dükkânının tezgâhında oturmuş, ağzına Tina'nın muhteşem keklerini tıkıyordu.

Bu kekler hayatında yanlış giden şeyleri düzeltemezdi ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyorlardı.

Saat hâlâ erkendi, dükkânın açılmasına çok vakit vardı. Ama buna seviniyordu. Bir ara üst kattaki dairesine çıkıp dünkü giysilerinden kurtulmak için kendisine zaman ayırması gerekecekti. Ayrıca yüzünden bir türlü silinmek bilmeyen gülünç tatmin ifadesini de bir şekilde yok etmeliydi.

Hepsi o lanet olası orgazmlar yüzündendi.

Rory ile Cara dükkâna girip ona bir bakış attıkları anda gü-lümsediler. “Kendi dükkânında seks sonrası utancı mı yaşıyorsun şu anda?” diye sordu Cara.

Evet. “Tabii ki hayır.”

Rory onu iyice inceledi. “Aslında,” dedi. “Gerçek utanç, mideye indirdiğin onca şeyin tabağını ve bardağını komodinden alıp mutfığa götürme anında yaşanır.”

İki kız da güldüler.

Willa onları duymazdan gelip son keki de ağzına attı ve leziz balkabağı tadı dilinde patlarken gözlerini yumup inledi.

“Konuşmuyor,” dedi Cara, Rory’ye. “Bu çok tuhaf. Onun konuşmadığını hiç görmedim.”

“Kafein etkisini göstermeye başladığı anda hayata döner.” Rory, Willa’nın kahvesini ona doğru itti ve sanki patlamaya hazır tabanca olduğunu düşünüyormuş gibi hemen geriye kaçtı.

“Ama yorgun değil sanki,” dedi Cara, Willa’ya bakarak. “Ab-lam da ordu görevinden dönen erkek arkadaşıyla bütün gece yiyişince aynı böyle görünüyor.”

Willa neredeyse ağzındaki kekle boğulacaktı.

Rory yüzünde nadir bir sırıtişla onun sırtına vurmak için yanına geldi. O sırada Elle, Haley ve Pru arka kapıyı tıklattılar.

Willa ani bir panikle kendisine geldi. “Onları içeri almayın!”

Bu duyan Rory tabii ki de kızları içeri aldı. “Dikkat edin,” dedi onlara. Willa onu gebertecekti. “Vücuduna henüz yeterince kafein girmemi. Ve sanırım çok fazla seks yapmış.”

Willa yine öksürmeye başladı. Kızlara dik dik baktı ama kek ve kahve getirdiklerini gördüğünde ellerini uzattı. “Verin.”

Pru aldıklarını ona verdi. “Dün kızlar gecesi benim yüzümden yarım kaldığı için üzgünüm. Şimdi daha iyi hissediyorum.” Kafasını yana eğerek Willa’nın yüzünü inceledi. “Hmm... Bu Keane bayağı iyi olmalı. Gözlerinin arasındaki stres kırışıklıkları bile gitmiş.”

“Vay canına,” dedi Haley, daha iyi görebilmek için öne çıkarak. “Haklısın. Seks, hep beraber aldığımız şu doksan dolarlık kırışıklık losyonundan daha çok işe yarıyormuş demek.”

Willa, kenarda sessizce durup onları izleyen Elle’e baktı. “Bir şey söylemen gerek Elle. Bilirsin işte, her zamanki gibi mantığın sesi ol ve birilerini gebertmemi engelle.”

“Hapishanede Netflix izleyemezsin,” dedi Elle.

“Tamamdır. Bu işe yaradı, sağ ol.”

Elle dayanışma göstergesi olarak kahve bardağını Willa’nın kine vurdu.

Willa kahvesinden bir yudum alıp en büyük korkusunu sonunda söyleyiverdi. “Aptallık mı ediyorum? Bir başka erkeği hayatıma almakla yani. Bu bir hata mı?”

“Göründüğü kadar iyi bir adam mı?” diye sordu Pru.

Willa bir süre düşündü. “Kedileri sevmiyor ama Petunia’ya bakıyor. Hasta teyzesini pek tanımıyor olsa da onu finansal olarak destekliyor. Çok yoğun bir işi olmasına rağmen bana hep vakit ayırıyor. Ve...”

“Ne?” diye baskı yaptı Elle kısıp sesle, Willa devam etmeyince.

“Bana kendimi iyi hissettiriyor,” dedi. “Özelmişim gibi.” Bunu söylediği için gülünç olduğunu düşündü ve yanaklarının kızardığını hissetti.

Fakat Elle gülümsüyordu. Gözlerinin içine kadar ulaşan, çok nadir ve güzel bir gülümsemedir bu hem de. “Eh, o halde,” dedi Willa’nın ellerini sıkarak. “Cevap önünde duruyor.”

“Ama sanırım işi batırdım,” dedi Willa. “Dün gece bende kaldı. Bu sabah uyandıgımda ben...”

“Panikledin,” dedi Elle yardımcı olmak için.

Willa bir iç geçirip işaretparmağıyla başparmağının arasına minik bir mesafe koyarak kaldırdı. “Belki birazcık.”

Elle iki elini kaldırıp kocaman açtı. “Ya da çok fazla.” Willa’nın yüzüne baktı. “Yakışıklı bir adamın ve mükemmel seksin tadını neden çıkartamıyorsun anlamıyorum. Sonuç fiyasko olursa onu bırakabilirsin sonuçta.”

“Ama ya olmaza?” dedi Willa. “O zaman ne olacak?”

“Keyfini süreceksin,” dedi Elle nazik bir sesle.

Doğruydu. Willa bunu neden düşünememişti.

“Ne yaptın peki?” diye sordu Haley. “Adamı evden mi kovdun?”

“Daha kötüsü,” dedi Elle gülerek.

Willa ellerini yanan yanaklarına koydu. “Kendi evimden nasıl kaçacağımı bilemedim.”

Haley alt dudağını ısırıldı.

Pru kendisini tutmadan kahkahayı basıverdi. O kadar çok gülüyordu ki neredeyse dengesini kaybedip düşecekti.

Elle kafasını iki yana salladı. “Ona anlatmaya çalıştım... Seksi bir adamı *asla* yatağında yalnız bırakamazsın.”

Eh, Willa evden çıkarken Keane yatakta değildi. Gerçi neden evden öyle çıktığını da bilmiyordu. Sebeplerini hiç ama hiç hatırlamıyordu. Bu da ortada muhtemel tek bir cevap olduğunu gösteriyordu.

Korkudan ve kendisine kızdığı için kaçmıştı. Ne zamandan beri bir kedi gibi ödlekti? Tezgâhın üstünden inip parmağını Pru’ya doğrulttu. “Bugün işin yok, değil mi?”

“Evet.”

“Şu anda resmi olarak çalışanımsın. Rory ne yapman gerektiğini anlatır. Büyük bir indirim yapıyoruz ve tezgâhta yardıma ihtiyacı olacak. Ben birazdan dönerim!”

“Ama neden ben?” diye seslendi Pru arkasından.

“Çünkü en çok sen güldün.”

“Kahretsin,” dedi Pru.

Keane kamyonetinden inip Vallejo Caddesi’ndeki evin ön bahçelerini koşarak tırmandığında ve kapıyı arkasından ses-

sizce kapattığında saat daha erkendi. Etraf boştu. Şimdi tek yapması gereken merdiveni çıkıp kimseye görünmeden duşa girmek ve...

“Vay canına,” dedi Sass arkasından.

Lanet olsun.

“Mas!” diye bağırdı genç kadın. “Gel de şuna bir bak.”

Keane dönüp gözlerini kısarak ona baktı.

Sass saatine bakarken tatlı tatlı gülümsedi. “Bugün işe gelmen ne güzel. Sabahtan beri seni arıyoruz.”

“Meşguldüm.”

Onu baştan aşağı süzen Sass’ın bakışları çıplak ayaklarında durdu. “Ayakkabıların nerde? Kızın yatağının altında mı kaldı?”

Hayır, çöpteydiler. Ama bundan ona bahsetmeyecekti. Petunia’nın çantasını uzattı. “Al şunu,” dedi. “Ben gidip duş alacağım. Saat ondaki sabah toplantısı için ofiste buluşuruz...”

O sırada kapı tıklatılınca Keane konuşmanın bölünmesine minnettar olarak kapıyı açtı.

Karşısındaki kişi Willa’ydı. Alt dudağını çiğniyordu ve kapı bu kadar çabuk açıldığı için rahatsız olmuş gibiydi.

Keane neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Sonuçta bu kadın, üç hafta önce dükkânında ilk karşılaştıkları andan beri onu şaşırtmaya devam ediyordu.

“Selam,” dedi Willa alçak sesle. “Ben...” Cümlenin gerisini getirmeden Keane’in arkasına baktı.

Keane dönüp bakınca Sass’ın merakla onları izlediğini gördü. O sırada Mason da antreye adım attı ve gözlerini telefonundan ayırmadan lafa girdi. “Sonunda gelebildin patron. Sabahtan beri aramalarımı görmezden geliyorsun. Ki senin sürekli hatırlattığın üzere bu büyük bir kural ihlali ve...” Sonra kafasını

telefonundan kaldırıp oradaki insanlara baktı, yüzünü buruşturdu ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Fakat Sass hâlâ gitmemişti. Kocaman bir gülümsemeyle orada dikiliyordu. “Selam,” dedi bir elini Willa’ya uzatarak. “Ben Sass, Keane’in iş yöneticisiyim. Sen de Willa olmalısın. Biz burada senden, Patronu Gülümseten Muhteşem İnsan diye bahsediyoruz. Seni çok seviyoruz.”

“Teşekkürler,” dedi Willa. “Sanırım.”

“Seni daha önce görmüştüm,” dedi kadın. “O’Riley Bar’da. İki arkadaşınla karaoke yapmak için sahneye çıkmıştın. Wilson Phillips’in “Hold On” şarkısını sanki bu senin işinmiş gibi söylüyordun.”

Willa yüzünü buruşturdu. “Ah, Tanrım.”

Sass gülümsedi. “Çok eğlenceliydiniz ama. Eğer bir gün Keane’e de şarkı söylettirebilirsen mutlaka kaydet, görmem lazım.”

“Pekâlâ,” dedi Keane, Willa’yı içeri çekip Sass’e dönerek. “Senin artık işe dönmen gerekiyordu.”

Sass gülümsedi. “Evet, seninle birlikte. Sabah toplantımız bitmemişti. Neden aramaları, mesajları, e-postaları görmezden geldiğini açıklayacaktın ama sanırım sebebin kendisi kapıya geldi.”

Keane koridoru işaret etti. “Bir dakika sonra oradayım.”

“Ah, benim için toplantıyı erteleme,” dedi Willa hemen. “Yoğunsun. Ben gideyim...”

Keane onun elini tuttu. “Bekle. Sass’i gebertmem sadece bir dakikamı alır.”

“Bunu her söylediğinde kenara biraz para atsaydım zengin olurum,” dedi Sass.

Keane gözlerini Willa’dan ayırmadı. “Lütfen?” dedi alçak sesle. Onun kafa salladığını görünce de rahatlayıp hâlâ ona gü-

lümsemekte olan yöneticisine döndü. Daha sonra bu konuda çok konuşacağı her halinden belliydi. Willa'nın elini gönülsüzce bırakıp onu takip etmesi için Sass'e kafasıyla işaret etti.

"Sakın başlama," diye uyardı, koridorda ilerlerken. Willa'nın duyma mesafesinden çıkmış olmayı umuyordu. "Acil bir durum olsaydı bir şekilde bana bildirirdiniz, çok iyi biliyorum. İşe asla geç kalmayacağımı bildiğin için şimdi meraklısın. Ama sana meraklanman için para ödemiyorum Sass. Şimdi kaldır kışını ve işine dön."

Sass sırtmaya devam ediyordu.

"Bana sırtıman için de ödeme yapmıyorum sana."

O sırada, "Eh, dürüst olmam gerekirse," dedi bir kadın. "İnsan önemseddiği kişilerle böyle konuşmaz."

Keane gelecekte yemek odası yapılacak olan, fakat şimdi planlama odası olarak kullanılan odaya baktı. İçeride birkaç testere tezgâhı ve kontrplaktan yapılmış birkaç eğreti masa vardı. Bu masaların üzerinde de binanın planları duruyordu.

Kadın, tezgâhların arasında dikilmiş, ona dik dik bakıyordu.

Keane içini çekti. "Anne, buna alaycılık denir. Biz birbirimizi önemsedığımızı böyle gösteririz."

"Eh, bence incitici," dedi annesi. "Sana daha iyi eğitim verdim ben."

Hayır, aslında onun öğrettiği hiç duygu göstermemekti. Keane, annesini içeri alan kişi olduğu belli olan Sass'e döndü.

Sass gülümsedi. "İşte acil durum."

Keane tekrar annesine baktı. Kadın uzun zamandır proje mekânlarından birine gelmemişti. Hem daha geçen ay konuşmuşlardı. "Sorum ne?"

Annesi sırtını dikleştirip onun yanına geldi. Ayaklarının çıplak olduğunu ya da Sass'in az önce elinden almadığı kedi çantasını fark ettiyse bile bir şey belli etmedi.

“Kiralık daireyle işimizin bittiğini söylemek istedim sana,” dedi. “Ama sen muhtemelen bunu biliyorsundur çünkü hesabımıza para yatırmışsın. Senden para istemiyoruz Keane. Anlaşma böyle değildi.”

Annesi de babası da iki yıl önce emekli olmuşlardı ve dünyadaki en akıllı insanlar olduklarını düşündükleri için Keane’nin finansal planlamacı tutmaları konusundaki tavsiyelerini dinlemeyi reddetmişlerdi. Birikimlerini “ne yaptığını bilen bir arkadaşlarına” verdiklerinde, bu arkadaş da bütün parayı alıp kaçtığında bunu itiraf etmek istememişlerdi.

Aslında Keane, onların tahliye ihbarı aldıklarını ortak bir tanıdıklarından öğrenmişti. En sonunda anne babası da beş parasız kaldıklarını, evlerini de kaybedebileceklerini ona itiraf etmişlerdi ama yine de ondan para almayı reddetmişlerdi.

Bu nedenle Keane de onları “iş almak” zorunda kalmıştı. South Beach’te sahip olduğu bir apartmana yerleşmelerini sağlamıştı. Onlar da kira yerine restorasyon işlerinde ona yardım etmekte ısrar etmişlerdi. Bunu sadece kendi ayakları üstünde durana dek yapacaklardı.

Doğrusunu söylemesi gerekirse Keane için bu çok büyük sorundu çünkü binaya yapılacak her yenileme işinde annesiyle kafa kafaya geliyorlardı.

Ama en azından anne babası sokağa düşmemişlerdi. “Bunu söylemek için telefon edebilirdin,” dedi.

Annesi kafa salladı. “Ettim. Yöneticin, aramalara cevap vermediğini söyleyip buraya uğramamı önerdi.”

Sass’e bakan Keane küstah bir ifadeyle karşılaştı ve ona “kovuldun” der gibi bir bakış attı. Ama genç kadın sakince gülümsemekle yetindi.

O da Keane kadar iyi biliyordu ki bu işte yapıştırıcı görevi gören kendisiydi. Keane’in yapıştırıcısı oydu. Çoğu zaman sinir bozucu olmasa çok daha iyi olurdu tabii.

“Her neyse...” Annesi abartılı hareketlerle elindeki anahtarları ona uzattı. “Sana bunları geri vermek istedim.”

Keane anahtarları almadı. “Anne, dairede kalabilirsiniz. Gitmek zorunda değilsiniz.”

“Ama dairenin işini bitirdik.”

“Orada kalmaya devam edin,” dedi Keane. Onların evsiz kalmasını istemiyordu. Onlar için endişelenmek de. “Lafı edilecek bir şey değil.”

“Lafı edilecek bir şey değil mi?” dedi annesi, sanki para kazanmak için yavru kedileri öldürmesini söylemiş gibi bir tavırla. “Bize sadaka vermen *lafı edilecek bir şey değil* mi? Eh, senin gözünde bu kadar küçük olduğumuzu bilmek iyi oldu.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Başka seçeneklerimiz de olduğunu bilmelisin,” dedi kadın gergince. “Ablaların var mesela. Janine onun evine taşınmamızı istiyor. Çocuğuyla birlikte yaşamamızı, hayatlarının bir *parçası* olmamızı istiyor. Rachel da aynı şeyi ister.”

Pekâlâ Keane düşüncesini geri alıyordu. Annesi bu meseleyi kesinlikle zorlaştıracabilecek *kapasitedeydi*. Keane çok iyi biliyordu ki ablaları onları sadece ağızlarının ucuyla davet etmişlerdi. Eğer onların evine taşınırlarsa Janine’in kocası büyük ihtimalle arkasına bakmadan kaçardı. James gayet düzgün bir adamdı ama bazı sınırlar koyacak kadar akıllıydı ve ihtiyar Winterslarla yaşamak da bu sınırlardan biriydi.

“Ondan şüphem yok,” dedi annesine. “Eğer sizi mutlu edecekse öyle yapın. Ama benim apartmanımda kalmanız için tek-lifim geçerli olacak.”

Annesi dudaklarını sıktı.

Keane koca bir pislik değildi, bu yüzden kendisini tutamayıp içini çekti. “Dinle, o apartmanı yönetecek birine ihtiyacım var. Binaya gerekenleri, kiracıların isteklerini bilmek gerek.”

Kadın bir süre ona öylece baktı. Gururunu ezmekle onun blöfüne blöfle cevap vermek arasında kaldığı belliydi. Sonunda verdiği anahtarları onun elinden geri aldı ve cebine soktu.

“Yaptığımız işleri dikkatlice kayıt altına alıp kiraya karşılık gelmesine özen göstereceğiz,” dedi.

“Anne, sana güveniyorum.”

“Sana aylık rapor veririm,” dedi kadın.

Bu cümle onun kitabında öpüp sarılma ve “Seni seviyorum oğlum,” lafı yerine geçiyordu.

Tam kapıya dönmüştü ki durdu ve ona bakmadan konuştu. “Ve elindekinin Sally’nin kedisi olduğunu biliyorum. Ona da yardım ediyorsun.”

“O ailemizden biri,” dedi Keane. “Kedi bir sorun çıkarmıyor,” diye yalan söyledi.

“Kedisine bakmaktan daha çok şey yapıyormuşsun,” dedi annesi. “Sally dün beni arayıp her şeyi anlattı.”

Keane kısık bir nefes verdi. “O zaman ona yardım etmenin yapabileceğim tek şey olduğunu da biliyorsundur.”

Kadın uzunca bir süre bir şey demedi ama hafifçe burnunu çekti. Keane kalbinin dehşetle dolduğunu hissetti.

Annesi... ağlıyor muydu? Keane onun kendisini kaybettiğini hiç görmemişti ve dürüst olması gerekirse, şimdi görmektense tırnaklarının tek tek sökölmesini tercih ederdi. “Anne...”

“Ben iyiyim.” Kadın bir kez daha burnunu çekti, sonra kapıya bakarak lafa devam etti. “Ben yirmi beş yıl öğretmenlik yaptım. Ama bazen sen bana hiç tahmin etmediğim şeyler öğretiyorsun.”

Keane şaşkınca ona bakakalmıştı.

“Eh,” dedi annesi kafasını sallayarak. “Ben gidiyorum. Seni arayıp gelişmeleri aktarırım.”

“Buna gerek yo...”

“Arayacağım,” diye tekrar etti kadın. Keane o anda anladı ki bu, annesinin onun hayatında kalış biçimiydi.

“İyi olur,” dedi. “Ben de seni arayacağım, tamam mı?”

Cevap verirken kadının sesi yumuşaktı ve rahatladığı çok belliydi. “Tamam.”

Sonra annesi gitti.

Keane döndü ve birisinin hızla kapı eşiğinin yanına saklandığını gördü. Minyon, kızıl saçlı, aşırı meraklı bu kişi yavaşça kafasını içeri doğru uzattı ve göz göze geldiklerinde yüzünü buruşturdu.

Willa onunla fazla derinlere inmeme konusunda dikkatliydi. İnsanların hayatını fazla deşmediğini, onlara bağlanmadığını ona Keane kendisi söylemişti. Yani genç kadının şimdi böyle temkinli olması doğaldı. Onunla aralarındaki bu şeye kendisini kaptırmak delilik olurdu. Bugün annesi gelip ona nasıl biri olduğunu –ailesinin birilerine kalplerini veremeyen insanlar olduğunu– hatırlatınca Keane derin bir uykudan uyanmış gibi olmuştu. Willa ateş hattındaydı ve bundan haberi bile yoktu.

“Sen iyi misin?” diye sordu genç kadın.

İyi miydi? Keane’in hiçbir fikri yoktu. Tabii bunu itiraf edecek değildi. “Evet.” Onun gözlerinde acıma gördüğünü düşündü. Bundan nefret ederdi. Bu yüzden etrafı gösterir gibi elini salladı. “Benim işe dönmem lazım artık.”

Willa kafasını salladı ama gitmek için hareket etmedi. Bunun yerine ellerini birleştirip onun gözlerine baktı. “Bu sabahki ani gidişimi açıklamak istemiştım. Uyandığımda kendimi AT&T Park’taki şu leziz, sıcak çörekler gibi sana sarılmış halde bulunca ben...”

“Panikledin mi?”

“Hayır,” dedi genç kadın. “Eh, tamam, evet. Ama birkaç dakikalığına. Dün gece için pişman değilim Keane. Sana bunu söylemek istemiştım sadece. Kusura...”

“Willa, dur,” diye sözünü kesti Keane. Bu sabah olanlar, sonra da annesinin ziyareti yüzünden içi bomboşmuş gibiydi ve daha fazla ağır duyguyu kaldıramayacaktı. “Boş ver, tamam mı? Önemli bir şey değildi.”

Willa şaşırmış gibiydi. Keane sonradan fark etti ki aralarında geçen şeyin önemli olmadığını söylediğini sanmıştı. “Kastettiğim o değil,” dedi ama *neyi* kastettiğini kendisi de bilmediği için gerisini getiremedi.

Ama Willa anlamış gibi kafasını salladı. Keane buna minnettardı çünkü birilerinin burada ne halt olduğunu anlaması gerekiyordu. Testere tezgâhlarının birinde duran alet kemerini alıp beline takarak daha fazla konuşmak istemediğini göstermeyi umdu.

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Eğer bu annenle konuşmanı duymamla alakalıysa...”

“Değil.”

“Sana öyle davranması senin suçun değil,” dedi Willa.

“Hayır, benim suçum. Çok yaramaz bir çocuktum, Willa. Öyleydım,” diye karşılık verdi Keane sertçe. “Çoğu yaramazlığımın olumlu anlamda ilgi göremediğim için olduğunu biliyorum ama bu bir bahane olamaz.”

Willa onu savunmak için kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ne kadar kötü bir çocuk olabileceğine inanmak istemiyordu, bu belliydi. Bu Keane’in göğsünde aynı anda hem acı verici hem de harika bir his oluşmasına sebep olmuştu.

“O kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki?”

“Bok herifin tekiydim. Liseden mezun olduktan sonra bile. Futbol bursunun üzerine eklemem için harç parası verdiler ama sonra ben yaralandım ve bursu kaçırdım. Okulda geçirdiğim her saniyeden nefret ediyordum. Bu yüzden, üçüncü yılım için harç paramı elime verdiklerinde okulu bıraktım ve bu parayı ilk restorasyon işim için harcadım.”

“Bunu onaylamıyorlardı sanırım.”

“Onlara birkaç sene söylemedim,” diye itiraf etti Keane.

Willa'nın gözleri kocaman açıldı.

“Gördün mü? Pisliğin tekiydim. Onlara bunları faiziyle geri ödedim ama mesele şu ki, bana fazla güvenmiyor olmalarının sebebi hep kendi yaptıklarım.”

“Herkes okumak için yaratılmamıştır.”

Keane kafasını iki yana salladı. “Benim için bahane bulmaya çalışma Willa.”

“Eh, birilerinin kafanı rahatlatması gerek ama,” dedi genç kadın, ellerini havaya kaldırarak. “Teyzene ve ailene yardım etmek için çok çabalamışsın. Kendini adam etmek için çok uğraşmışsın ve...” Cümlesini yarıda kesip onu ilk kez görüyormuş gibi Keane'e baktı.

“Ne?”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Willa. “Şu anda bir şeyin farkına vardım. Seni kimseye bağlanamamakla itham etmiştim. Ama bağlanabiliyorsun. Hem de sıkı sıkı.”

Keane kafasını iki yana sallayacak gibi oldu ama sonra durdu çünkü Willa'ya gün gittikçe daha çok bağlandığını biliyordu. Ona karşı hissettiği, olağandışı derecede derin duygulardan bahsetmiyordu bile. Yani Willa haklıydı.

“Sevebiliyorsun da. Hem de yürekten,” dedi genç kadın sanki incindiğini düşünüyormuş gibi elini onun göğsüne koyarak.

“Bu sevgiye tutunabiliyorsun da. Belki benden bile daha iyisin bu konuda. Kahretsin, benden daha iyi olduğundan eminim.”

Onun kendisi hakkında böyle düşünmesi Keane’in göğsünü sıkıştırmıştı. “Willa...”

“Biliyorum, tamam mı? Bu çok da huzur verici bir his değil.” O sırada Keane’in cebindeki telefon çalınca Willa sustu.

Telefonun ötmesi yarım saatten beri hiç kesilmemişti. Taşeronlar, müşteriler... ve muhtemelen Sass arayıp duruyordu. Sonra cama doğru baktı ve güzel giyimli bir çiftin, evin önünde arabalarından indiklerini gördü.

Müşterileri gelmişti ve onlarla yapacağı toplantı saatine... Keane saatine baktı. Kahretsin. Toplantı saati gelmişti bile.

“Gerçek dünya çağırıyor,” dedi Willa, geriye doğru bir adım atarak.

“Bu benim gerçek dünyam,” dedi Keane. “Bekleyebilirler.”

“Keane,” diye seslendi, uzun süreli müşterisi olan Marco Delgado. “Seni gördüğüme sevindim dostum.”

“Sorun değil,” dedi Willa, ondan uzaklaşırken.

Keane’in hayatı buydu işte.

“Bu sabah işe gitmem gerektiğinde sen beni anlamıştın,” dedi genç kadın. “Ben de seni anlıyorum.”

Ve kapıdan çıkıp gitti.

Kahretsin. Keane onun kendisini anlamasından memnundu. Ama tam olarak ne anladığını ve bunu ona açıklayıp açıklayamayacağını bilmeyi isterdi.

23. Bölüm

#EnİyiArkadaşlar

Willa dükkâna döndü. Burası her zaman onun kaçıışı, mutluluğu, ilk ve tek aşkı olmuştu.

Ama o gün, müşterilerin köpeklerinin havlamalarının çınladığı, kedi kumu vitrininde pelüş Kırmızı Burunlu Rudolf'un oturduğu, Rory'nin gülümseyerek tüm müşterilere yetismeye çalıştığı, Noel ışıklarıyla parlayan dükkânına girdiğinde her zamanki o huzuru hissetmedi.

Zaten sabah uyandığından beri iyi değildi. Bir de Keane'in annesiyle konuşmasına kulak misafiri olunca huzuru iyice kaçmıştı. Çünkü kendisiyle ilgili rahatsız edici bir gerçeğin farkına varmıştı. Kimseyi sevmeye derdi olmadığını düşünerek rahat bir şekilde Keane'le öylesine takılıyordu ama bu düşüncesinde büyük bir hata vardı.

Aslında tüm sorun Willa'nın *kendisindeydi*.

Ve bunu fark etmeyi hiç ama hiç beklemiyordu.

Neyse ki dükkân çok yoğun olduğu için bu konuya fazla kafa yormasına gerek kalmadı; gün sonunda bile hâlâ yapacak bir şeyler arıyordu. Eve de gitmek istemiyordu çünkü tek başına eve gitmek... yalnız olduğunu hatırlatacaktı.

Bu yüzden bara gitti ve Finn geldiğini görür görmez onu yanına çağırdı. “Şunu bir dene,” dedi ona bir fincan uzatarak. “İcat edilmiş en muhteşem sıcak çikolatanın üstünde ev yapımı krema.”

“Sıcak çikolata yapmanın kaç yöntemi var ki?”

“Sadece bir tane,” dedi Finn. “O da benim yöntemim.” Eliyle fincanı gösterdi. “Bu yeni bir tarif. Pru için sürpriz olarak hazırladım. İç de ne düşündüğünü söyle.”

Willa içecekten bir yudum alınca Finn’e hak verdi. Bu gerçekten de icat edilmiş en muhteşem sıcak çikolataydı. “Aman Tanrım.”

Arkadaşı gülümsedi. “İyi mi?”

“Evet. Bunu içen orgazm bile olur.”

Finn yüzünü buruşturup fincanı onun önünden aldı. “Benim barımda böyle konuşma.”

Willa, dart oynanan yerde tartışan Spence ile Archer’ı da görebiliyordu. İsterse yanlarına gidebilirdi. Ya da Finn’den şu meşhur tavuk kanatlarından yapmasını isteyebilirdi. Ama çok uzun zamandan beri ilk kez barda oturmak da istemiyordu.

Finn’in gülümsemesi soldu. “Hey, sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Willa.” Genç adam öne eğildi. “Palavracıya palavra sıkma. Ben seni herkesten iyi tanırım. Bir sorun var.” Bir süre onu inceledi. “Keane mi bir şey yaptı? Gidip kafasını gözünü yarayım mı?”

Willa gülerken neredeyse boğuluyordu. “Sence bunu yapabilir misin?”

“Hayır ama Archer’a yaptırabilirim. Archer onu ortadan kaybeder ve kimse bir daha izini bulamaz. Sen iste yeter.”

“Hayır!” Willa bir kahkaha daha attı ama gülmesi uzun sürmedi. “Hayır,” dedi tekrar, daha ciddi bir şekilde. “Bu benim sorunum.”

“Tamam. O zaman cesedi gömmene yardım ederiz. Sen yeri ve zamanı söyle yeter.”

“Sebebini bile sormayacak mısınız?”

“Sebebini bilmeme gerek yok.”

Finn ve diğer arkadaşları böyleydi işte. Onu, ailesinin sevmesi gerektiği gibi seviyorlardı. Karşılıksız, sorgusuz, şüphesiz, tereddütsüz.

Ve koşulsuz.

Finn şu anda dalga geçiyor olsa bile Willa biliyordu ki herhangi bir şeye ihtiyacı olursa onu her zaman yanında bulabilirdi.

Bu düşünceyle duygulanarak boğazının düğümlendiğini hissetti ama şu anda bunu yapamazdı.

Bar taburesinden kalkmaya yeltendiğinde Finn onun elini tuttu. “Cidden, yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu alçak sesle.

“Zaten yaptın bile.” Willa onun çenesine bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim.”

Sonra kalkıp çatıya giden yangın merdivenini tırmandı ve buraya en son geldiğinde yaşadıklarının görüntüleri ardı ardına gözünde canlanmaya başladı. Keane’in elleri, kulağına müstehcen şeyler fısıldayan dudakları, kuvvetli bedeni...

Nefessiz kaldığını, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Buraya tek başına kafa dinlemeye gelmişti ama şimdi sadece acı çekiyordu.

İçeriden geçen merdivenin kapısı açılıp topuklu ayakkabı sesleri duyulduğunda içini çekti. “Yemek getirmediysen hemen git.”

“Sen benim kim olduğumu sanıyorsun?” dedi her zaman hazırlıklı olan Elle. “Yemek ve şarap getirdim.” Gelip yere hiçbir şey sermeden oturmuş olan Willa’ya baktı. “Giysilere saygı göstermek gerekir tatlım.”

“Üstümde Levi’s kot var sadece,” dedi Willa.

“Levi’s da en az Tory Burch kadar saygıyı hak ediyor.” Elle çantasını karıştırıp bir *Cosmo* dergisi buldu ve yere atıp dikkatlice üstüne oturdu. “İşte seni bu kadar çok seviyorum. Üstümde elbise ve topuklu ayakkabıyla yere oturdum resmen.” Sonra ona Finn’in tavuk kanatlarıyla dolu bir kutu uzattı.

“Ne bu?” dedi Willa.

“Rüşvet.”

O sırada yangın merdiveninin en tepesinde Pru’nun kafası görüldü. “Tehlike geçti mi?”

Elle elini sallayarak onu çağırdı. Willa onun yangın merdiveninden çıkmama sebebini biliyordu. İlk olarak, topuklu ayakkabıyla o basamakları tırmanması tehlikeliydi ve ayrıca Elle sadece onu havalı ve muhteşem gösterecek şeyler yapardı. Sonuçta kimse yangın merdiveninden çıkarken havalı ve muhteşem görünmezdi.

Pru çatıya çıktı, arkasından da Haley geldi.

“Hiç konuşacak havamda değilim,” diye uyardı Willa onları.

“Bir keresinde ben de sana aynı şeyi söylemiştim,” dedi Pru, diğer yanına otururken.

“Ben de isteğine saygı gösterip seni yalnız bırakmıştım.”

Pru bir kakhaha attı. “Tabii ki de hayır. Yanıma oturup elimi tuttun ve birlikte *Gelinliğe Evet De* maratonu izledik. Elle sarhoş oldu.”

“Olmadım,” dedi Elle.

“Doğru,” dedi Pru. “Sarhoş olan bendim. Demek o ki, seni yalnız bırakmayacağız.”

Haley onlara parıldayan gözlerle bakıyordu. “Çünkü biz en iyi arkadaşlarız.”

Elle parmağını ona doğrulttu. “Instagram’da fazla vakit har-cama bence.”

Willa tavuk kutusunu alıp yemeye başladı. “Kalmak zorun-da değilsiniz. Tavuklarımı kimseyle paylaşmam. Hem burada izlenecek bir şey de yok.”

“Ama bu kâinata hakaret oldu,” dedi Haley, göğü işaret ederek.

Gökyüzü, göz alabildiğince uzanan minik elmas parıltıları-yla dolu kapkara bir battaniye gibi görünüyordu.

Gerçekten şahane bir manzaraydı; Willa bunu itiraf edebilirdi. “Bence kâinat dışıdır ve bir erkek her an onu mahvedebilir.”

Haley ona katıldığını belli edercesine alayla güldü.

“Evet, erkekler berbat,” dedi Elle. “Bunun nesi yeni haber?”

Düzgün, sağlam ve sevgi dolu bir ilişkisi olan Pru kafasını iki yana salladı. “Erkekler sadece kusurlu, o kadar. Ve bu iyi bir şey.”

“Neresi iyi?” dedi Willa. “Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?”

“Alo? Hiç barışma seksi diye bir şey duymadın mı?”

Keane’le geçirdikleri geceleri düşünen Willa içini çekti. Gerçekten de muhteşem zamanlardı. Hatta muhteşem ötesi. Barışma seksinin nasıl olabileceğini tahmin edebiliyordu yani.

“Tamam, birer budala olmamalılar,” dedi Pru. “Ama bazen ellerinden bir şey gelmiyor. Böyle yaratılmışlar. Ama şunu söylemeliyim ki Willa, Keane gerçekten iyi bir adama benziyor.”

“Cidden, daha önce hiç seni böyle pırıl pırıl parlarken görmemiştim,” dedi Haley.

Arkadaşları ona dikkatli gözlerle bakarken Willa leziz tavuktan aldığı lokmayı yutup gözlerini devirdi. “Parlamamın sebebi bütün gün dükkânda terlemiş olmamdır.”

“Çok uzun zamandır kendin için bir şey yapmamıştın,” dedi Haley. “Keane’i yap.”

Kızlar kahkahalara boğulunca Haley kafasını iki yana salladı. “O anlamda demedim. Ama tabii, ne işine yarayacaksa yapmalısın.”

“Sanırım benim... Keane’i yapmaya biraz ara vermem lazım,” dedi Willa.

“Niye?” diye sordu Pru.

Willa’nın kafasındaki soru da bu değil miydi? Dışarıdan iradesi zayıf biri gibi görünebilirdi ama bir arzusunu korumaya çalışırken bir başka arzusunun peşinden koşmak dışında bir iradesizliği yoktu aslında.

Evet, Keane’i yatağında istiyordu. Hem de çok. Ama bir yandan da kalbini korumak istiyordu.

Gerçi artık iş işten geçmiş olabilir, diye düşündü.

Evet, artık çok geçti. Akıllı olsaydı hasar çok fazla büyümeden bu işe bir son verirdi. Ama Keane’le yakınlaşmaya bayılıyordu. İsteği ona karşı büyüyen duygularıyla bunun arasına bir set çekebilmekti.

Tabii bunun için de iş işten geçmişti.

“Yeni bir gelişme,” diye itiraf etti. “En başta ciddi bir ilişki istemeyen oydu. Bense birisiyle çıkmaya hazırdım.”

“Ya şimdi?” dedi Elle.

“Şimdiyse...” Willa gözlerini yumdu. “Onunla yatmaya devam etmek istiyorum ama aramızdaki, bir ilişki sayılsın istemiyorum. Bu benim nasıl biri olduğumu gösterir?”

“Bir erkek olduğunu gösterir,” dedi Elle.

“Canım, ben bunda bir sorun göremiyorum,” dedi Pru, kızların kahkahaları arasında. “Keane’in kimseye bağlanmadığını kendin söyledin. Sen de aynısını yap. Ama seni uyarmalıyım. Bazen harika seks, harika bir yakınlığa kapı açar. Bu da, daha sen farkına bile varmadan harika bir ilişkiye dönüşür.”

Willa kafasını olumsuz anlamda söyledi. Daha önce hiç harika bir ilişkisi olmamıştı, yani böyle bir şeyin gerçekleşebileceğine inanmıyordu. “Oturup bir şeyleri konuşmadan bir adım daha atabileceğimizi sanmıyorum. Keane bazı şeylerin adını koymak istiyor diye düşünüyorum. Bu sabah neredeyse bu konuya girecektik ama neyse ki işe dönmek zorunda kaldı.”

“Hey, benim bir fikrim var,” dedi Haley. “Onu evine çağır, sonra tişörtünü çıkar ve dikkatini dağıtarak konuşmasını engelle.” Diğerleri ona boş boş bakınca da ekledi: “Ne? Willa’nın göğüsleri harika.”

Elle, Willa’nın göğüslerini inceledi. “Doğru. Kadınlar böyle göğüslere sahip olmak için bir sürü para harcıyor.”

Willa kafasını eğip vücuduna baktı. Kısa bir kadındı. Daha kibar bir şekilde söylemek gerekirse *minyondu*. Ama minyonluğu sadece boyda kalıyordu çünkü sıska değildi, kıvrımları vardı. Kalçaları, göğüsleri dolgundu. Karnı bile biraz kıvrımlıydı ve ne kadar mekik çekse, egzersiz yapsa da işe yaramıyordu.

Ya da en azından egzersizin işe yaramayacağından emin-di. “O böyle bir numaraya kanmayacak kadar akıllı. Dikkat dağıtmaya çalıştığımı anlayacaktır.” Kafasını dizlerine dayadı. “Kahretsin. Aramızdaki şeyin daha ileri gitme tehlikesi olmadığından, onun bir ilişki isteyecek bir tip olmadığından emindim...”

“Eee?” dedi Elle.

“Şimdi fark ediyorum ki ilişki istemeyen tip *kendimmişim*.” İşte, düşüncelerini söylemiş, en büyük kusurunu itiraf etmişti.

Arkadaşları hemen karşı çıktılar ama Willa haklı olduğunu biliyordu. Bu gerçek kalbini bile ağırlaştırmıştı. “Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Sanırım ben... bozuğum.”

“Hayır,” diye inat etti Elle. Diğerleri de aynı şekilde anlayışla hayır dediler.

“Lütfen,” dedi Willa. “Başka bir konuya geçelim mi? Spor falan?”

“Bu konuyu bir kenara atamazsın,” dedi Pru. “En azından şu harika seks konusunu konuşalım!”

Haley coşkuyla kafasını salladı.

Willa güldü. “Ona tek istediğimin seks olduğunu mu söyleyeyim yani?”

“*Harika* seks,” diye düzeltti Pru.

“Katılıyorum,” dedi Elle. “Erkekler bunu hep yapıyor. Neden sen de yapmayasın ki?”

Willa onlara baktı. “Yani onu karşıma alıp göğüslerimi mi göstereyim cidden?”

“Bende hep işe yarar,” dedi Pru. “Finn’le tartışmaya başlarsak ona göğüslerimi açıveriyorum. O da ne hakkında kavga ettiğimizi unutuyor. Göğüsler sihirlidir.”

Willa kafasını iki yana salladı. “Hiçbir şey o kadar kolay değildir.” En azından onun için kolay değildi.

“Tavana bir ökseotu as ve onu kendine çek,” dedi Haley. “Tabii uygun bir yer olsun. Ama herkesin geçeceği bir yere asma ki yanlışlıkla bir kurbağayı öpmeyesin.”

“Ah, sutyenini de çıkarmayı unutma,” dedi Pru. “O kadar şaşıracak ki başka bir şey yapamayacak. Bunu garanti ederim.”

Haley de kafasını sallıyordu. “İşte sana plan. Bir, dizden yukarısını tamamen tıraş et. İki, bir yere ökseotu as. Üç, sütyeni çıkar. Dört, onu çağır ve güzel zaman geçir. Güzel zamanlar sona erince, Keane’in kanı beynine henüz geri dönmemişken ona dönüp bu ilişkiyi duygusala bağlamadan devam ettirebileceğinizi, bunun senin için sorun olmadığını söyle. Bu her erkeğin hayalidir. Ama sınırlarını da açıkça söyle mutlaka; böylece üçlü ya da arkadan ilişki istemeyeceğini bilsin.”

Bunu duyan Pru içtiği şarapla boğulacak gibi oldu. Elle onun sırtına vurdu.

Haley gülümsedi. “Bence harika bir plan oldu. Cidden, ne olduğunu şaşırarak. *Bir dakika!*” Küçük sırt çantasını alıp karıştırdı. “Bunları da al!” Elinde zımbalı bir kelepçe vardı.

Bu sefer kızlar ona hevesle bakıyorlardı. Gerçi kelepçeyi alıp incelemeye başlayan Elle’in yüzünde heves yoktu. “İyiymiş.”

“Noel hediyesiydi,” dedi Haley. “Geçen akşam ofiste parti vardı.”

“Şu esmer güzeli resepsiyonistten mi?” diye sordu Elle.

Haley kızardı. “Keşke. Ama onun hediyesi değil. Bu yüzden kelepçeyi Willa’ya verdim.”

“Teşekkürler,” dedi Willa kuru bir sesle. “Bu fedakârlığını unutmayacağım. Ama kalsın. Benim kelepçeye falan ihtiyacım yok.”

“Benim de bir erkeği esir etmek için kelepçeye ihtiyacım yok,” dedi Elle, kelepçeyi çantasına atarken. “Ama fazla mal göz çıkarmaz. Anahtarı nerede?” diye sordu Haley’ye. “Çünkü anahtar yoksa işin eğlencesi bir süre sonra kaçır.”

Haley minik bir anahtarı ona uzattı.

Pru bir kahkaha atınca şaraplar burnundan fişkırdı. Bundan sonrası tam bir kargaşaydı. Birkaç kadeh şaraptan sonra, az önceki plan Willa'ya birden mantıklı gelmeye başladı.

Duygusala bağlamadan ilişki yaşamak...

Bunda ne sorun olabilirdi ki?

24. Bölüm

#SöylenenBu

Ertesi gün Keane şantiyeden şantiyeye koşup her birinde çıkan sorunları çözdü. Ofisine geri dönüp evrak işlerinin başına oturduğunda artık bitap düşmüş haldeydi.

Ama bu iyi bir şeydi. Yorgunluk sayesinde Willa'yla aralarında yaşananları düşünmek zorunda kalmıyordu.

Daha doğrusu, aralarında yaşanmayacak şeyleri.

Kahretsin. Dizüstü bilgisayarını açarken bacaklarına değen bir şey hissedip donakaldı.

Pita bileklerinde dolanıyor, kotuna sürtünüp üzerinde bir sürü tüy bırakıyordu.

“Bana böyle sıcak davranıyorsan oldukça çaresiz olmalısın.”

Sesini duyunca kedi kucığına atlayıp bir daire çizdi, sonra hiç de zarif olmayan bir şekilde bacaklarının üzerine çöktü.

“Pekâlâ,” dedi Keane, onun başını okşarken. “Yapalım madem.”

Odayı bir mırıltı sesi doldururken Pita ön patileriyle yoğurma hareketi yapmaya başladı. Ama bıçak gibi keskin tırnak-

larından biri kasığına batınca Keane bağırıp ayağa fırlayarak kediyi de yere düşürdü.

Patilerini iyice gererek yere yapışırken Pita gözlerini kısarak ona baktı.

“Sen de lanet olası pençelerine sahip çık madem. Tanrım.”

Kedi kuyruğunu havaya dikip öfkeyle titreştirerek arkasını dönünce Keane onun bu gece ayakkabılarına tuvaletini yapacağından *emin* oldu. “Kahretsin, dur.” Koşup onu yerden aldı ve sandalyede yanına koydu. “Burada kal.”

Pita emir almak konusunda ne düşündüğünü göstermek için ona bir bakış attı ama yine de sandalyeden ayrılmadı.

Sonrasında Keane, Mission projesinin mühendislik notlarını okumaya dalmıştı ki telefonunun mesaj müziği çaldı.

Willa:

İşten sonra yanıma gelebilir misin? Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Bu sözcükleri gördüğünde Keane hazırlıklı olmadığı bir duygu fırtınasına tutuldu. Açlık ve arzu... acı verici bir arzu resmen zihnine hücum etmişti. Bir ay önce hayatının iyi olduğunu nasıl düşünebilmişti? Oysa şimdi hayatına renk ve kahkaha katan, ondan önceki yaşamının nasıl olduğunu unutturan, daha önce hiç hissetmediği harika bir bağlantı kurduğu biri vardı.

Kimseden asla yardım istemeyen bu kadının ondan istediğinin ne olduğunu tahmin edemiyordu. Yerinden kalkarken Pita'ya baktı. “Uslu dur.”

Kedi ona “belki ama muhtemelen hayır” der gibi baktı.

Keane kafasını iki yana sallayarak kapıya doğru ilerledi.

“Hey,” diye seslendi, yan odadaki masasında oturmakta olan Sass onu görünce. “Ne yapıyorsun?”

“Gitmem lazım.”

“Burada üzerinden geçmen gereken bir yığın belge var ve...”

“Gitmem lazım,” diye tekrarladı Keane.

Sass bir süre onun yüzünü inceledi. “Ha, şu mesele.” Başını sağa sola salladı. “Zavalılık.”

Keane arabasına atlayıp Pacific Pier Binası’na gitti ve avludan geçti.

Eddie, havuzun başında dikilmiş, suya bakıyordu. Birilerinin verdiği kürk şapkalı, kuş tüyü montla gayet mutlu görünüyordu.

“Neşemi buldum,” dedi Keane’e bakıp.

Onun elindeki küçük matarayı gören Keane gülümsedi. “Güzel.”

“Sen buldun mu? İhtiyacın varsa bende biraz ökseotu var.”

“Gerek yok,” dedi Keane. “Ama sağ ol.”

“Anlaşıldı.” Yaşlı adam kafasını salladı. “Ökseotu bazen soruna neden olabilir...” Duraksadı. “Kadınlar da soruna neden olur.”

Bu konuda çok haklıydı işte.

Keane, Willa’nın dairesine giden basamakları tırmandı ve kapısının hafif aralık olduğunu gördü.

“İçeri gel,” diye bağırdı genç kadın içeriden.

Onun kapısını kilitlemeyip bir de açık bırakması karşısında kaşlarını çatan Keane eve girdi. Willa, bir daireye sığabilecek en büyük ağacın yanında duran bir merdivene çıkmıştı. Siyah renkli, mükemmel bir mini etek, diz boyu çizmeler ve kıvrımlarını ortaya çıkartan kırmızı, kapüşonlu bir kazak giymişti.

Keane onu doyasıya izledi. Eteği, tatlı poposunun kıvrımlarını ve bacaklarını mükemmel şekilde sarmıştı. Bu bacakların kendi etrafına dolanmasını daha çok sevse de bu manzara da gayet iyiydi.

“Özel bir bayram içeceği hazırladım. Birinin tatması gerekiyordu,” dedi Willa. Yapay şöminesinin ışığı arkadan vücudunu aydınlatıyordu. Ona bakmak için döndüğünde Keane, kazağının ön kısmını da görebildi. İpleri göğüs hizasında olduğu için bakışları o kısımdaki “*Sevgili Noel Baba, “Yaramaz”ı Tanımla*” yazısına çekildi.

Keane o anda sevdiği bir şey daha fark etti. Kazağın altında sutyen yoktu.

“Ne oluyor?” diye sordu Willa’ya.

“Birkaç süslemeyi asmama yardım etmen için sana rüşvet vermeyi umuyordum.”

“*Daha fazla* süsleme mi asıyorsun?” dedi Keane gülerek.

“Sesindeki alaycılığı sezdim ama duymazdan geleceğim,” diyen Willa dönüp ona baktı. “Biraz ökseotum da var.”

Bunu duyunca Keane’in aklına müstehcen şeyler geldi ama konuşmak için boğazını temizledi. “Ağacın bir öncekinden daha farklı.”

“Diğerini odama koydum.”

“Bunu buraya nasıl çıkardın?”

“Archer asansöre koymama yardım etti.” Yukarıdan Keane’e bakıp gülümsedi. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil,” dedi Keane. Bunu samimiyetle söylemişti. Aralarına mesafe koymak çok daha iyi olacak gibi gelse de bu kadını hayatında istiyordu. Bunun için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Bir süre daha birbirlerine baktılar, sonra aynı anda konuşmaya başladılar. Keane ne dediğini bilmiyordu ama Willa da

onunla aynı durumdaymış gibiydi. Bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Ardından yine aynı anda konuştular.

Keane kafasını iki yana sallayarak, “Önce sen,” dedi. Ama Willa da aynı şeyi söylemişti.

Genç kadın gülmeye başlarken merdivende hareket etti ve nasıl olduysa bir anda dengesini kaybedip düştü. Keane onu tutmayı başardı ama sonra ikisi birden yere yığıldılar.

Üstündeki Willa’nın dirseği onun göğsündeydi. Diziye rahatsızlık verici şekilde kasıklarına yakın duruyordu.

“Ah! Aman Tanrım,” diye bağırdı Willa, ona dayanarak kalkmaya uğraşırken. “Sen iyi misin?”

Keane emin değildi. Gerçi Willa’nın yanındayken bir şeylerden emin olmamaya artık alışmıştı. Elini bacağına sarıp tehlikeli bölgeden uzaklaştırdı ve daha fazla hasar oluşturmadan önce bileklerini tutup onu altına geçirdi.

İşte, ikisinin de bedenleri güvendeydi. Belki... belki bir şekilde kalbini de güvende tutmayı başarabilirdi.

“Ah,” dedi Willa biraz kıvrınarak. Gözleri şehvetle şaşkınlıkla olan Keane küçük bir kahkaha atarak alnını onun omzuna dayadı.

Bu kadın onu öldürecekti.

“Keane?”

“Efendim?”

Willa onu hafifçe itti.

Aklının başına geldiğini düşünen Keane onun üstünden çekildi ama genç kadın doğrulup onu tekrar yere itti.

Ve üstüne oturdu. “Mmm,” dedi bir kez daha.

Çok şaşkınlıkla Keane ellerini onun kalçasına götürüp parmaklarını çaresizce etine bastırdı. “Bilerek mi düştün?”

“Hayır. Yani tamamen bilerek değildi.” Sonra eğilip dudaklarını onunkilere bastırarak çalışan tüm beyin hücrelerini imha etti.

Nefes almak için ayrıldıklarında Willa tamamen Keane’in üzerine yığılmıştı. Güzel göğüsleri göğsünde, kolları kafasının yan tarafındaydı. Bacaklarını kalçasına öyle bastırmıştı ki aralarına incecik bir kâğıt bile giremezdi.

Keane homurdanarak kafasını yere çarptı.

Willa ellerini onun kafasına dayanak yaparken Keane’le göz göze geldi. “Willa, ne yapıyoruz biz?” diye sordu Keane.

Genç kadın alt dudağını ısırarak bir süre ona baktı. “Ne yaptığımız açıktır diye düşünüyordum.”

“Seninle alakalı hiçbir şey hiçbir zaman açık olmuyor.”

“Peki ya bu anlamana yardımcı olur mu?” Ereksiyonunun üstünde hafifçe kıpırdanarak Keane’i inletti.

“İstemiyor gibi görünmüyorsun,” diye mırıldandı sonra.

Tabii ki de öyle görünmeyecekti, onu istiyordu çünkü. Ama Willa’nın gözlerindeki açlık ve arzusun ötesinde, dile getirdiği bir şey daha görüyordu. Keane daha bunun ne olduğunu çözmeden genç kadın onu daha da istekli bir şekilde öpmeye başladı. Leziz dili ağzının içinde onunkini kovalıyordu. Keane ya az önce kafasını çarptığında beyin sarsıntısı geçirmişti ya da Willa o kadar iyiydi ki kendisini kaybetmesine neden olmuştu. Onun soluk soluğa kaldığını ve kendisi gibi ellerini hevesle vücudunda dolaştırdığını görünce yalnız olmadığını anladı. Willa da onun gibi kaybolmuş durumdaydı.

Birkaç kez, kimin üstte olacağını tartışırcasına yerde yuvarlandılar ama sonunda Keane onun sırtını yere yapııştırıp ellerini sıkıca tutup diziyle bacaklarını araladı. Kendisini evindeymiş gibi hissediyordu, ona karşı duygularıyla alakalı tüm kafa karı-

şıklığı yok olmuştu. Zaten birlikte olduklarında kafası hiç karışık olmuyordu.

Willa'nın da aynı şekilde hissettiğine, söyleyemediği şeyin bu olduğuna inanmak istiyordu. Belki de henüz itiraf edemiyordu.

“Keane,” diye fısıldadı genç kadın, boğuk bir sesle. “Lütfen...”

Keane onu haykırtana kadar tatmin etmeyi planlıyordu. Tahmin ettiği gibi sutyen giymediği ve kazağının kumaşının yumuşacık olduğu iki saniye sonra ortaya çıktı. Kazağı tek bir çekişiyle mükemmel göğüsleri görünüyordu.

Sonra Keane bir şeyin daha farkına vardı; Willa altında böyle soluk soluğa kıvrılırken kendisinde mantık falan kalmıyordu. Tatlı, sert göğüs uçlarından birini ağzına alıp elini külotunun içine kaydırdı ve onun kendisini ne kadar çok istediğini görerek kaba bir sesle inledi. O sırada birinin telefonu “Jingle Bell Rock” şarkısının Muppets versiyonuyla çaldı.

“Bakma şimdi,” diye mırıldandı Keane, dudaklarına doğru. Parmakları hâlâ onu keşfediyordu.

Willa ona katıldığını göstermek için inleyip saçlarını daha sıkı tuttu. Bir dahaki yaş gününde muhtemelen saçı kalmamış olacaktı ama Keane'in umurunda değildi. Elini engelleyen külotu hızlıca çekiştirince kumaşı yırttı. Sonra durdu. “Sana başkalarını alırım,” dedi özür diler gibi. “Ben...”

“Hoşuma gitti,” diye fısıldadı Willa.

Yüce İsa. Keane artık kesin ölmüştü. Eğilip onu sertçe öptü, ardından dudaklarını vücudunda aşağı doğru kaydırıp eteğini yukarı çekti ve gördükleri karşısında homurdandı.

O sırada kafasının yanındaki kahve sehпасının üstünde duran telefon tekrar titreyince otomatik olarak o yöne baktı. Ni-

yeti Willa'nın özel mesajına bakmak değildi ama sonra gelen mesajın ilk satırını gördü.

Haley:

Sutyensizlik planı Keane'de işe yaradı mı?

"Ne oldu?" diye mırıldandı Willa.

Keane onun üstünden kalkıp dizlerinin üstünde doğruldu. "Sen söyle."

Genç kadın telefonunun ekranına bakınca yüzünü buruşturdu. "Tüh." İçini çekip oturdu. "Tamam. Seni görmek istedim ama konuşmak istemiyordum ve..."

"Ve bu konuda bir yetişkin gibi davranıp sevişmek istediğini bana söylemek yerine liseli kızlar gibi gidip arkadaşlarına mı söyledin?" diye sordu Keane.

"Daha da kötüsü," dedi Willa suçlu bir şekilde burnunu kıvrıştırarak. "Onlardan tavsiye aldım."

Keane ayağa kalkıp tepeden ona baktı.

"Biliyorum!" dedi genç kadın. "Özür dilerim! Ama çok tatlılar ve çok meraklılar. Ayrıca bana patronluk taslayıp ikna etmeyi çok iyi biliyorlar!"

Keane duyduklarını idrak etmeye çalıştı. "Yani şu seksi kazak, ökseotu, attığın mesaj... Hepsi beni kışkırtmak için yapılan bir planın parçası mıydı?"

"Sutyen takmamam da," dedi Willa. "O kısmı unutmamak lazım."

Keane onu ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. "O kısım çok hoşuma gitti," diye itiraf etti. "Ama Tanrı aşkına Willa, karşımdaki sen olunca ben zaten kolayca teslim oluyorum. Bana söyleyebilirdin."

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Willa tekrar, endişeli ve sıcak gözlerini onunkilere dikip ona yaslanırken. “Ama normalde çok konuşuyor olsam da aslında ben... konuşmakta pek iyi değilimdir.”

Telefonu tekrar çaldı. “Tanrım,” dedi. “Şunu bana ver de seslerini kesmelerini söyleyeyim.” Telefonu almak için sehpa-ya doğru uzandığında bedeni Keane’in ağzını sulandırdı. Elini uzatıp eteğini yukarı kaydırmak istiyor, altında göreceği manzaranın düşüncesiyle inlememek için kendisini zor tutuyordu.

Sonra Willa’nın telefonuna gelenin mesaj değil de arama olduğunu fark etti. Karşı taraftakiyle konuşmakta olan genç kadının sesi bozuktu. Korkmuş ve telaşlanmış gibiydi.

“Rory, neredesin?” Bedeni doğal olamayacak kadar hareketsiz ve gergindi. “Bir yerine bir şey oldu mu?”

Keane hemen yatak odasına gidip şifonyerden Willa için yeni bir külot aldı.

“Yoldayım,” diyordu genç kadın telefona. “Adresi mesaj at. Yanına geliyorum.” Telefonu kapattıktan sonra kendi etrafında döndü. Giysilerini aradığı belliydi.

Keane çamaşırını ona verdikten sonra çantasını ve anahtarlarını da topladı.

“Her zaman benden bir adım öndesin,” diye mırıldandı Willa, külotunu giyerken. “Üzgünüm ama benim gitmem ge...”

“Ben seni götürürüm.”

“Hayır Keane. Senden böyle bir şey isteyemem...”

“Sen istemedin ki,” dedi Keane, onu kapıya doğru iterken.

Otuz sekiz acı verici dakika sonunda Willa yüzünü yolcu koltuğu tarafındaki cama yapıştırdı. “Burası,” dedi Rory’nin gönderdiği adresi sesli okuyarak. “Lanet olsun.”

“Ne?”

“Burası eski erkek arkadaşı Andy’nin evi.” İçindeki kaygı daha da büyümüştü. “Kızın yüzündeki bereye haftalar önce o sebep olmuştu.”

Keane sokağa doğru döndü. İki taraflarında, altın çağlarını onlarca yıl önce yaşamış apartmanlar diziliydi.

Ve arabayı park edecek tek bir yer bile yoktu.

“Şurada dur,” diyen Willa, kemerini çözüp daha Keane motoru durduramadan kamyonetten atladı ve onun arkasından bir küfür savurduğunu duydu. “Ben hallederim,” dedi omzunun üstünden. “Onu alıp gelirim. Hemen çıkarız.”

“Hayır Willa. Bekle...”

Ama Willa bir saniye daha bekleyemezdi. Önündeki yolu koşarak geçip binaya girdi. Daha önce buraya hiç gelmemişti ama mesaja göre Andy’nin dairesi 10 numaraydı.

Telefonunu elinden bırakmadan, göğsünde korkudan oluşmuş bir düğümle evin kapısını tıklattı.

Kapı ardına kadar açıldı ama içerisi göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. “Rory?” diye fısıldadı Willa.

Karşılık olarak sadece minik bir inleme duydu. Kaygı ve endişeyle öne atılıp el yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı. “Rory?”

Evin bir yerinde ışık yandı ve mutfağı aydınlattı. Rory eşikte durmuş, telaşlı bir şekilde eliyle onu çağırıyordu.

Willa hâlâ karanlık olan oturma odasında ilerledi ama hissettiği rahatlama duygusu, ayağı halıdaki bir şeye takılınca anında yok oldu.

Rory keskin bir nefes alarak hemen yanına koşup yerden kalkmasına yardım etti. “Çabuk ol! Ondan uzaklaş!”

Willa’nın kaygısı, içini zangır zangır titreten bir korkuya dönüşmüştü. Avuçlarıyla dizlerinin yanmasını umursamadan

Rory'nin arkasından mutfağa girdi. "Lütfen az önce takıldığı-mın bir ceset olduğunu söyleme."

"Ölü değil." Rory duraksadı. "Oldukça eminim."

Willa kolunu tutarak onun sağını solunu inceledi. Gözle görölür bir yarası yoktu. "Sen iyi misin?"

"Sanırım."

"Ne oldu?"

Rory alt dudağını ısırıldı. "Andy işe girdiğinden ve büyük para kaldırdığından bahsetti. Patronunun bana da yarı zamanlı iş teklif ettiğini, karşılığında çok fazla nakit ödeme yapacağını söyledi. Tek yapmam gereken oraya gitmek ve resepsiyonistlik gibi bir şey yapmaktı. Ama dediği yere gittiğimde bir ofis olmadığını gördüm. Zaten iş de ofis işi değilmiş. Patron, insanları köprülerde *bungee jumping* yapmaya götürüyormuş, Andy de ona yardım ediyormuş. Benim işim de "müşterileri" karşılayıp paralarını almak olacaktı. Bunun yasadışı bir iş olduğunu bildiğimi söylediğimde patron o anda hem beni hem de Andy'yi işten kovdu. Andy de beni eve götürmek yerine buraya getirdi ve büyük bir kavgaya tutuştuk."

"Hâlâ Andy'nin neden boylu boyunca odada yattığını açıklayacağın kısmı bekliyorum," dedi Willa.

"Başka konularda da anlaşılamadık," dedi Rory, gözlerini kaçırarak. "Mesela *hayır* kelimesinin anlamı konusunda. Ben de ona söylemek yerine... gösterdim." Duraksadı. "Hayalarına bir tekme geçirerek."

Willa'nın kalbi durdu. "Sana dokundu mu?"

"Biraz," dedi Rory. "Ben de onu yere serdim işte. Ama kafasını orta sehpanın köşesine çarptı." Yüzü asıldı. "Bu benim suçum, değil mi? Hapse girecek miyim?"

“Hayır,” dedi Willa kararlı bir şekilde, kızın elini tutarken. “Kendini korumak için yaptın ve...” O anda Rory’nin attığı bir çılgınlıkla cümlesi yarıda kesildi, sonra ayak bileğinin tutulup çekildiğini hissetti.

Birkaç dakika içinde ikinci kez kendisini yerde bulmuştu. Ama şimdi Andy’nin öfkeli yüzüyle karşı karşıyaydı.

Kahretsin, o zımbalı kelepçeler şu anda çok işine yarayabilirdi.

“Sen,” dedi çocuk, dişlerini sıkarak. Baş ağrıyormuş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu. Kaşındaki kötü kesiğe bakılırsa muhtemelen ağrıyordu.

“Bırak beni Andy.” Willa konuşurken çok sakın görünmeye çalışıyordu ama içten içe kaynıyordu. Hatta kalbi boğazında gümbürderken konuşmakta bile zorlanıyordu. “Polis yolda.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Willa kurtulmaya uğraştı ama çabası sonuç vermeyince B planını uygulamaya geçirerek dizini bacaklarının arasına geçiriverdi.

Gözleri kocaman açılan Andy inleyerek yere düştü ve cenin pozisyonu aldı.

“Eğer hayalarını ben mahvetmediysem sen kesin mahvettin,” diye fısıldadı Rory.

Willa kalkmak için dönüp elleriyle dizlerine dayandı ama o kalkmadan önce daha iri bir gölge gibi görünen ve bir kedinin sessiz ölümcüllüğüyle hareket eden bir adam tarafından ayağa çekildi.

Keane gelmişti.

Mutfaktan vuran ışıkla gergin, ciddi yüz hatları ve endişeli, öfkeli gözleri aydınlanmıştı. Etrafına tehlikeli bir hava yayıyordu.

“Ben iyiyim,” dedi Willa.

Keane hem onu hem de Rory'yi kendisi kontrol edip iyi olduklarından emin olana kadar konuşmadı. Sonra Willa'yı yanına çekip elini Rory'nin uzattı.

Genç kız can simidine sarılırmış gibi onun elini tuttu. Willa bu hissi biliyordu. Çünkü Keane onun da can simidiydi.

“Ne oldu burada?” diye sordu Keane.

Willadan olayların kısa versiyonunu dinleyince de hemen polisi aradı.

Arkalarındaki Andy homurdanarak kıpırdandı. Keane de Willa ile Rory'yi bırakıp onun yanına gitti. “Kalk.”

“Siktir git.”

Keane karşısındakinin aptallığına inanamıyormuş gibi kafasını sağa sola salladı, sonra onu yerden kaldırıp duvara yaslayarak suratını onunkine yaklaştırdı.

Andy gözlerini kapattı.

Keane gözlerini açsın diye onu sarstı. Sesini yükseltmiyor ya da öfkesini belli edecek bir şey yapmıyor olsa da etrafa adeta elektrik saçıyordu. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.”

“Siktir git,” diye tekrarladı Andy.

Keane kolunun alt kısmını onun gırtlığına yaslayıp biraz bastırınca Andy'nin dikkatini çekmeyi başardı. “Açıklığa kavuşturulması gereken şeyler birkaç taneymiş,” dedi sakince. “Bir daha Rory'ye elini sürmeyeceksin. Onunla konuşmayacak, onu görmeyecek, hatta düşünmeyeceksin.”

Andy'nin tereddüt ettiğini görünce kolunu biraz daha bastırıp araba süsü gibi kafasını sallamasını sağladı.

“Willa için de aynı şeyler geçerli,” dedi Keane yine alçak sesle. Üzerinde ölümcül bir sakinlik vardı. “İkinin de yüz metre yakınına bile yaklaşmayacaksın. Eğer yaparsan başına neler geleceğinin üzerinden tekrar geçelim mi?”

Andy kafasını iki yana salladı.

“Emin misin?” diye sordu Keane.

Çocuk hızlıca başıyla onayladı.

“Keane,” dedi Willa, yumuşak bir sesle, elini onun taş gibi sert koluna koyarak.

Keane onu bırakınca Andy yere kayıp hemen pantolonunun önünü korumaya aldı.

O sırada polis kapıda belirdi.

İki saat sonra Keane sonunda Willa ile Rory’yi kamyonetine bindirdi. Polis geldikten sonra her şeyi açıklığa kavuşturmak için birkaç gergin dakika geçirmişlerdi.

Bu gerginliğe sebep olan, Rory’nin de karakola götürülmesine engel olmak istemeleri idi.

“Berbat bir insanım,” dedi Rory kısık sesle, arka koltukta oturduğu yerden. “Bu hayatta ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok.”

Keane bir şey diyemeden önce Willa ön koltukta dönüp Rory’nin eline uzandı. “Hayatım, kimse bu hayatta ne yaptığını bilmez.”

“Biliyormuş gibi görünüyorlar ama,” diye mırıldandı kız. “Instagram’da herkesin ailesiyle, erkek arkadaşıyla ve... gerçekten muhteşem görünen yemeklerle fotoğrafları var.”

“İnan bana,” dedi Willa. “Instagram’da takip ettiğin en mükemmel kişi bile arada bir akşam yemeği yerine çikolatalı mısır gevreği yiyordur ve mutlaka şerefsiz bir eski erkek arkadaşı olmuştur. Yalnız değilsin yani. Bizlerden daha berbat bir insan da değilsin.”

Rory bir kahkaha attı. “Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu?”

Willa, genç kıza Keane’in kalbini hoplatan minik tebessüm attı. “Evet.” Sonra Keanee döndü. “Doğru değil mi?”

“Doğru,” dedi Keane. “Ama söylemem lazım, benim favorim çikolatalı gevrek değil. En çok Frosted Flakes gevreğini severim.”

Bunu duyunca Rory bir kahkaha daha attı. Willa da gülüyordu. İki genç kadının gülüşlerini duymak Keane’in içini ısıtmıştı. Bunun nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordu ama koruyucu duvarlarının yıkıldığını ve kalbinin fethedildiğini artık anlamıştı.

25. Bölüm

#İnancınıKaybetme

Willa, Keane ve Rory'yle birlikte dairesine çıkarken beyninin karmakarışık olduğunu hissediyordu. Kapiya vardıklarında Rory, Keane'e sarılıp içeri girdi.

Yalnız kalmak için onun arkasından sessizce kapıyı kapatan Willa kafasını kaldırıp yanındaki adama baktı. "Bu gece benimle kalmasını isteyeceğim. Koltukta ilk defa uyumayacak." Duraksadı. "Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bu akşam için."

Keane gülümsedi. "Sırf bedenimden yararlanmak için beni kandırarak buraya çekmeni mi diyorsun?"

Willa kızardı. "Rory için diyorum. Keşke böyle kurtarılmak zorunda kalmasaydı. Benim şeyim tarafından..."

Keane kaşlarını kaldırıp onun cümlesini bitirmesini bekledi. Willa kendisini resmen köşeye sıkıştırmıştı.

"Neyin tarafından Willa?" diye sordu Keane yumuşak bir sesle. "Sadece seks partnerin olan adam mı? Arkadaşın mı? Fazlaca önemsedığın biri mi? Ne?"

Boğazında panik yüzünden oluşan kocaman yumru yüzünden nefes alamayan ve üzerinde bir baskı hisseden Willa kafasını başka yöne çevirdi.

Sonra Keane'in derin bir nefes aldığını duydu. "Sana şimdilik pas hakkı vereceğim," dedi genç adam. "Çünkü kafanda çözmen gereken bazı şeyler olduğunu biliyoruz. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. O yüzden beni iyi dinle." Yüzünü tutup kendisine doğru kaldırdı. Bakışları az önce Andy'yi duvara yapıştırdığı andan bile daha ciddi ve yoğundu.

"Aramızdaki bu şey var ya?" dedi. "Paha biçilemez. Kediye bulmak için birine ihtiyacım olduğunda koşup yanıma geldin. Senin bir yere gitmen gerektiğinde ya da pislüğün biriyle başa çıkmak için birazcık kas gücüne ihtiyacın olduğunda da ben gelirim. Anlatabiliyor muyum?"

Willa anlayıp anlamadığını düşünürken yanağının iç tarafını ısırdı. "Bundan daha çok fayda sağlayanın ben olduğumdan eminim."

Keane kafasını iki yana salladı. "Sana ne kadar inatçı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Dik kafalıyı unutma," dedi Willa. "Evet, birkaç kere söylediler." Ya da yüz kere...

"Benim derdim seni kurtarmak falan değil," dedi genç adam sakın ama kararlı bir şekilde. "Aramızdaki bu şey kesinlikle o türden bir şey değil."

"Ne türden bir şey peki?"

Keane ona uzunca bir süre baktı. Söyleyeceklerini kafasında tarttığı belliydi. "İnsanları kolaylıkla hayatına kabul ediyorsun," dedi sonunda. "Kendi gözümle gördüm."

Willa bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi ama hoşuna gitmeyecek şeyler duyacağını düşünüyordu. "Pekâlâ..."

“Arkadaşlarına varını yoğunu veriyorsun. İşe alıp güvende tuttuğun çocuklara da.” Ona daha da yaklaştığında aynı nefesi paylaştılar. “Onlara güvenli bir liman veriyorsun, hayatına alıyorsun. Yoluna çıkan tüm hayvanlara da aynı şeyi yapıyorsun.” Geniş avuçlarını kafasının iki yanına, duvara dayadı ve kendisine şaşırmış gibi hafifçe güldü. “Demek istediğim şu ki, artık birine bağlanmak ya da bir ilişkim olması konusundaki fikrimi değiştirdim. Senin hayatında olmak istiyorum Willa.”

Willa daha duyduklarını idrak edememişti ki Keane cebinden bir şey çıkardı.

Bir anahtardı bu.

“Ne bu?” diye sordu kalbi gümbür gümbür atarken.

“Vallejo’daki evin anahtarı.”

“Neden... bana neden anahtar veriyorsun ki?”

Genç adam omuz silkti. “Bir daha senin ya da kızların kalacak bir yere ihtiyacı olursa diye. Evde ekstra yataklar var. Lavabon akar ya da pizza alırsın ve birisiyle paylaşmak istersin belki.” Gülümsedi. “O kişi olmayı çok isterim.”

Willa ona bakakalmıştı. “Evine öylece giremem,” dedi.

“Neden?”

Evet, dedi bedeni. *Neden?* “Çünkü bu büyük bir adım,” dedi Willa dikkatlice.

“Olmak zorunda değil.” Keane’in yüzünde düş kırıklığı belirmeye başlamıştı. “Lanet olası bir anahtar sadece, Willa.”

Willa anahtara bakıp kafasını önce olumlu, sonra olumsuz anlamda salladı. “Daha fazlaymış gibi geliyor.”

“Orası sana kalmış artık.”

Küçük bir anahtarın böyle ağır gelmesine şaşıran Willa hâlâ avucuna bakıyordu. Sonra Keane kısık sesle bir küfür savurdu ve anahtar avucuna konduğu hızla yok oluverdi.

“Ne var biliyor musun?” dedi Keane, anahtarı sertçe cebine geri koyarken. “Boş ver...”

“Hayır, sadece hazırlıksız yakalandım...”

Genç adam kafasını iki yana salladı. “Unut gitsin. Başka zamana, belki.”

Neler olup bittiğinden bir türlü emin olamadığı ve aralarında birden beliren bu uçurumun suçlusunun kim olduğunu anlayamadığı için Willa'nın göğsü sıkışmıştı. Ne diyeceğini bilemediği için tereddüttüydü. “İyi geceler,” diye fısıldadı sonunda.

“İyi geceler.”

Eh, kendi başını kendisi yakmıştı. Artık içeri girip kapıyı kapatmaktan başka çaresi yoktu. Hızla arkasını dönüp avuçlarını kapıya yasladı ama kalbi korkuyla ağırlaşmıştı.

Bu gecenin böyle sona ermesini istemiyordu.

Dudaklarında Keane'in adıyla kapıyı açtı. Genç adam hâlâ eşikte, kafasını eğmiş halde duruyordu.

Kafasını kaldırdığında yüzünde erkeklere özgü bir hüsrana ifadesi vardı.

“Şey,” dedi Willa. “Anahtar meselesinde aşırı tepki göstermiş olabilirim.”

Keane hiçbir şey demeden ona baktı.

Willa'nın erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı işte.

“Ben gerçekten darmadağın bir haldeyim,” diye itiraf etti kısık sesle.

Keane'in gözleri biraz yumuşasa da dudakları hâlâ sertliğini koruyordu. “Eh, bu konuda yalnız değilsin.”

Willa istemeden de olsa küçük bir kahkaha attı. Sonra kafasını eğip ayaklarına bakmaya başladı ve gözlerinin yandığını hissetti.

Çok uzun zamandır yalnızdı. Evet, arkadaşları vardı. Hem de öz ailesinden daha fazla ailesi gibi olan arkadaşlardı bunlar.

Ama arkadaşları yanına yatıp onu sıcak tutmuyor, kalbinin ve ruhunun coşup uçmasına sebep olmuyordu. Ona hayatının en iyi orgazm deneyimlerini yaşatmıyorlardı.

Karşısında duran bu adamsa akıllı, sadık, aşırı seksi biriydi ve gülümsemesiyle onu daha önce hiç görmediği yerlere götürüyordu. Duygularla pek işi yoktu ama Willa'nın duygusal biri olduğunu bilmesine rağmen hâlâ yanında duruyordu. Afallamıştı. Sinirlenmişti. Hüsrana uğramıştı.

Ama hâlâ buradaydı.

Willa için.

“Artık neler düşünüyorsan saçlarından dumanlar çıkmaya başladı,” dedi Keane.

Willa tüm vücudunun alev almamasına şaşırmıştı. Tek yapabildiği, Keane'in gözlerindeki yoğunluğa şaşkın şaşkın bakmak oldu.

Bu adam gerçekten daha fazlasını istiyordu.

Eğer bu doğruysa, eğer gerçekten onun hayatında olmayı bu kadar çok istiyorsa o halde... eh, o halde onları tutacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Willa hariç.

Kalbinin gümbürtüsü kulaklarında çınılıyordu. “Buna hazır değilsin,” diye fısıldadı.

Keane gülümsedi ama bu dediğini komik bulduğu için değil, ne demek istediğini anladığı için gülmüştü. “Bana neye hazır olduğumu, neye olmadığımı söyleyemezsin Willa. Zaten asıl hazır olmayan sensin, değil mi?”

Willa keskin bir nefes aldı. Gerçi onun bunu anlamış olmasına şaşırmamalıydı aslında. Bu adamdan bir şey saklamak

mümkün değildi. “Ama olmak istiyorum. Bu da bir şey ifade eder mi?”

“Hem de çok,” dedi genç adam. “Beni nerede bulacağını biliyorsun.” Sonra dudaklarına sıcak, tatlı bir öpücük kondurup gitti.

Keane ne hissedeceğini bilemeden Willa'nın apartmanının merdivenlerini indi. Bu akşamın böyle sonlanacağını düşünmemişti. Eğer işler düşündüğü gibi gitseydi şu anda Willa'yı çırılçıplak soyuyor olurdu.

Onunla birbirlerini, daha önce hiç bulunmadıkları yerlere götürüyorlardı aslında. Ve Keane aynı şeyleri bir daha yaşamak istiyor, Willa'nın da aynı şekilde hissediyor olmasını umuyordu.

Daha birkaç hafta önce asla bir ilişkiye başlamak istemeyen biri için bu çok çılgınca bir şeydi. Şu anda Willa'yla zihinsel açıdan rol değiştirmiş olmaları ne ironikti.

Kahretsin. Birisine bağlanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama bir çift tatlı bakışlı, yeşil göze ve onun yüzüne de her zaman ama *her zaman* bir gülümseme yerleştirmeyi başaran bir tebessüme kapılmıştı.

Willa ona öyle şeyler hissettiriyordu ki Keane uçtuğunu hissediyordu. Ama genç kadının tüm hayatı geçici şeylerle doluydu. Çocukken hayatına girip çıkan koruyucu ailelerde kalmıştı, şimdi de hayvanların hayatına bir an için gelip gittiği bir evcil hayvan dükkânı işletiyordu, erkekler de hep hayatından geçip gitmişti.

Keane en azından kısa bir süreliğine de olsa onun hayatına girebilmişti ama artık bunun bir yanılısma, bir hüsnükuruntu

olduğunu düşünmeye başlıyordu. Çünkü ikisi de kalıcı ilişkilere sıcak bakmıyor olsalar da en azından Keane denemeye karşı değildi. Mesele doğru insanı bulmaktı.

Tabii bu insanın da onu istemesi gerekiyordu.

Göğsünde oluşan koca bir boşlukla Vallejo Caddesi'ndeki evine gitti. Evet, kahretsin, burası eviydi. Willa'ya bağlandığı gibi bu eve de bağlanmıştı, evet.

Ve ikisi de onun için kötü olmuştu.

Bu kocaman, eski, güzel binaya bakınca şimdiye dek çıkarıldığı işlerin en iyisini görüyordu. Bu evi bir çırpıda satabilir, kazandığı para sayesinde hayatındaki lanet olası yoğunluğu biraz olsun azaltabilirdi. Hiç zaman ayıramadığı şeylere zaman ayırabilirdi.

Bilardo oynamaya gidebilir, bir yerlerin çatısında oturup yıldızları seyredebilir, her gece yatağına bir kadını, *hep aynı* kadını alabilirdi.

Bu şeyleri yapmayı daha önce hiç istememişti ama artık istiyordu. Eskiden işe açlık duyduğu gibi şimdi bunlara *açtı*. Uzun yıllar, işinin fiziksel güç gerektiren kısmı sayesinde sakın kalabilmişti. Çivi çakmak, yüzlerce kiloluk alçı levhaları merdivenlerden çıkarmak ona yardımcı olmuştu.

Ama artık olmuyordu.

Her zaman kararından dönmeyen biri olmakla övünmüştü. Beyaz panjurlu bir evi, onun yüzüğünü takan bir karısı ve iki çocuğu olsun isteyen bir adam olamayacağını biliyordu. Böyle şeyler için hiç arzusu olmamıştı.

Fakat artık hayatının sonuna dek yalnız olma düşüncesi ona huzur vermiyordu. Ve eğer kendisine dürüst olabilirse, aşk ve bağlılık hususunda fikrinin değiştiğini de itiraf edebilirdi.

Zamanlaması ne kadar kötüydü.

Orijinal planına geri dönmeye karar vererek tedirgin bir şekilde ofisine gitti ve Sass'e telefon etti.

"Biri ölmüş olsa iyi olur," diye cevap verdi genç kadın uyku-
lu bir sesle.

"Vallejo'daki evi piyasaya sürmeni istiyorum."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Sass?"

"Beni bu saatte..." Yatakta doğruluyormuş gibi bir hışırtı
duyuldu. "... yani gecenin bir köründe, evini satmak istediğini
söylemek için mi aradın?"

"Bu evi satacaktım zaten," dedi Keane. "Biliyorsun."

"Yoo, satmayacaktın. Yani evet, satacakmış gibi davranıyor-
dun," dedi uykusu kaçmış gibi. "Ama hepimiz biliyorduk ki..."

"Ne?"

"Göçebe gibi yaşamaktansa sonunda kendine bir ev buldu-
ğunu biliyorduk. Özellikle de Willa'yla çıkmaya başladıktan
sonra. O da bu evi seviyor ve..."

"Yanılıyorsun," dedi Keane ifadesiz bir sesle. "Hem de her
konuda. Evi piyasaya sür."

Bu seferki sessizlik daha kısa sürdü. "Senin hayatın sonuç-
ta," diyen Sass telefonu yüzüne kapattı.

"Evet, öyle," dedi Keane, yatağın ucunda oturmuş, kuyruğu-
nu sallarken keskin gözlerini ona dikmiş kediye bakarak. "Bu
benim hayatım."

Pita kuyruğunu sallamayı kesti, ona kısa ve öz bir "miv" se-
siyle cevap verdi ve yatakta yanına doğru geldi.

"Bu konuyu konuşmuştuk. Yatağımı kedilerle paylaşmam."

Onu kışına takmayan kedi bacaklarının üzerinden yürüyüp
sakince göğsüne oturdu.

“Hayır,” dedi Keane. “Kesinlikle olmaz.”

Pita patisini kaldırıp yüzünü temizlemeye başladı.

“Kedi, ben ciddiylim.”

Pita şimdi de kulaklarının arkasını yıkama yağlamaya geçmişti.

“Eğer kıcını yalamaya başlarsan bu iş burada biter,” diye uyardı Keane onu.

Kedi kucağından inmedi ama yalanmayı bırakıp kendi etrafında bir daire çizdi, sonra tortop olup gözlerini yumdu.

“Bunu yapamazsın,” dedi Keane.

Pita kımıldamadı.

Keane de hareketsiz kaldı.

26. Bölüm

#BüyülüLezzet

Ertesi sabah Willa yatakta uzanmış, tavanı izliyordu. Kalbi tüm ağırlığıyla göğsüne baskı yapıyordu.

Pişman değilim, dedi kendi kendine. Kean'e karşı dürüst olarak ikisi için de doğru şeyi yapmıştı.

Buna inanmaya çalışarak kalktı ve Noel arifesinden önceki günde olduklarını fark ederek şoka girdi. Normalde bu zamanlar yılın en sevdiği zamanlarıydı. San Francisco şehrine yayılan yenilenmiş enerjiyi ve o beklenti hissini, dükkânına gelenlerin yüzlerindeki gülümsemeyi, bayramın sihirli havasını çok severdi.

Ama bugün sessizce ve hızlıca işe hazırlanırken hiç coşku hissedemiyordu.

Rory hâlâ koltukta uyuyordu. Dün gece dairesine girip onu bekleyen genç kızı görünce, Keane'i kendisinden uzaklaştırmanın sebep olduğu hüsrânı bir kenara atıp yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti.

Rory'nin ona ihtiyacı vardı. Oturup konuşmuşlardı. Genç kız ailesini özlediğini, onlarla arasını bozmuş olmamayı dilediğini söyleyerek ağlamıştı.

Willa da Noel'de evine gidip ailesiyle barışmayı ciddi ciddi düşünmesini söylemiş, kız bu kadar kısa süre içinde Tahoe'ya gidecek araç bulamayacağını belirtince bu meseleyi çözeceğine söz vermişti. Ailesine ulaşabilirse orada sevgi ve bağışlanmayla karşılanacağını biliyordu.

Bu düşünceyle Willa'nın kalbi burkulmuştu; sanki zavallı organı *onun da* ulaşması gereken şeyler olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Ama artık sabah olmuştu ve bu gibi şeyleri düşünmek için yeterince kafein almamıştı. Parmak uçlarında ilerleyerek koltuğun yanından geçti. Dükkândaki sabah yoğunluğuyla kendisi ilgilenmek istemişti.

Rory'ye erken Noel hediyesi olarak.

İlk tımar müşterisi, berbat bir astımı olan, Monster adlı minik bir pug köpeğiydi. Nefes alırken ısıklık gibi, verirken horlar gibi ses çıkartıyordu. Aynı anda hem sigara içen hem de merdiven çıkmaya çalışan seksen yaşındaki bir ihtiyar gibiydi.

Monster'ı küvete soktuğu sırada Elle ile Haley, ellerinde kahve ve keklerle içeri girdiler.

"Vay canına," dedi Haley, gözlerini köpeğe dikerek olduğu yerde dururken. "Bu hayatımda gördüğüm en çirkin köpek."

Monster nefes almaya çalışırken kafasını kaldırıp kocaman siyah gözlerini Willa'ya dikti. Willa onun buruşuk kafasının tepesini öptü. "Sen ona kulak asma. Çok tatlısın," deyip kızlara döndü. "Bana dün gecenin nasıl geçtiğini sormayın sakın."

"Sormamıza gerek yok zaten," dedi Elle. "Yüzünde *dün gece seviştim* gülümsemesi yok."

"Kelepçeleri almadığın için olmadı," dedi Haley. "Değil mi?"

Willa ellerini köpeğin üzerinden çekti; bu, silkinmesi için bir işaretti. Sular her yerlerini kapladı. Yani, Willa ile Ha-

ley'nin her yerini. Hiçbir su damlası Elle'i ıslatmaya cüret edemezdi.

Haley bir çığlık atınca Monster adeta gururla sırtıp tekrar silkindi.

"Onu kışkırtıyorsun," diye uyardı Willa gülerek.

"Köpekler kışkırtılmaz ki."

"O da bir erkek," dedi hâlâ kupkuru olan Elle. "Kışkırtılmak için *doğmuş* yani." Ardından Willa'ya baktı. "Şimdi, anlat bakalım."

Willa içini çekti ve önceki gece Andy'yle olanları anlattı. Keane'i kendisinden uzaklaştırdığı kısmı bilerek atlamıştı.

Elle de Haley de duyduklarıyla dehşete düşmüşlerdi ama Rory'nin dükkâna girdiğini görünce havadan sudan konuşuyormuş gibi yaptılar.

Şaşırtıcıydı ama genç kız iyi uyumuş gibi görünüyordu. Onlara şüpheci gözlerle baktı. "Willa size dün akşam olanları anlattı, değil mi?"

Elle ile Haley de bildiklerini itiraf edip kızın üzerine titremeye başladılar. Rory bu ilgiden nefret etmiş gibi görünse de kendisine yöneltilen sevgiyi ve sıcaklığı minnettarlıkla karşıladığını kimseden saklayamazdı.

Dükkânın ön kapısının çanı çaldığında Willa havluya sardığı Monster'ı kolunun altına aldı ve arkadaşlarını şımarttıkları Rory'yle baş başa bırakarak ön tarafa geçti.

Koyu renkli kot pantolonu, pilot ceketi ve güneş gözlükle riyle ölümcül derecede seksi görünen Keane'i karşısında gördüğünde neredeyse şaşkınlıktan kendi ayağına takılıp düşecekti.

Keane köpeği görünce gülümsedi. "Çok tatlı."

Ona bakmak bile içini acıttığı için Willa gözlerini ondan kaçırıyordu. "Pita'ya bakmamı mı isteyecektin?"

“Hayır.”

Genç adam başka bir şey demeyince Willa sonunda onun gözlerine baktı ama bu büyük bir hataydı. Çıplak gözle direkt olarak güneşe bakmak gibi acı vericiydi. Ona bir özür borçlu olduğu için daha da acı çekiyordu hatta. “Keane?”

“Efendim?”

“Dün gece evinin anahtarı konusunda kafayı yemiş gibi davrandığım için özür dilerim.”

“Anahtar mı?” dedi fısıltı şeklindeki bir ses, arkalarından. Pru gelmişti. “Kutsal inek aşkına, ne kaçırdık?”

Willa döndüğünde arka kapıdan içeri girmiş olan Pru’yla karşı karşıya geldi. Diğer iki arkadaşı ve Rory de meraklı küçük çocuklar gibi eşikte durdukları yerden kulak kabartmışlardı.

“Tüh,” dedi Haley, Willa’yla göz göze gelince yüzünü buruşturarak. “Kusura bakma, biz sadece...” Panikle gözlerini açarak diğerlerine döndü. “Sadece ne yapıyorduk?”

“Şey...” dedi Pru.

Elle onlardan tiksiniyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Amatörler. Utanmazca kulak misafiri oluyorduk. İkinizden biri dün gece olanları tekrarlasaydı neler olduğunu da öğrenebilecektik.”

Willa onlara bakakalmıştı. “Şaka mı yapıyorsunuz siz ya?”

“Tatlım, benim şaka yapmadığımı bilirsin,” dedi Elle.

Rory ise dehşete düşmüş gibiydi. “Aman Tanrım. Sanırım benim yüzümden kavga ediyorlar. Gecelerini mahvettim.”

Willa’nın siniri suçluluk duygusuna dönüştü. “Hayır tatlım, öyle bir şey yok. Seninle alakalı bir şey yok ortada.”

“Ama öyle olmalı,” diye ısrar etti Rory. “Çünkü aranız gayet iyiydi. Ta ki ben aptallık edip Andy yüzünden size ihtiyaç duyana kadar. Willa, biliyorum...” Sesi çatlamıştı. “Benim suçumdu.”

Elle bir kolunu kıza sarıp onu kendisine çekti ama gözlerini Willa ile Keane'den hiç ayırmadı. "Senin suçun değildi," dedi kararlı bir şekilde. "Dün akşam olanlar da şu anda burada yaşayanlar da senin hatan değil. Şimdi bu iki ahmak çocuk, tartışmalarına Willa'nın ofisinde devam edecekler ve her şey yoluna girene, herkes gülümseyene dek oradan çıkmayacaklar. Çünkü bugün Noel arifesinin arifesi, kahretsin."

"Yapacak mısınız?" diye sordu Rory, acı verici bir güvensizlikle Willa'ya bakarak. "Aranızdakileri yoluna koyacak mısınız?"

Bu soruyu soruyordu çünkü kendi hayatında hiçbir şey yolunda gitmemişti. Bunu bildiği için Willa ciğerlerindeki tüm nefesin boşaldığını hissetti. Rory'nin duygulardan, aşktan vazgeçmesine asla izin vermeyecekti. İnancını kaybetmesine neden olan kişi olmayacaktı. "Tabii ki," dedi, rol yapabileceğinin bilincinde olarak. Keane'den de aynı şeyi isteyebilirdi. Sonra da, sırf onu görmekle bile patlayacak gibi olan kalbini sakinleştirmek için ondan kendisine biraz zaman vermesini isteyecekti. Kafasında bu planla Monster'i Pru'ya verip Keane'i ofisine doğru itmek istedi.

Ama tabii ki de Keane hiçbir yere itilemezdi. Çok iri, güçlü ve en az... en az Willa kadar dikbaşlıydı. Kendisini itebileceğini düşünmesini komik bularak ve ona meydan okuyarak Willa'ya bir bakış attı.

Rica etmesini istiyordu.

Tanrım beni sinir bozucu, iri, sert alfalardan koru, diye düşünen Willa derin bir nefes alıp verdi ve Rory'nin kaygılı bakışlarının farkında olduğu için dişlerini sıkarak gülümsedi. "Lütfen benimle ofisine gelir misin? Oturup..." Rory'ye bakıp küçük bir tebessüm attı. "... aramızdakileri yoluna sokalım."

"Seve seve gelirim," dedi Keane hemen. Sonra Willa'nın elini tutup ofise doğru ilerledi.

Willa buna izin verdi ama ofisinin eşiğinden geçtikleri anda kapıyı kapatıp ağzını açtı. “Bak, senden bunu istemeye hakkım olmadığıni biliyorum ama Rory için rol yapıp iyiymişiz gibi...”

Keane cevap vermedi. Bunun yerine kafesteki bir leoparın hızı ve çevikliğiyle hareket edip onu masaya yasladı ve ellerini saçlarının arasına gömüp kafasını kaldırarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kahretsin. Willa’nın içinde helezonlar çizerek kaynayan tüm duygular o anda tamamen farklı bir şeye dönüştü. İniyerek kendisini Keane’in üstüne atınca adamı neredeyse yere devirecekti.

Keane dengesini tekrar sağlayıp onu kendisine doğru çektiğinde Willa da düşünmeden onun kucağına tırmandı. Ona daha yakın olmak istiyordu. Ellerini geniş, güçlü sırtına bastırdı. Bacaklarının arasına değen sertliğini de hissedebiliyordu.

Sözcüklere yetecek nefesleri yoktu. Keane iri, nasırlı avuçlarıyla onun poposunu kavrayıp sıktı.

Çok seksiydi. Çok mükemmeldi. Çok...

Kapı açıldı.

“Ah, pardon,” dedi Cara, kafasını kapıdan uzatırken. “Sadece bugün Lyndie’nin yerine geçtiğimi söylemek için geldim ve...” Willa’nın attığı bakışla cümlesini yarıda kesti. “Tamam ya. Kavga edip etmediğinize bakmam için beni gönderdiler,” diye itiraf etti. “Rory bilmek istedi.”

Kahretsin. “Kimse kavga etmiyor,” dedi Willa, normal konuşmaya çalışarak. “Sadece... kedi bakımından bahsediyorduk,” diye ekledi. Az önce çılgınlar gibi öpüşmemişçesine nefesini kontrol etmeye uğraşıyordu. “Petunia’nın bakımından.”

Cara kafa salladı. “Kedi bakımı,” diye tekrarladı. “Anladım. Rory’ye iletirim.”

O gidince Willa, Keane'e döndü. "Rory için iyi olduğumuz konusunda rol yapmaya..."

Keane tek eliyle kapıyı kilitleyip diğer eliyle onu kendisine çekti ve tekrar öpmeye başladı. Bir yandan da avluya bakan pencerenin perdesini indiriyordu. Bu adam cidden becerikliydi. Willa lambaları da söndürmeyi teklif etmeyi düşündü çünkü panjurların arasından giren ışık yeterliydi ama bu isteği beyhude olurdu.

Keane manzara izlemeyi seviyordu.

Willa kafasını geri çekip öpücüğü kesti. "Onu teşvik etmelisin," dedi. "Kedi bakımındaki en önemli nokta budur."

Keane bir kaşını kaldırdı.

Willa kafasıyla kapıyı işaret ederek muhtemelen dinlendiklerini göstermeye çalıştı.

Keane ne düşündüğünü belli etmeyen karanlık gözleriyle bir süre onu inceledi. "Kedi bakımı," diye tekrarladıktan sonra göz kırpmasına bile fırsat vermeden onu kaldırıp masaya oturttu ve kendi bedenini bacaklarının arasına soktu. Dudakları kulağındaydı. Fazlasıyla kısık ve yumuşak bir sesle konuştu. "Senin kediciğini teşvik etmemi istiyorsun, ha?"

Willa bir kahkaha atıp ondan kurtulmaya çalıştı ama Keane onu daha da sıkı tuttu. "Onu kastetmediğimi biliyorsun!" diye fısıldadı. "Rory şu anda çok kırılgan. Ona kendisini güvende hissettirmeliyiz."

"O güvende," dedi Keane kulağına. "Sen de güvendesin." Sonra tekrar muzipçe gülümsedi ve sesini yükseltip muhabbet ediyormuş gibi konuştu: "Tamam, anlat bakalım şu... teşvik etme meselesi nasıl oluyormuş." Dudaklarını yine kulağına dayayıp kötü çocuk fısıltısıyla, "Yavaşça ve detaylı bir şekilde anlat," diye ekledi.

Willa onu tekrar itmek istedi ama hiç kıınıldatamadı.

“Bedenini bedenimde hissetmeyi özledim,” dedi Keane yumuşak ama ciddi bir sesle. “Bacaklarını tekrar belime sarmanı istiyorum.”

Willa’nın kalbi yumuşadı. Ortada bir sorun vardı, bunu içten içe biliyordu ama Keane’in elleri üstündeyken doğru düzgün düşünemiyordu. Onu sıkıca tutarak kendisine çekti.

İri bedeni bir kahrkahaıyla sarsılırken Keane ona yaslandı ve sıcak avucunu kalçasına koyup yüzünü onunkine yaklaştırdı.

“Keane...”

“Kuralları biliyorum artık. Bu bir şey ifade etmiyor, sadece üçüncü sefere dönüşmüş bir tek gecelik ilişki vesaire vesaire...”

Willa alaycı bir şekilde burnundan nefes verince Keane gülmüsedı. “Sessiz ol şimdi Willa,” diye mırıldandı, bir parmağını onun dudaklarına koyarak. “Ses çıkarma.” Ellerini kotunun arkasına kaydırıp poposunu sıktı. İnlediğini duyunca da alt dudaklarını ısırıldı.

Doğru, ses çıkarmayacaklardı.

Keane’in kollarının gücü nefesini kesiyordu. Kollarını onun boynuna dolayıp göğüslerini ona yasladı. Birkaç saniye içinde çıplak tenini üzerinde hissedemezse yanıp kül olacaktı.

Keane bir şekilde onun çizmelerini çıkarmayı ve kot pantolonunun önünü açmayı başardı. Ardından elini bacaklarının arasına kaydırıp onu külotunun üzerinden okşamaya başladı. Willa bir anlık panik hissetti.

“Ne oldu?” diye sordu, onun donakaldığını hisseden Keane.

“Bakmayacağına söz ver. Güzel çamaşırlarımı giymedim. Hatta...” Yüzünü buruşturdu. Bu çok utanç vericiydi. “En çirkin külotumu seçtim. Bu benim irade çamaşırim. Kimseye gös-

termek zorunda kalmamak için giyiyorum. Yani bu durumda bu kimse sen oluyorsun.”

Keane ona öylece bakakalmıştı. Sonra kafasını geriye atarak gülmeye başladı. Aşırı seksi görüldüğü için Willa sonunda gardını indirdi ve onun pantolonunu aşağı kaydırmasına izin verdi.

“Karışık sinyaller gönderdiğimi biliyorum,” demeyi başardı ona. “Ama seni hâlâ istiyorum...”

“Güzel.”

“Ama...”

Keane homurdandı. “Kafanda sürekli bir *ama* var.”

“Ama,” diye devam etti Willa. Bunu söylemesi gerekiyordu. “Biraz afallamış durumdayım.”

Genç adam ona alaycı bir bakış attı. “Biraz mı?”

Willa bacaklarını birbirine bastırmaya çalıştı ama aralarında seksen kiloluk bir kas yığını varken bunu yapması zordu.

“Şşş,” dedi Keane, nasılsa aynı anda hem nazik hem de kötü çocuk sesiyle konuşuyordu. “Anlıyorum Willa. Seni anlayabiliyorum. Şimdilik bu aramızdaki yeterli. Sen bana hep yeterlisin. Nasıl olursa olsun.”

Duygusal yünden şaşırtıcı bu açıklamayı yaptıktan sonra dizlerinin üstüne çöküp kotunu iyice indirdi ve onu izlemeye başladı. Bayağı bayağı inceliyordu. Tekrar ayağa kalktığı anda yüzüne sırtarak baktı. “Beğendim.”

“Sen hastasın,” dedi Willa.

“Ona şüphe yok,” dedi Keane, onu öperek. Öpücükleriyle Willa’yı kıvrandırıyordu.

“Çabuk ol,” diye mırıldandı soluk soluğa. Sonra birbirlerinin üstlerini çıkardılar.

Willa onun, daha önce hiç görmediği muhteşemlikteki ale-tiyle avuçlarını doldururken kirli sakallı yanağının çıplak gö-ğüs uçlarına değdiğini hissetti. Neredeyse oracıkta boşalacaktı. Keane'in dudakları her yerindeydi. Willa öpücüklerine karşılık verirken bir yandan da onu içine almaya çalışıyordu.

Keane hafifçe güldü ve tekrar diz üstü çöküp dudaklarını ona yaklaştırdı.

Bir dakika önce çok acelesi varmış gibiydi – *Willa'nın* hâlâ acelesi vardı– ama şimdi diliyle onu çılgına çevirirken hiç de hızlı hareket etmiyordu. Tam doruğa ulaşacağı anda kalkıp dudaklarını onunkilere bastırdı ve haykırışını yutarken onun içine girdi.

Çılgınlar gibi, aç gibi hareket ediyorlardı. Daha önce kaç kez birlikte olmuş olurlarsa olsunlar, Keane onun nefesini kesmeyi hâlâ başarıyordu. Willa uçuşunun kıyısından düşmeye baş-ladığını hissetti. Keane'le birlikteyken hep sonu gelmeyen bir erotik tempo içinde oluyordu.

Görme ve duyma yetilerini sonunda tekrar kazandığında Keane'in yüzünü boynuna gömdüğünü gördü. Yumuşacık ne-fesiyle onu okşuyordu. Bir eli yavaşça, nazikçe sırtında aşağı yukarı kayarken diğer eli çenesini tutuyordu. Dudağına koy-duğu başparmağıyla da sessiz olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Willa sessiz olup olmadığını düşündü ama hatırlayamı-yordu.

Keane'in sırtıttığını görünce sertçe parmağını ısırды.

Genç adam küçük bir kakhaha atarak doğruldu ve onun da masadan kalkmasına yardım etti. Willa'nın lanet bacakları titri-yordu ama Keane onu sıkıca tutup kendisine çekti ve kollarıyla sardı.

Willa onun dudaklarının şakağına değdiğini, parmaklarının gözlerine düşen saçları geri ittiğini hissetti. Sonra elini tutup

dudaklarına götürdü. Sıcak nefesini teninde hisseden Willa için bu hareket çok... samimiydi. Az önce onu içinde hissettiği andan daha samimi hatta. "Bu..." Duraksayıp doğru sözcüğü bulmaya çalıştı.

"Kedi bakımının en güzel örneği miydi?"

Willa gülmemeye çalıştı ama başarısız oldu. "Keane," dedi yumuşak bir sesle. "Biz ne halt ediyoruz?"

Keane yavaşça kafasını salladı. O da bilmiyor olmalıydı. "Seni görmeye ihtiyacım vardı sadece," dedi kısaca.

"Benim de seni," dedi Willa. "Ama bunun anlamı ne?"

"Bana çok fena ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Willa bir kahkaha daha attı.

"Sen öyle düşünmüyor musun?" Sonra dönüp tişörtünü kaldırdı ve poposundaki on adet tırnak izini gösterdi. Pantolonunun düğmesini henüz iliklemediği için izler açıkça görülebiliyordu.

Willa elleriyle yüzünü kapatırken Keane hafifçe güldü.

Harika. Keane seks sayesinde canlanmıştı. Willa ise... eh, Willa kalbinin bir parçasını daha kaybetmişti. Üstünü başını düzeltti ve külotunu bulamadığında bir küfür savurdu. Seks canavarı olmak bayağı masraflıydı.

Keane ona yaklaşıp bluzunun düğmelerini ilikledi, sonra elleriyle yanaklarını kavrayıp ona yumuşacık bir öpücük verdi. "Pekâlâ," dedi. "Söyle. Bilmemi istediğin şey ne? Hâlâ mesafeye mi ihtiyacın var? Eğer öyleyse bence yirmi-yirmi beş santim yeterli olur."

Willa gülerek şakaklarını ovaladı. "Mesele şu ki bunu yaptığımızda..." Elini masasına doğru salladı. "... Bir şeyler hissediyorum. Her seferinde daha fazlasını."

"Güzel."

Kafasını geriye atıp tavana bakan Willa bir kahkaha daha attı. Sonra Keane'in ellerini kollarında hissetti.

"Willa, bana bak."

Willa tereddüttüydü çünkü onun gözlerine her baktığında kendisini kaybediyordu. Ama yine de baktı.

"Bu konuda yalnız olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben de aynı durumdayım. Bu olanlar beni de geriyor."

Willa kafasını sağa sola salladı. "Öyle mi? Çok rahat görünüyorsun ama. Samimiyet sınırının iki tarafına da kolayca geçebiliyorsun. Etkilenmiyormuş gibi görünüyorsun."

Genç adam onu uzun uzun izledi. "Benim duygularım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Duygularını benden daha iyi idare edebildiğini düşünüyorum."

"Biraz inancın olmalı," dedi Keane. "Bana. Bize."

"Bu benim için zor."

"O zaman bunu bitiriyor musun?"

"Hayır." Bunu düşünmek bile içini titretmişti. "Hayır," dedi tekrar, daha kararlı bir şekilde. Sonra onu sıkıca tuttu.

"Peki," diye mırıldandı Keane, onu kendisine çekip kucaklayarak. "Tamam. Hiçbir yere gitmiyorum."

Duyguları o kadar yoğundu ki Willa kafasını sallamaktan ve onun kollarında huzur aramaktan başka bir şey yapamadı. Sonra ikisinin de iyi durumda olduğundan emin olup geri çekildi.

"Ben rol falan yapmayacağım," diye uyardı Keane, Willa kaşıya doğru dönünce. "Rory için bile yapamam. Bunu benden isteme."

Willa kafasını iki yana salladı. "İstemem."

Dışarıya çıktığında kızların hepsinin yakınlarında durmuş, onları dinlemeye çalıştığını gördü. Onu gördüklerinde hepsi sağa sola kaçıştılar.

Elle hariç. O durup uzun uzun Willa'yı ve Keane'i inceledi.

Willa arkadaşını elinden geldiğince görmezden gelip Keane'e döndü ve kaçması için işaret etti. Fakat Keane gitmek yerine yanına gelip onu öptü. Bir kadın üzerinde hak iddia eden erkek öpücüğüydü bu. Sonra kafasını kaldırdı ve dudaklarında minicik bir gülümsemeyle ona baktı. "Top sende."

Bunu dedikten sonra arkasına bile bakmadan gitti.

O akşam evine çıkabildiğinde bütün gün engellemeye çalıştığı düşünceler yüzünden Willa'nın başı çatlıyordu. Baş ağrısının yanında bir de bir gül çalılığına daldığı için taranmaya getirilmiş olan, aşırı öfkeli bir kedinin sebep olduğu çiziklerin acısı vardı.

Kedi o kadar vahşiydi ki Willa elemanlarından hiçbirinin ona yaklaşmasına izin vermemiş, işi tek başına halletmişti.

Ve bedelini ödemişti.

Rory onun derin çiziklerine pansuman yapmak istese de Willa iyi olduğunu söyleyerek reddetmişti.

Ama aslında hiç ama hiç iyi değildi.

Daha önce hiç hissetmediği bir yalnızlık hissiyle karanlık dairesinde oturdu. Işıkları açmaya zahmet etmemiştir. Dışarıdaki yağmurun sesi binada yankılanıyordu. Willa'nın tek istediği, fıstık ezmeli ve reçelli, üç katlı bir sandviç alıp yatağına girmekti. Sandviçini hazırlarken mutfağın akan musluğunun sesi yüzünden kafayı sıyracak gibi oldu. "Kes sesini," dedi musluğa.

Tıp. Tıp. Tıp.

Kahretsin. Eskiden yalnız olmayı severdi. Ne zamandır sevmiyordu?

Tıp. Tıp. Tıp.

“İyi. Ben sesini keserim,” diye mırıldanıp bir İngiliz anahtarı buldu ve evyenin altına girdi. Gevşemiş cıvatayı bir kez döndürdüğü anda üzerine fışkıran buz gibi suyla bir çığlık attı.

Sonra öfkeyle söylenerek mutfak zeminine çöktü ve kendisine baktı.

Berbat haldeydi.

Zaten bugüne de böyle bir olay yakıştırdı. Pes etmeyi reddedip kendisini topladı ve ekmeğine fıstık ezmesi sürmeye devam etti. O sırada kapısının tıklatıldığını duydu. Saat gece yarısını geçmiş olduğu ve bugün berbat bir gün olduğu için eline bir bıçak alarak kapının deliğinden bakmaya gitti. Ve özel bölgele-
rinin anında karıncalanmaya başladığını hissetti.

Keane kapıdaydı. Bu karanlık gece kadar karanlık ve tehlikeli görünüyordu.

27. Bölüm

#GördüğünüAlırsın

Keane ne kadar çabalasa da bir türlü uykuya dalamamıştı. Üstünde tuhaf bir ağırlık hissettiği için kalkıp koşmaya karar vermiş, eğer kendisini zorlayıp yorulursa toparlanabileceğini düşünmüştü.

Ayakkabıları tüm gücüyle kaldırımları döverken hayatındaki pozitif şeyleri kafasından geçirdi. Birincisi, Sally teyzesi hastaneden çıkıp tesise dönmüştü ve iyiydi. Hatta ona bir mesaj bile bırakmış ve eski bir arkadaşının Pita'yı almayı teklif ettiğini söylemişti. İkincisi, emlakçısı bir sonraki hafta Vallejo Caddesi'ndeki ev için teklifleri resmi olarak almaya başlayacaktı.

Keane iyi durumdaydı. Hatta çok iyi. Şu anda havalara uçuyor olması gerekiyordu.

Ama uçamıyordu. Tüm bunlar doğru gelmiyordu çünkü.

Pita'yı bırakmak, Vallejo'daki evi satmak, Willa'ya zaman tanımak... Hiçbiri işine gelmiyordu.

Kasları bitap düşüp titreyene dek koşmaya devam etti. Ve en sonunda Willa'nın apartmanının önüne gelmiş olduğunu fark etti.

Gerçek şuydu ki ışığa çekilen bir güve gibi buraya çekilmişti. Willa'nın gülümsemesini, kahkahasını ve şaşırtıcı şekilde kendisini güldürebilmesini seviyordu. Onu kalıbından dışarı çıkarmasını ve kendisini fazla ciddiye almasına izin vermemesini seviyordu. Onun her şeyini... yaptığı her şeyi seviyordu.

Willa onun hafifçe tıklattığı kapıyı açtığında Keane karşısındaki kadını adeta içti. Saçları karmakarışık olmuştu, gözleri ruh halinin kötü olduğunu gösteriyordu ve tişörtü sıırsıklamdı. Islak tişört yarışmasına katılsa bu görüntüyle kesin kazanırdı.

Genç kadın da onu baştan aşağı süzdü. "Sen de mi su borusundan ıslandın?"

"Hayır, koşuyordum."

"İsteyerek mi?"

Keane kendi kahkahasını duyarak şaşırdı. "İçeri gelebilir miyim?"

Willa hemen, "Tabii," diyerek kabul edince Keane birden şüphelendi.

"Su tesisatı hakkında ne bilirsin?" diye sordu genç kadın.

"Her şeyi."

"O zaman aradığım adamsın," dedi Willa. "Akan musluğu mu tamir edebilirsin."

Keane o kadar yorgundu ki ayakta bile zor duruyordu. "Şimdi mi?"

"Kendim tamir etmeye çalıştım ama neredeyse boğuluyordum." Üzerine fıstık ezmesi bulaşmış bir bıçakla kendisini gösterdi. "Günüm boktan geçti ve tek istediğim biraz fıstık ezmeli ve reçelli ekmek yiyip uyumaktı. Ama tıp tıp tıp su sesleri beni canımdan bezdirdi..."

Neredeyse ağlayacakmış gibi konuşuyordu. Keane hemen onun bileğini tutup bıçağı daha fazla sallamasına engel oldu.

“Ben hallederim,” dedi kısık sesle. Sonra bıçağı ondan aldı. Willa’nın karşısında kendisinden geçiyor olabilirdi ama aptal da değildi.

Evin kapısını kapatıp kilitledi, ardından onunla birlikte mutfığa gitti. Sandviç için çıkardığı fıstık ezmesiyle reçel tezgâhta duruyordu. Yer tamamen suyla kaplanmıştı ve evyenin altındaki dolap açıldı. “Beni arayabilirdin,” dedi ona.

“Lanet olası bir musluğu tamir etmeyi biliyorum.”

Keane bilseydi şu anda bu durumda olmayacaklarını söyleyip onunla tartışabilirdi ama o da uzun bir gün geçirmişti ve ruh halinin iyi olduğu söylenemezdi. Yorgunluktan batan gözlerle İngiliz anahtarını kapıp işe koyuldu.

Boruyu tamir etmesi iki dakikasını aldı. Sonra anahtarı bir kenara bırakıp yattığı yerden Willa’ya bir bakış attı.

Genç kadın tezgâha oturmuş, başparmağındaki fıstık ezmesini yüksek sesle emiyordu. Bu ses Keane’in en sevdiği organını harekete geçirmişti. “Halloldu,” dedi boğuk bir sesle, ayağa kalkıp Willa’nın yanında dururken.

“Yani bütün gece su damlatıp onu öldürmeme neden olmayacak, değil mi?”

“Bu akşamki yapılacaklar listende bir şeyi öldürmek yok.”

Willa derin bir iç geçirdi. “Sağ ol,” dedi yumuşak bir sesle. “Gerçekten.”

“Sorun değil. Gerçekten.” Keane ona daha da yaklaştı ve bacaklarını dizlerine dayadı.

Willa tişörtünden tutarak onu çekmek istedi ama Keane direndi.

“Yirmi-yirmi beş santim mesafe istiyorum,” diye fısıldadı genç kadın.

Keane bir şekilde ona karşı gelmeyi başardı. “Duş almam gerek Willa.”

Willa onu daha sert çekti. “Benim için almana gerek yok.”

“Buraya koşarak geldim. Yani evet, gerek var.”

“İnsanlar da bana inatçı ve dikkafalı der,” dedi Willa gülererek. Sonra ona bakıp yavaşça ciddileşirken dişlerini alt dudağında gezdirdi. “Uyuyamıyorum,” diye mırıldandı.

Genç kadının saçları yüzüne düşmüş, rimeli gözlerine bulaşmıştı. Tişörtü hâlâ ıslaktı. Ona yaklaşırken ürperdi. Ama Keane onu yine uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Dikkat et, çok terliyim.”

“Umurumda değil,” diyen Willa göğsüne yaslandı. Kafasını kaldırıp onu öptüğünde bu Keane için dünyadaki en doğal şeydi sanki. Dudaklarından fıstık ezmesi ve cennet tadı aldı.

“Neden uyuyamıyorsun?” diye sordu dudaklarına doğru.

“Yaşlı bir kediyi tararken dikkatsiz davrandım, o da bana dersimi verdi. Kaçmak isterken omzumu ve sırtımı çok kötü yoldu. Çizilen yerler alev almış gibi yanıyor. Bu yüzden ya yüz üstü ya da sol tarafıma dönerek yatmak zorundayım ama ancak sağ tarafıma dönükken uyuyabilirim.” Bir iç geçirdi, sonra çiziklerine bakmak isteyen Keane’in eli değince keskin bir nefes alıp geri çekilmeye çalıştı. “Gerek yok. Sorun değil.”

Onun karşı gelmesini duymazdan gelen Keane ellerini kalçasına koyarak onu döndürdü ve tişörtünü nazıkçe yukarı doğru çekmeye başladı.

“Cidden, ben...”

Keane onun sırtındaki ve omzundaki kıpkırmızı, açık yaraları görünce öylece kaldı. “Willa, bunların temizlenmesi gerek.”

“Biliyorum, temizleyeceğim.” Tişörtünü indirmeye çalıştı ama Keane kumaşı sıkıca tuttu ve kafasından çekip çıkararak odanın diğer ucuna fırlattı.

“Keane!” Willa keskin bir nefes alıp kollarını önünde birleştirek kendisini kapadı ama Keane yaraları incelerken onu sabit tutuyordu.

“İlk yardım kutusu nerede?”

“Koridordaki çamaşır dolabında,” dedi genç kadın.

Keane ihtiyacı olan malzemeleri alıp döndüğünde Willa’nın yerinde olmadığını gördü ve *hiç* şaşırmadı.

Onu banyoda buldu. Bir havluyla göğüslerini kapatmış, aynada sırtına bakmaya çalışıyordu.

Çıplak sırtının kıvrımı narin ve yumuşacıktı. Ve Keane’e fazlasıyla seksi görünüyordu. Ellerini omurgasından kalçasına doğru kaydırmak, onu öne doğru eğmek ve...

Willa elini uzatıp çiziklere değip de acıyla yüzünü buruşturunca Keane’in fantezisi yarım kaldı.

“Kımıldama,” dedi ona, yaralarını temizlemeye başlarken.

Willa çizikler temizlenene kadar konuşmadı. Hatta nefes bile almıyormuş gibi görünüyordu. Ama sonlara doğru kasları titremeye ve acısını açığa vurmaya başlamıştı. Keane eğilip dudaklarını onun ensesine bastırdı.

Genç kadın kafasını eğip ona boynunu iyice açarken titrek bir nefes verdi ve Keane kendisini kaybetti.

“Keane...”

“Gitmemi istersen giderim,” diye fısıldadı güzel tenine doğru. Ve nefesini tutarak onun cevabını bekledi.

Willa, Keane’e bakmak için döndüğünde kendi gözlerinde olduğunu bildiği açlık ve arzuyu onun gözlerinde de gördü. Parmak uçlarında yükselerek ağzını nazikçe onunkine değdirdi. “*Gitme.*”

Keane kabaca bir homurtuyla onu sararak öpücüğün kontrolünü eline aldı. Onu öyle derin öpüyordu ki Willa kendisini dünyadaki en seksi kadın gibi hissediyordu. Bu öpücükler bağımlılık yapıcıydı.

Keane bağımlılık yapıcıydı.

İkisi de çılgın gibi nefes alıyorlardı. Sonra Keane kafasını kaldırıp karanlık gözlerini onunkilere dikti ve parmaklarını şakağına götürüp saçını kulağının arkasına soktu, ardından başparmağını çenesinde, alt dudağında gezdirdi.

Willa eriyen bedenini onunkine yasladı ve gözlerini kapattı. Bedenleri birbirlerini arıyormuş gibiydi adeta.

Dairede mutfaktan ilerisi tamamen karanlıktı ve yağmur damlaları binadaki tek sestti.

Tabii bir de Willa'nın nefes alışverişleri vardı.

Keane'i kandırabilmiş miydi bilmiyordu ama kendisini daha fazla kandıramazdı. Aralarındaki şey sadece seksten ibaret değildi.

"Willa."

Gözlerini açıp ona bakarken Keane'in gerçekleri yüzünde görmemesini umuyordu. Genç adamın gözlerinden karanlık ve okunması zor bir ifade geçti ama Willa şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Bu nedenle elini tutarak onu yatak odasına götürmek istedi.

Ama Keane onu durdurdu. "Duş," dedi kararlı bir şekilde, sıcak suyu açarken.

"Ama..."

"Merak etme, güzel banyo yaptırırım."

Ardından göz açıp kapayıncaya kadar soyundu ve Willa'yı da soyup sıcak, buharlı duş kabinine doğru itti. Sonra da ellerini sabunlayarak tüm bedenine sürmeye başladı.

Gerçekten güzel banyo yaptırıyordu.

Ve Willa'yı iki kez tatmin etti.

O titreyerek kendisine gelmeye çalışırken Keane hızlıca yıkanmaya başladı. Willa sadece onu izleyerek bile tekrardan yanıp tutuşmaya başladığını hissediyordu.

Keane onun kendisini röntgenci gibi izlediğini fark edip gülümsedi. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Cevabımın evet olacağını biliyorsun," diyen Willa ellerini uzattı ama Keane suyu kapatıp havluyu alarak önce onu kuruttu, sonra da Willa'nın kendisini yatağa sürüklemesine izin verdi. Willa onu yatağa doğru itmek istediğindeyse kollarını ona sardı ve birbirlerine dolanmış halde yatağa düştüler. Genç adam tek kelime etmeden onu altına geçirip sert ve derin bir öpücük için dudaklarını buldu.

Bu gece çaresiz hisseden bir tek Willa değildi demek ki.

Keane onun üstündeki havluyu hızlıca çekince Willa kendisini onun güçlü kaslarına dayadı. Ona doyamıyordu, doyabileceğini de *sanmıyordu*.

Genç adam onu yavaşlatıp ellerini teninin her bir santiminde gezdirmeye başladı. Willa daha fazlası için yalvarıyordu artık. Sonunda Keane doğrulup onun derinliklerine girdiğinde dünya durdu.

Keane ondan kendisine bakmasını istedi. Bu Willa için yeni bir şeydi. Gözleri açıktı. Kalbi açıktı.

Yeni ve dehşet verici bir deneyim yaşıyordu.

Ve o anda gerçeğin farkına vardı. Bu adama geri dönülemez, değiştirilemez bir şekilde âşık olmuştu.

Duygu yoğunluğu yüzünden gözlerini tekrar kapatıp olanları idrak etmeye çalıştı. Keane'in kokusu, seksi ve pürüzlü inlemesi, kollarını ona sarması, bir elini saçlarına daldırıp diğer

eliyle poposunu kavraması, o an aklından diğer her şeyi silmesi için onu desteklemesi...

Keane onu her zaman destekliyordu.

Hatırla, dedi kendi kendine çaresizce. Onun içine nasıl girdiğini, kaslarının nasıl gerildiğini, avuçlarının altındaki teninin nasıl sıcak olduğunu hatırlamalıydı. “Keane.” Adı dudaklarından izinsizce döküldü.

Keane inlediğinde onun doruğa ulaşmasına az kaldığını fark eden Willa bacaklarını ona sıkıca sardı ve hareketlerini onunkilere uydurdu. Gözlerini gözlerine dikerken kalbinin atışını hissetmek için avucunu göğsüne dayadı.

Sonrasında nabızı tüm hızıyla atarken ona tutunarak uzanmaya devam etti. Bu, hayatındaki en gerçek, en erotik deneyim olmuştu. “Bu gece için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Keane bir kahkaha atınca nefesi Willa’nın şakağına vurdu. “Hayır, *ben* sana teşekkür ederim.”

“Su tesisatımı kurtarmaya geldiğin için teşekkür ettim ben,” dedi Willa. “Gelip sihirli değneğini sallayarak hayatımı düzeltmene ihtiyaç duydum yine.”

“Bebeğim, ben asıl sihirli değneğimi musluğu tamir ettikten sonra salladım.”

Willa kafasını kaldırıp ona inanamıyormuş gibi baktı. “Bunu gerçekten söyledin mi?”

Keane’in dudakları seğirdi. “Benim için sonu muhtemelen iyi olmayacak ciddi, anlamlı bir konuşmaya girmek istemedim. Sevimliliğin işe yarayacağını düşündüm.”

“Bu sevimlilik değildi. Düpedüz berbattı.”

Genç adam gülümsedi. “Ama güldün. Gülmeni seviyorum Willa.”

Willa içinin yumuşadığını hissetti. “Konuyu değiştiriyorsun.”

“Deniyorum,” diyen Keane yataktan çıktı ve eğilip kıyafetlerini toplamaya başladı.

“Gidiyor musun?”

“Evet.”

“Deliliğimden sakınmak ve bana baskı yapmamak için mi gidiyorsun yoksa mümkün olduğunca çabuk kaçmak mı istiyorsun?”

Keane kısık sesli bir kahkaha atıp komodindeki telefonunu aldı.

Gerçekten gidiyordu. Willa kalkıp kollarını arkasından beline sardı. “Keane.”

Genç adam dönüp onun gözlerine baktı. “Ben senden asla kaçmam.”

Nefesi kesilen Willa ona öylece bakakaldı.

Keane de ona bakıyordu. Sabırlı görüldüğü söylenemezdi ama yüzde yüz dikkat kesilmişti ve ne diyeceğini duymak istiyor gibiydi.

“Niyetlendiğimden daha derine battım,” dedi Willa yumuşak bir sesle.

“Bu konuda da yalnız değilsin.”

Willa’nın kalbi sıkıştı. “Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum.”

“Biliyorum.” Keane çenesini onun yanağına dayadı. “Ama bunu çözeceğine ve bana döneceğine inanıyorum.”

“Biliyor musun?”

“Yani, biliyor sayılırım,” dedi her zamanki acımasız dürüstlüğüyle.

Willa’nın bir yanı bunun için minnettardı. Ama diğer yanı aşırı korkuyordu çünkü kendisi de biliyordu.

Kalbi yalnızca iki ayarda çalışabiliyordu: Ya uykuda oluyor ya da gazı köklüyordu. Willa'nın son hızda yaşadığı ilişkiler de olmuştu. Keane'le birlikteyken hissettiği bazı şeyleri onlarla da hissetmişti. Heyecanlanmış, mutlu, olmuş, *canlı* hissetmişti. Fakat bu ilişkilerin hepsinde her şeyini veren taraf yalnızca kendisi olmuştu. Sonra da uyarı işaretlerini, arkadaşlarının tavsiyelerini görmezden gelip kendisini kaptırmıştı. Mantığı ve sağduyuyu bir kenara atmıştı.

Ve yanıp kül olmuştu.

Hem de ne yanmak.

"Willa." Keane'in sesi hüznün verici derecede nazikti. Elleri kollarında dolaşıyordu. "Acele etme. Hiç kimse için. Özellikle de benim için." Bunu deyip ona yıkıcı derecede mükemmel bir öpücük verdi.

Sonra da gitti.

28. Bölüm

#KabileKonuştu

Noel arifesi sabahında uyandığında Willa'nın ayak parmakları buz gibiydi. Daha doğrusu her yeri üşümüştü. Yanında Keane olsaydı ve bedeni ona dolansaydı ne kadar da iyi olurdu.

Ona dolanmak istemesi, sadece bedenini kendisinininkinin üzerinde hissetme arzusundan değil, sabahları sevmemesinden. Eğer Keane yatakta yanında olsa, ona dünyadaki en güzel, en akıllı, en komik, en seksi kadın olduğunu düşünüyormuş gibi baksa belki de Willa sabahları uyanmayı sevmeyi öğrenebilirdi.

Keane bir şekilde ona kendisini özel hissettirmeyi biliyordu. Önemli... *gerçekten* önemli biri olduğunu gösteriyordu. Willa onunlayken çok daha iyi biri olduğunu hissediyordu. O zaman ne halt yemeye tekrar zaman istediğini söylemişti? Cevap basitti.

Zamana ihtiyacı yoktu.

Gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. Vay canına. Willa, Keane'ye gerçekten âşıktı. Kahretsin. Eğer bunu dün gece fark etmiş olsaydı adam şu anda yanında olabilirdi.

İçini çekerek yatakta doğruldu ve telefonuna baktı. Şaşırtıcıydı ama telefonunda ne bir cevapsız çağrı ne de mesaj vardı.

Telefonu kucağına koyarken içinde, ne olduğunu çözemediği tuhaf bir duygu belirmişti.

Yalancı. Çözmüştü aslında, hatta bunu tanımlayabilecek birkaç kelime vardı aklında. Hiç kimse ona ihtiyaç duymadığı için kendisini gereksiz hissediyordu.

Parmağını ekranda kaydırды ve başparmağını Keane'in adının üzerine götürüp bekledi. "Yapma," diye fısıldadı kendi kendine. "Yapma..."

Ama sonra parmağı ekrana basıverdi. "Tüh," dedi boş odaya bakarak.

Keane, FaceTime aramasına üstünde yalnızca eşofman altıyla cevap verince Willa'nın nefesi kesildi. Islak saçlarının nasıl güzel koktuğunu tahmin edebiliyordu.

Onun üstündeki tişörtü inceleyince Keane'in gözleri kardı.

"Tişörtünü burada bırakmışsın," dedi Willa alt dudağını ısırarak. "Ben de yatarken onu giydim."

Keane şehvetli bir tebessüm attı. "Altında bir şey yok mu?"

Willa, "Yok," diye itiraf etti. "Bu arada bana bir Victoria's Secret alışverişi borçlusun."

"Sana ne istersen alırım. Ayrıca seni üzerinde hiçbir şey olmadan hayal etmek beni fazlasıyla tahrik ediyor."

"Seni her şey tahrik ediyor," dedi Willa.

"Doğru söze ne denir." Keane kafasını yana eğip ona baktı. "Eee, bu kadar erken saatte neden uyandın? Noel Baba için liste mi hazırlıyorsun? Listende en derin, en karanlık cinsel fantezilerine de yer olduğunu söyle."

Willa boğulurcasına bir kakhaha attı. “Hayır!” Sonra dudaklarını ısırdı ama aklındaki soruyu sormadan edemedi. “*Senin* bir fantezi listen var mı?”

“Kesinlikle,” dedi Keane tereddüt etmeden.

Willa gözlerini kırptırdı. “Benim hakkımda mı?”

Keane ona alev alev yanan gözlerle sadece baktı. “Yazıyor musun?” diye sordu ıslanmışlığını hissederken.

Genç adam parmağıyla kafasının yanına vurdu. “Hepsi burada yazılı bebeğim.” Gülümsedi. “Tabii yazmamı istersen o ayrı. Listelerimizi değiştiririz ve sırayla listeden bir madde seçip...”

“Birlikte fantezilerimizi mi gerçekleştirelim diyorsun?” diye sordu Willa cırtlak bir sesle.

Keane’in gülümsemesini gördüğündeyse neredeyse oracıkta orgazm olacak gibi oldu. “Ben... ben yazıya dökebilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Tabii ki de dökebilirsin. Gözlerini kapat, hep denemek istediğin bir şeyi düşün ve kâğıda yaz,” diyen Keane beklentiyle ona baktı.

Willa ona öylece baktı. “Şimdi mi?”

“Sen yazarsan ben de yazarım.”

On dakika sonra sabah alarmı çaldığında Willa beş fantezisini yazmıştı. Keane de öyle.

“Kalkma vakti geldi.”

“Bebeğim, ben zaten kalktım.”

Willa gözlerini devirdi. “FaceTime üzerinden seks konuşunca adına ne deniyor?”

Keane ona sırıttı. “Seks-Time?”

“Bunu şimdi uydurdun,” dedi Willa kakhaha atarak.

“Hayır,” dedi Keane gülümseyerek. “Evet. Tişörtünün altını göster bana Willa.”

Willa, onun bu isteğinin tüylerinin diken diken olmasına neden olduğunu asla itiraf etmezdi. “Keane.”

“Hadi ama. Sen gösterirsen ben de gösteririm.”

“Yanında birileri var mı?” diye sordu Willa.

Genç adam telefonunu çevirerek ona Vallejo Caddesi’ndeki evin yatak odasında olduğunu gösterdi. Yastığında uyuyan Pita dışlında yanında kimse yoktu.

“Petunia’nın senin yastığında uyumaya izni yok sanıyordum.”

“Yok,” dedi Keane. “Ama görünüşe bakılırsa hükümdar o. Ben de onun kölesiyim.” Ekranda yine yüzü belirdi. “Göster hadi.”

Willa tişörtün eteğini iyice yukarı kaldırıp gövdesini hafifçe salladı, sonra tişörtü bıraktı.

Keane’in gözleri öyle yanıyordu ki Willa ekranın alev almadığına şaşırdı. “Önümdeki uzun günü geçirmem için bu manzara bana yardımcı olacak,” dedi genç adam, alçak ve hürmetkâr bir ses tonuyla.

Willa güldü. “İstedğin zaman telefonundan porno açabilirsin. Hatta kişi listesindeki pek çok kadının istersen sana çıplak fotoğraf göndereceğinden eminim.”

“Ben herhangi bir kadını istemiyorum. Seni istiyorum.”

Bunu duyunca Willa’nın kalbi tekledi. “Hislerimiz karşılıklı.”

Keane gülümsedi. “Günün güzel geçsin bebeğim.”

“Senin de.” Kalbinin daha önce hiç olmadığı kadar hafif olduğunu, göğsünde umut tomurcuklarının yeşermeye başladığını hisseden Willa telefonu kapatıp işe hazırlandı.

Willa gün boyu Keane'i düşündü ama aklında cinsel fanteziler yoktu.

Tamam, onlar da vardı. Hem de bayağı çok.

Ama çoğunlukla, gittikçe âşık olduğu adamı ve bu adamın bir ay içinde nasıl hayatının ayrılmaz bir parçası olduğunu düşündü.

Bir ara yaşlıca bir çift, minyatür schnauzer cinsi köpeklerine ödül maması almak için dükkâna geldi. Willa onların yeni evliler gibi el ele tutuşup birbirlerinin cümlelerini tamamladığını görünce, “Kaç yıldır birliktesiniz?” diye sormadan edemedi.

Kadınla adam aynı anda sırtttılar. “Elli yıldır,” dedi adam. “Hayatımın en güzel elli yılıydı.”

“Doğru kişiyi bulduğunda sonsuza dek gitmesine izin verme tatlım,” dedi kadın, kocasına bakarak.

“Sonsuzluk çok uzun bir zaman,” dedi Rory düşünceli bir şekilde, onlar gittikten sonra.

Onun bunu düşünmesi gülünçtü çünkü kızın aksine Willa birden sonsuzlukta insanı rahatlatıcı bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Neredeyse Keane'i arayıp bazı şeyleri çözdüğünü ve onu hayatında istediğini fark ettiğini söyleyecekti.

Onu istiyordu.

Ama kendine güvenmediği ve telefon üzerinden konuşarak işleri batırmak istemediği için, bir mesaj atarak onu ekibinin akşam barda vereceği özel Noel partisine davet etti. Mesajın sonuna “*lütfen gel*” yazmayı ihmal etmedi.

Dükkânı kapatıp parti için üzerini değiştirdiğinde hâlâ Keane'den cevap gelmemişti ve Willa bundan ne çıkaracağını bilemiyordu.

Bara biraz moralsız girdi. Gerçi o da bir şeyleri çözmek adına Keane'i bekletmemiş miydi? Şimdi de kendisi biraz bekleyebilirdi.

Bu akşam bar müşterilere kapalıydı; sadece aile içinde kutlama yapacaklardı. İçeride Spence, Finn, Archer, Elle, Haley, Pru ve Finn'in, artık yirmi iki yaşına girip koca adam olduğu için yetişkin gibi davranmaya çalışan erkek kardeşi Sean vardı.

Finn, Willa'ya bir kadeh şarap doldururken diğerleri ilk kadehlerini devirmişlerdi bile. Hepsi onu mutlulukla kucaklayarak karşılayınca Willa gördüğü sevgiden dolayı boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu insanlar hayatında olduğu için çok ama çok şanslıydı.

"Keane nerede?" diye sordu Pru. "Onu davet ettin, değil mi?"

Willa kafa salladı. "Mesaj attım."

"Bu, kendinle kavga etmeyi bırakıp kalbini dinlemeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Willa bunu itiraf etmenin ne kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Kafasını sallarken gözleri dolunca kendi bile şaşırdı.

"Alkol!" diye bağırdı Elle. "Derhal! Birimiz daha tavşan deliğinden aşağı gidiyor."

"Tavşan deliğinden aşağı inen" ilk kişiler olan Finn ile Pru sırttılar.

Sonra Finn ve Sean hazırladıkları ziyafeti onlara sundular ve erkeklerin rekabetçi doğası yine peşlerini bırakmadığı için ziyafet bir tavuk yeme yarışmasına dönüştü.

Yarışmayı Spence kazandı. Gerçi Willa onun bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Genç adamın bir ağaç gibi ince ve uzun vücudu bir koşucununkini andırıyordu ve içinde tek gram yağ yoktu.

Buna rağmen yirmi beş tane tavuk kanadını mideye indirebilmişti.

“Yirmi beş lanet kanat,” dedi Archer, arkadaşının tabağındaki kemikleri sayarken. “Sana en yakın kişiden on tane fazla yemişsin.” Sonra Finn’e döndü. “O kişi de sen oluyorsun dostum. Devam edecek misin yoksa pes edip onu taçlandırmamıza izin mi vereceksin?”

Finn kafasını eğdi ve kendisini hazırlıyormuş gibi nefes aldı.

“Pes edecek,” diye konuştu Pru, erkek arkadaşının yerine. “Ne?” dedi sonra, Finn’in bakışlarını görünce. “Bu gece seninle birlikte *onlar* yatmayacak. Yanında yatan kişi olarak patlamadan önce yemeyi kesmen gerektiğini söylüyorum.”

“Evet!” Spence zafer sevinciyle yumruğunu havada savurdu, sonra etkileyici bir sesle geçirdi. “Kusura bakmayın.”

Willa geldiğinden beri kapıya gizli bakışlar atıyor, Keane’in gelip gelmediğini kontrol ediyordu ama adam hâlâ ortalarda yoktu.

Sonrasında geleneksel Noel Karaoke Şampiyonası vakti geldi. Birer bardak daha yumurtalı içki içerlerken Willa dakikada bir kapıya bakmaya devam etse de kimse ona bir şey demiyordu. Gerçi Elle ile Archer’ın endişeyle bakiştıklarını fark etmişti.

Karaoke yarışmasının ödülü de kanat yeme yarışmasının-kiyle aynıydı: Gelecek Noel’e kadar böbürlenme hakkı.

Ve herkes böbürlenme hakkını istiyordu. Fena halde.

Kızlar hep birlikte kalkıp “Moulin Rouge” şarkısını söylediler.

Onlardan sonra Spence ile Finn “Purple Rain” ile sahne aldılar.

Ardından, tükettikleri alkolden hiç etkilenmemiş gibi görünen Archer –gerçi kafasındaki Noel Baba şapkasına bakılırsa gayet gevşemiş durumdaydı– “Man in The Mirror” şarkısıyla sahneyi resmen salladı.

Şarkıyı bitirip de yerine oturduğunda sandalyesini geriye doğru kaykılttı ve arkadaşlarına nadir sırıtışlarından birini attı.

Elle ona bakakalmıştı. “Kaç kadeh içki içtin sen?”

“O bu akşam içmiyor,” dedi Finn. “Şoförümüz olacak.”

Elle’in gözleri kocaman açıldı. “Yani tamamen ayıksın,” dedi Archer’a bakıp. “Ve bu şekilde şarkı söyleyebiliyorsun. Ben bunu nasıl bilmiyordum?”

“Hakkımda pek çok şeyi bilmiyorsun sen.”

Archer bunu kayıtsızca söylemişti ama Elle sanki tokat yemiş gibiydi.

Onun tepkisini görmezden gelen Archer uzanıp Haley’nin pişirdiği kurabiyelerden bir avuç aldı. “Bunların tadı da görüntüsü kadar güzel mi?”

“Daha güzel,” dedi Haley.

Onlar konuşurken Willa da kapıya çok fazla bakmaktan tutulmuş olan boynunu ovalıyordu.

“Sürekli karaoke yapıyoruz,” dedi Elle, Archer’a dönerek. Konuyu bir kenara bırakamadığı belliydi. “Daha önce hiç böyle şarkı söylemedin.”

“Tabii ki de söyledim.”

“Hiç söylemedin,” dedi Elle inatla. “Bu sesle ülkedeki herhangi bir şarkı yarışmasına katılıp birinci olabilirsin.”

“Hadi canım,” dedi genç adam rahatça. “Ben şarkı söyleyerek geçimimi sağlamak istemiyorum. Dünyadaki geri zekâlıları ve şerefsizleri yakalamak istiyorum.”

“Sahneye çıkıp sadece güzel görünerek ve şarkı söyleyerek para kazanmak varken neden böyle tehlikeli bir iş istiyorsun ki?” diye sordu Haley.

Archer omuz silkti. “Çünkü geri zekâlıları ve şerefsizleri yakalamakta *iyiyim*,” dedi. “Güzel görünmekte o kadar iyi sayılmam.”

“Sen sadece üstünde aynı anda üç silah taşımayı seviyorsun,” diye suçladı Elle onu.

“O da var, evet,” dedi Archer, birkaç kurabiye daha alırken. “Daha hediye vakti gelmedi mi ya?”

Hediye vaktinden kastı, geleneksel White Elephant/Secret Santa oyunuydu⁴. Koydukları kural basitti: Hediyeler yirmi dolardan daha pahalıya alınmamalıydı. Gerçi ne kadar ucuz olsalar da ekip sanki bir testi altın bulmuş gibi birbirleriyle dalaşmaktan geri kalmıyordu.

Oyun gayet nazikçe başladı ve herkes oturup pakete sarılmış hediyelerini ortaya koydu. Ardından sakın ve medeni yetişkinler gibi sırayla bir hediye seçip paketleri açmaya başladılar.

Fakat on dakikanın sonunda –bu yeni rekorlarıydı– Haley çok beğendiği *Star Wars* duş perdesini alabilmek için Archer’ın üstüne atlayıp kulağını ısırduğında oyun adeta bir güreş maçına dönüştü.

“Pekâlâ,” dedi kız on dakika sonra, duş perdesini sıkı sıkı tutarken. “Böyle bir şey yaşanmadı.”

“Spence çoktan Instagram’a koydu bile,” dedi Elle.

“Kahretsin!”

Bunun ardından pastırmalı bir diş macunu için de bir arbede yaşandı ama sonra tekrar hep birlikte yumurtalı içki içmeye döndüler.

4 Genellikle partilerde eğlence amaçlı oynanan, ortaya toplanıp tek tek açılan hediyelerin, gruptakiler tarafından birbirinden “çalınması” ya da yığından bir başka hediye seçilmesi rutiniyle devam eden bir oyun. —*çn*

Willa içkisini yudumlarken bir kez daha kapıya baktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Pru.

“Evet.” Willa kafasını iki yana salladı. “Aslında hayır. İyi olmaktan biraz uzağım şu anda. Yani, iyi olduğumu sanıyordum aslında. Yalnızdım ve iyiydim. Erkeklerden vazgeçmiştim ve bu benim için bir sorun olmaktan çıkmıştı. Ama Keane adındaki, dünyanın en seksi erkeğiyle tanıştığımda erkeksizlik kararımı unuttum ve şimdi...” Tekrar kafasını salladı. “Şimdi yalnızken iyi hissetmiyorum.”

“Her zaman benim takımıma geçebilirsin,” diye önerdi Haley. “Ama bilmelisin ki kadınlarla uğraşmak erkeklerle uğraşmaktan daha zor.”

“Ben bir takımda olmak istemiyorum,” dedi Willa. “Artık benim için seksi an falan yok. Bu çok kötü çünkü Keane’le ben *çok* iyiydik. Gerçekten iyi. Tamam, evet, iyi olan oydu. Çok, çok, çok, *çok* iyi ve...”

“Şey, tatlım,” dedi Elle, konuşmayı kesmesi için parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaparak.

Ama Willa’nın diyecekleri bitmemişti. “Ne var biliyor musunuz? Ben *kendi* takımımı oluşturacağım. Duşta masaj aletim var, kendi işimi kendim halledebilirim.”

Normalde bu söylediği kahkahalarla karşılanırdı ama dostlarının hepsinin yüzünde ekşi ifadeler vardı. *Kahretsin*. “Şu anda arkamda duruyor, değil mi?” diye fısıldadı.

“Biraz,” dedi Spence.

Willa arkasına dönmedi. Dönemiyordu çünkü birisi ayaklarını yere yapıştırmıştı sanki.

Finn bardağına biraz daha içki koyup ona sarıldı. “Düşündüğün kadar kötü değil.”

Hayır, daha kötüydü.

Elle ona doğru eğildi. “Hey, erkekler kendi işini kendi halleden kadınları *severler*.”

Archer neredeyse dilini yutacakmış gibi göründü.

Pru hem onun hem de Finn’in enselerine birer tokat geçirdikten sonra erkek arkadaşını çekti. “*Mutfak*,” dedi ciddiyetle.

Haley de hemen ayağa kalktı. “Ben de sizinle geleyim. Spence?”

“Ben de geliyorum.” Spence bir an için Willa’nın arkasına baktı, sonra sesini alçaltarak, “Seni sevmemize izin veriyorsun Willa. Ama belki artık ufkunu genişletme vaktin gelmiştir,” dedi.

“Ama *sen* genişletmedin,” dedi Willa çaresizce.

“Deneyip yanılmakla denememek aynı şey değildir,” dedi çocuk. Sonra onun arkasındaki adama kafasıyla selam verip yanlarından uzaklaştı.

Willa, Keane’i hissedebiliyordu ama ona bakmaya hazır değildi.

“Her ne yaparsan yap,” dedi Elle kısıp sesle, “Kalbinden gelen istekle yap. Kendinden ödün verme.” Uzaklaşan Spence’e baktı. “Onun peşinden gidiyorum,” diye devam etti. “Onun için zor zamanlar, biliyorsun. Tabii burada kalıp birilerinin kıcını tekmelememi istersen...”

“Ben iyiyim,” dedi Willa cesurca.

Geride bir tek Archer kalmıştı. O da birasını bırakıp Willa’ya baktı. Kafasında Noel Baba şapkası varken pek de ciddiye alınacak bir tip gibi durmuyordu. “Dur tahmin edeyim,” dedi Willa acınası bir şekilde. “Kalbinin sesini dinle gibi bir laf edeceksin, değil mi?”

Bu söylediği Archer’a şu nadir kahrkahrından birini attırdı. “Tabii ki de hayır.”

Willa da kalbini sıkıştıran paniğe rağmen küçük bir kahkaha atabildi. Dostları arasında içine en kapanık olan Archer'dı. O kendi adasının kralıydı ve kuralları yalnızca kendisi koyardı.

"Şeytan görmüşsün gibi kaç, diyecektim," dedi. "Ama öyle bir şey yaparsan Keane seni kolaylıkla yakalayabilecekmiş gibi görünüyor." Kafasını ona doğru eğerken gülümsemesi soldu. "Eğer fikrini değiştirirsen ve yakalanmak istemezsen bana işaret ver. Hemen yanına gelirim, tamam mı?"

Willa, dostlarını güvende tutmak için her şeyi ama her şeyi yapabilecek olan arkadaşının gözlerine baktı. "Tamam."

Sonra da kalbinin bir köşesini çalmış olan adamla barda yapayalnız kaldı. Yavaşça dönüp ona baktı.

Keane aşırı bitkin görünüyordu. Tekrar yağmur başlamış olmalıydı çünkü saçları ıslanmış, uzun kirpikleri birbirine yapışmıştı. Sabah tıraş olmamış olmalıydı. Muhtemelen bir önceki sabah da olmamıştı.

"Özür dilerim," dedi genç adam.

Willa gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Pek çok şey için. Ama bu akşamla başlayalım. Buraya daha erken gelmek istemiştım ama..." Gözleri de ifadesi de karanlıktı. Willa'nın kalbi anında durdu.

"Sorun ne?" diye sordu, *lütfen Sally olmasın*, diye düşünürken.

"Pita yine kayıp. Ama sanırım bu sefer evin dışına kaçmış."

Willa keskin bir nefes aldı. "Ne?"

"Bütün gün eve insanlar girip çıktı. Ben de çatı katında çalışıyordum ve... kahretsin." Elini ıslak saçlarından geçirdi. "Onu kaybettim, lanet olsun."

"Beni neden daha önce aramadın?"

"Aradım ama açmadın. Ben de buraya gelmediğim için kızdın sandım. Yardımını istemek için yalvarmaya geldim..."

“Telefonumun çaldığını duymadım...” Willa avuçlarını boş ceplerine vurdu. Kendi etrafında dönerek çantasına bakındı ve barın üzerinde bıraktığını gördü. Koşup telefonu alarak ekranına baktı ve cevapsız çağrılarını gördü. “Çok üzgünüm,” derken kapıya yönelmişti bile. “Hadi gidelim.”

29. Bölüm

#NoelBabaİçinHediyeListesi

Will a ile birlikte kamyonete binip Vallejo Caddesi'ne yollanırken Keane'in aklı Pita'daydı ama bir yandan da fazlasıyla seksi görünen Will a'yı izlemeden edemiyordu. "Seni partiden ayırdığım için üzgünüm." Ona yandan bir bakış attı. "Elbiseni sevdim."

Will a kafasını eğip kırmızı mini elbisesine baktı. Elbise bayağı bayağı *miniydi*. "Senin için giydim."

Keane o anda göğsündeki düğümün çözüldüğünü hissedip onun yeşil gözlerine baktı. "Beni davet ettin ya. Sadece partiye mi davet ettin yoksa hayatına mı?"

Genç kadın dudağını ısırdı ama gözlerini ondan hiç ayırmadı. "İkisine de," dedi.

Aracını evin önüne park ederken Keane'in içindeki tüm düğümler tek tek açıldı. Koltukta ona dönüp bir elini ensesine götürdü. Diğer eli hâlâ direksiyondaydı.

Will a orta konsolun üstünden uzanıp ona kısa bir öpücük verdi. "İlk önce Petunia," dedi kısık sesle. "Gerisini sonra hallederiz. Zamanımız var."

Keane onun çenesini kavrayıp başparmağını yumuşacık teninde gezdirdi. “Bu fikri beğendim,” dedi. “Ben gidip komşulara onu görüp görmediklerini sorayım.”

“Birkaç poster hazırlamak için ofisini kullanabilir miyim?” diye sordu genç kadın. Eğer Keane’in gözleri yanılmıyorsa konuşurken titriyordu.

“Poster mi?” diye sordu, üstündeki kazağı çıkartıp Willa’nın kafasından geçirirken.

“Kayıp Kedi yazılı posterler.” Willa kollarını onun kazağına sarıp kokusundan hoşlanmış gibi derin bir nefes aldı.

Keane cebine uzanıp ona geçen gün vermek istediği anahtarı çıkardı ve gülümsedi. “İçeri girmek için buna ihtiyacın olacak.”

Genç kadın anahtarı alıp onun gözlerine baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Hem anahtarın hem de sabrın için.” Sonra ön basamakları koşarak çıkıp evin kapısını açtı.

Keane onun eve girmesini izledikten sonra arka koltukta ki yedek montunu aldı ve mahallede dolanıp Pita’yı sormaya başladı. Bir yandan da, az önce onun olmayı kabul ettiğini ima eden kadının, sırf o istedi diye Noel arifesi kutlamalarından vazgeçip yardıma geldiğini düşünüyordu.

Yarım saat sonra yenilgisini kabul etmek zorunda kaldı. Ke-diye kimse görmemişti.

Sokaklar sessizdi. Trafik de neredeyse hiç yoktu ama bunun sebebi fırtınaydı. İş çıkış saatinde yollar ana baba günü gibiydi. Bildiği kadarıyla Pita korkup evden kaçmış ve kaybolmuştu. Ya da biri tarafından alınmıştı.

Ya da daha kötüsü, bir araba kazasına kurban gitmiş olabilirdi.

Kökleriyle kaldırımı çatlatmış bir ağacın altında durup yine de yağmurdan sırlıslıkla olurken teyzesinin yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu ki telefonu titremeye başladı.

“Eh, sonunda,” dedi emlakçısı Sharon. “İlk önce ofis hattını aradım ama telefona şu yeni kız cevap verdi.”

“Yeni kız falan yok.”

“O zaman yeni kız arkadaşın diyelim. Sana iletmek için mesaj almayı teklif etti ama ona muhteşem haberi verdiğimde...”

“Ne haberi?”

“Eh, sana söylemek istediğim de buydu,” dedi Sharon. “Sana iletmesi için kıza mesaj bıraktım ama sonra bu haberi kendim vermek istediğimi fark edip cep numaranı aradım. Hazır mısın?”

“Söyle artık şunu.”

“Pekâlâ Bay Grinch, demek parti modunda değilsin. Anlıyorum. Ama birazdan modun değişecek çünkü...”

“Sharon, yemin ederim ki...”

“Sadece teklif almakla kalmadık, turnayı gözünden vurduk. İstedığımız fiyatın yüzde on beş fazlası teklif edildi! Mutlu Noeller Keane!”

Keane şok olarak öylece kalakaldı. Karmaşık duyguları, kocaman bir gelgit dalgası gibiydi. Hatta tsunami gibi. Son iki gündür birkaç teklif almışlardı ama hiçbir kayda değer değildi. Keane de kendisine, tekliflerin iyi olmamasının verdiği rahatlatmanın sadece bitkinlikten kaynaklandığını söyleyip durmuştu.

Ama şimdi bu rahatlatmanın yerini zihnini altüst eden bir his almıştı çünkü zaten evin şişkin olan fiyatının yüzde on beş fazlası muhteşem para demekti. Umduğundan çok, çok daha fazlasıydı. Bu teklife atlamamak için hiçbir sebep yoktu. O evden çıkmayı çok istemiş, satılmasını dilemişti ve şimdi bu dileği gerçekleşecekti.

Yani bu işi başına kendi dilekleri açmıştı.

“Keane?”

“Efendim?” Sevinç neredeydi? Ya da bunun doğru olduğunu söyleyen his? “Buradayım,” dedi sertleşen rüzgâra ve yüzüne vuran yağmur damllarına karşı gözlerini kırparak.

“Bu teklifi kabul edeceğim, değil mi?” dedi Sharon.

Burası benim evim olsaydı asla bırakmazdım... Willa'nın sözcükleri Keane'in kafasında dönüp duruyordu.

“Keane,” dedi Sharon birden ciddileşerek. “Yalan söylemeyeceğim, bu sessizlikle beni çok korkutuyorsun şu anda. Evi satacağımızı söyle. Yüksek sesle söyle ki şu kalp krizinden kurtulayım. Ciddiyim Keane, eğer şu anda senin yüzünden ölürsem beş kedimi sana bırakacağım, haberin olsun.”

“Evet,” dedi Keane. “Duydum.”

“Teklifi kabul edeyim mi?”

Keane kafasını kaldırıp ağacın dalları arasından fırtınalı göğe baktı. Evi piyasaya sürme sebebi, bu evin vereceği sabit düzene uygun bir insan olmadığını bilmesiydi. Lanet olası bir kediye bile bakamamıştı ki. Evet, şimdi Willa'yla araları iyi gibiydi ama bunun da bir garantisi yoktu. Hiçbir şeyin garantisi olamazdı. “Kabul et,” dedi.

Sharon kulağını çınlatacak bir sesle bağırıp telefonu kapattı. Keane de yüzüne vuran buz gibi yağmurun altında öylece kalakaldı.

İyi hissediyor olmalıydı. Ama içindeki boşluk onu uyarır gibiydi. Belki de bu meseleyi enine boyuna düşünmesi gerekiyordu. Belki de hayatı boyunca kimseye bağlanmadan yaşamaya alıştığı için yine bu özelliğinin ortaya çıkmasına izin vermişti ve kalbinin derinliklerinde bir şeylerin değişmeye başladığını görmezden geliyordu.

Derin bir nefes alıp eve döndü ve Willa'yı verandada görerek şaşırdı. “Selam,” dedi. “Neden yağmurda dışarıdasın?”

“Seni aradım,” dedi genç kadın. Kollarını gövdesine sarmıştı. Kazağını üstünden çıkardığını gören Keane montunu ona vermek için çıkarmak istedi ama Willa elini kaldırıp onu engelledi.

“Pita’yı buldum,” dedi.

“Gerçekten mi? Neredeymiş?”

“Geçen girdiği havalandırmanın kapağını takmış ve herhalde bir daha girmesin diye üstüne de bir sandalye koymuşsun.” Willa onun gözlerine bakıyordu. “Ya da belki de emlakçılar gelip müşterilerini gezdirirken güzel görünsün diye koymuşsundur.”

Kahretsin. Willa’ya söylememiştir. Neden söylememiştir ki? *Çünkü onun, senin olabileceğine asla inanmadın...* Keane ağzını açtı ama genç kadın hemen söze girdi. “Petunia bir şekilde sandalyenin altına girip pençesiyle kapağı kaldırmış ve havalandırmaya girmiş.” Bir omzunu kaldırdı. “Çok kirlendiği için banyodaki lavaboda onu yıkadım. Ama merak etme, banyoyu temizledim. Evin yeni sahibi için banyo da yepyeni oldu.” Gözleri boştu. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Tebrik ederim bu arada.”

“Sana tekliften bahsedecektim,” dedi Keane alçak sesle.

Willa sadece kafasını salladı. Ona evi piyasaya sürdüğünden bile bahsetmediğini ikisi de bilmesine rağmen genç kadının tepkisi kibardı. “Willa, ben...”

“Hayır,” dedi Willa. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ne ev konusunda ne de Petunia’yı başkasına veriyor olman konusunda.” Dudaklarını ciddi bir şekilde birbirine bastırmıştı. “Üzgünüm. Telefonun durmadan çalıyordu. Ben de acil bir durum olabileceğini düşünüp açtım. Yarın Sally’nin arkadaşı gelip Petunia’yı alacakmış.”

Aslında Keane’in açıklama yapması *gerekiyordu* çünkü durum onun sandığı gibi değildi. Eve ya da Pita’ya bağlanmaktan

kaçınmıyordu artık. Willa'nın da aynı durumda olduğunu biliyordu. Çünkü artık iş işten geçmişti. Keane artık birine, bir yere bağlıydı. Hem de *sıkı sıkıya*.

Willa'ya evi satılığa çıkardığını söylememişti çünkü satış işini o kadar uzun zamandır erteliyordu ki bunun bir süre daha böyle devam edeceğini sanmış, bir gün evi elinde tutma ya da satma kararı vermesi gerekeceğini düşünmemişti.

Pita'ya gelince, onu bir başkasına vermeyi hemen kabul ettiği için pişmandı. Kediden ve evden kurtulursa hayatının kolaylaşacağını sanmıştı.

Ama öyle olmadığını kısa sürede anlamıştı. "Sally'nin arkadaşı Pita'yı torunları için sahiplenmek istiyormuş."

"Yani ondan gerçekten vazgeçiyorsun."

"Ben vazgeçmedim," dedi Keane. "Sally'nin arkadaşı onu uzun vadeli olarak istiyor."

"Sen istemiyorsun."

Willa ona suçlama ve hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Benim fikrim değildi Willa."

Ona uzunca bir süre bakan genç kadın, "Eh, o halde ona veda edebileceğim için mutlu oldum," dedi sonunda.

Keane ona yaklaşıp elini uzattı ama Willa geri çekildi.

"Willa," dedi Keane alçak sesle. "Bunun geçici bir durum olduğunu hepimiz biliyorduk. Başka bir seçenek yok ki."

Willa onun gözlerine baktı. "Her zaman başka seçenekler vardır."

Keane onu hayatında istediğini itiraf etmenin zor olacağını biliyordu ama bu kadarını da beklememişti. Şu anda en zor kısımdaydı. Nasıl başlatacağını bile bilmediği bir ilişkiyi nasıl sürdürecekti? Gerçek yakınlık konusunda daha önce de hiç başarılı olamamıştı ki.

Fakat Willa'yla birlikte olabilmek için mücadele vermeye hazırdı. Bunu ona da söylemeye karar vermişti ki yağmurda farları parlayan bir araba onlara doğru gelip evin önünde durdu.

Willa basamaklardan inmeye yeltenince Keane onu durdurdu. "Willa..."

"Ben gidiyorum Keane. Uber çağırdım."

Kalbi kontrolsüz bir şekilde çarpan Keane diğer elini de kaldırıp onu tuttu. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadı genç kadın. "Bu iş yürümeyecek."

Uber sürücüsü kornaya basınca Keane dönüp bir dakika istemek için parmağını kaldırdı. "Tamam," dedi dengesini korumaya çalışırken. Onu bırakmak istemiyordu. "Her şeyi batırdım, biliyorum ama..."

"Hayır, sorun o değil," dedi Willa. "Hata sende değil. Bunu yürütebileceğimizi düşündüğüm için hata bende. Sen hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı olmayan adamsın, bense gizliden gizliye aşk için hayaller kuran ama aşkı bulduğunda tutunmasını bilmeyen kadın..." Canı yanıyormuş gibi elini göğsüne götürdü. "Hata bende Keane. Hayallerime kandım. Kahretsin." Küçük bir kahkaha attı. "Kanmamam gerektiğini bile bile kandım."

Sürücü tekrar kornaya basınca Willa gitmek için döndü ama Keane onu engelledi. "Seni incitmeyi hiç istemedim," dedi, onun yanağından süzülen yaşı başparmağıyla silerken. "Sen ikinci şanslara inanırsın, unuttun mu? Bana da ikinci bir şans ver."

"Bu ikinci şanslarla alakalı değil Keane. Mesele şu ki *ikimiz* de geçici şeylerde o kadar iyiyiz ki cayma hakkımızı her zaman saklı tutuyoruz."

Gözleri yaşlı Willa'nın gülümsemesi yüzünden hüzünlenen Keane acı bir kahkaha attı. "Sana âşık olurken cayma hakkımı saklı tutmuyordum."

Genç kadın hareketsiz kalıp ona baktı. "Ne dedin sen?"

Yüce İsa. Karşısındaki kadının bir ayağı kapıdayken gerçekten de böyle bir şey söyleyerek yeni bir yola mı girmişti?

"Keane?"

Evet, söylemişti. Daha sonrasında buzlu bir dondurmayı çok hızlı yiyerek beynini dondurmuş gibi hissettiğini düşünecekti. Şu andaysa serbest düşüşe geçmiş olan zihninin alevlerinden başka bir şey hissetmiyordu. Ona âşıktı. Kahretsin, *ona âşıktı*.

Fakat oksijensiz kalan ciğerleri için biraz nefes alarak kendisini toplamayı başardığında Willa ondan vazgeçmiş ve Uber'e binip onu soğuk, karanlık gecede tek başına bırakmıştı.

30. Bölüm

#AcısaDaÖldürmez

Willa süs havuzunun yanına gitmek için ağır ve sessiz adımlarla avluda ilerledi. Bu gece avlu da kalbi kadar boştu.

Havuzun bakır zeminine vuran suyun tanıdık, rahatlatıcı sesini dinlerken kollarını gövdesine sardı. Keane'in kazağını geri vermemiş olmayı diledi ama onun sıcaklığının ve kokusunun sindiği o kumaş parçasını elinde tutsaydı tam bir bağımlı olurdu.

Bu yüzden uyuşturucuyu keser gibi onu da birden kesmeliydi.

"Selam," dedi Rory, havuzun diğer tarafından ona doğru gelirken.

"Selam. Bu saatte burada ne arıyorsun? Hava çok soğuk."

"Ben iyiyim," dedi genç kız. "Dilek dilemeye gelmiştim sadece. Dünya barışı için falan."

Willa gülümsedi. "Sen ne zaman benden daha olgun oldun?"

“Senin beni yaka paça yetiştikliğe sürüklediğin zaman.” Rory hafifçe gülümseyerek cebinden hediye paketi yapılmış küçük bir kutu çıkardı ve ona verdi. “Mutlu Noeller.”

Willa kafasını sağa sola salladı. “Ah, hayatım, hediyeye gerek yoktu...”

“Sen beni sokaklardan kurtardın. Bana iş verdin. Zorla da olsa ahlak kurallarını, dürüstlüğü ve güvenmeyi öğrettin.” Kızın gözleri yaşardı. “Yani evet, küçük de olsa tabii ki de sana hediye vereceğim.”

Willa onu kendisine çekip sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, biliyorsun.”

Rory utanmış gibi küçük bir kahkaha attı. “Eh, yani, daha hediyeyi açmadın bile. Belki de beğenmeyeceksin.”

Willa paketi açıp da dükkânına gelen hayvanlardan en sevdiklerinin fotoğraflarının takıldığı minik süslerle dolu anahtarlığı görünce yarı güler, yarı hıçkırır gibi bir ses çıkardı. “Çok beğendim.”

“Memlekete gidiyorum,” dedi Rory yumuşak bir sesle. “Aşırı gerginim ve fazla düşünürsem kusabilirim. Ama bana araç ayarladığın için teşekkür ederim. Archer az önce aradı ve yarım saat sonra yola çıkacağımı söyledi. Şafak vaktinde Tahoe’da olurum sanırım.”

“Beni arayıp nasıl gittiğini anlatacaksın, değil mi?”

“Evet.”

Willa ona uzun uzun baktı.

“Yani hayır, aramayacağım,” dedi Rory. “Telefonda konuşmaktan nefret ederim. Ama mesaj atacağım.”

Bu yeterliydi. Willa onu sıkıca kucakladı. “Seni seviyorum.”

“Böyle vıcık vıcık olmaya devam edeceksen...” Rory de kollarını ona sardı ve bir süre öyle durdu. “O halde sanırım ben de

seni seviyorum.” Geri çekilip burnunu sildi. “Bu gece Keane’le olacaksın sanıyordum.”

“Neden?”

“Doğru ya, siz birlikte değilsiniz.”

“Tamam, evet. O konuda haklı değilmişim. Şu anda birlikte değiliz yani. Sonsuza kadar da böyle olacak.”

Rory gözlerini devirdi. “Beni seviyorsan, onu da seviyorsu-uu-uu-uuun.”

Willa bazen sevmenin yeterli olmadığını ona söyleyemedi. “Onunla yürütebileceğimizi sanmıyorum”

“Neden?”

“Çok... karmaşık,” dedi Willa.

“Karşındaki bir köpek, kedi ya da yuvasını kurana kadar ilgilenilmesi gereken başıboş bir genç olmadığı için mi karmaşık?”

“Sen neden aklındaki asıl şeyi söylemiyorsun bana?” diye sordu Willa derin bir nefes vererek.

“Üzgünüm,” dedi Rory nazıkçe gülümseyerek. “Ama o iyi bir adam Willa. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Eğer kendine güvenmiyorsan o zaman seni seven, sana önem veren insanların ortak görüşüne güven. Keane’e başka bir yuva bulma Willa.”

Willa gülerken neredeyse boğulacaktı. “O bir köpek değil!”

“Aynen öyle.” Genç kız bunu dedikten sonra yanağına bir öpücük kondurarak uzaklaştı.

Willa havuza döndü. Aylardır bu suya para atıyor ve aşk için dilek tutuyordu. Şimdi dileği kabul olmuştu ama kendisi panik halindeydi.

“Kahretsin,” diye fısıldadı. “Herkes haklı.”

“Eh, tabii ki de haklıyız hayatım.”

Willa neredeyse korkudan altına yapacaktı. Döndüğünde havuz şortu ve gerçekten çok çirkin bir Noel kazağı giymiş olan Eddie'yle karşılaştı.

İhtiyar adam gülümsüyordu. “Ne hakkında haklıyız peki?”

“Bazen gerçekleri göremeyecek kadar inatçı ve dikbaşlı olabiliyorum.”

“Bazen mi?”

Willa ofladı.

Eddie onun yüzündeki ifadeyi görünce suratını ekşitti. “Pekâlâ, bak şimdi. Sana neden evli kalamadığımı söyleyeyim. Etraf mayın tarlalarıyla doluydu ve ben sürekli üstlerine basıp kendimi patlatıyordum.”

“Bu benim suçum.” Keaneden uzaklaşmasının sebebi onun evi satıyor ya da Petunia'yı veriyor olması değildi. Willa, istediğini sandığı her şeyden aslında korkuyordu. İsteddiği şeyleri bir kez olsun gerçekten elde etmişti, hepsi de hemen burnunun dibindeydi halbuki. “Aman Tanrım.” Eddie'ye baktı. “Korkunç bir hata yaptım. Hemen bir araba bulup gitmem lazım.”

“Arkadaşım,” dedi ihtiyar adam, kafasını yavaşça iki yana sallayarak. “Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun. Ama ehliyetimi yirmi yıl önce elimden aldılar maalesef.”

Ehliyetini elinden alan, California eyaletiydi tabii. Sebebi de muhtemelen boynunda asılı olan medikal marihuana kartı olmalıydı.

“Sorun değil.” Willa cebindeki tüm parayı –yirmi dolar– avucuna sıkıştırıp adama hızlıca sarıldı. Ardından “Mutlu Noeller,” deyip apartmanın merdivenlerine koştu, hemen dairesine girip çantasını aldı ve daha da hızlı bir şekilde koşarak bara gidip kapıyı yumrukladı.

Kapıyı Sean açtı ama Willa onun yanından geçip en yakın arkadaşlarının hip-hop tarzındaki bonus karaoke yarışmasını kimin kazandığını tartıştıkları sahneye koştu.

Archer, kendi söylediği “Ice Ice Baby” versiyonunun, Spence ile Finn’in “Baby Got Back” şarkısını yendiği konusunda ısrarcıydı. Finn kahkahalar atarken yere yatmıştı. Elle barda oturmuş, tırnaklarını törpülerken bir yandan da Pru’nun anlattığı bir şeyi dinleyerek kafasını sallıyordu.

Hepsi durup ona bakınca Willa yağmurdan sıırılsıklam olduğunun ve berbat görüldüğünün farkına vardı. Hem dışı *hem de* içi berbat haldeydi.

“Fark ettim ki gerçekten de gerçeği göremeyecek kadar inatçı ve dikbaşlıymışım. Ayrıca her şeyi batırdım,” dedi soluk soluğa. “Birinin beni arabayla götürmesine ihtiyacım var.”

Arkadaşları ona öylece bakmaya devam ediyorlardı.

“Hemen,” dedi Willa. Ardından da beklemesine gerek olmadığını bilerek kapıya döndü. Arkadaşları onun arkasını kollardı. Tıpkı Keane gibi. Bar kapısını itip sokağa çıktıktan sonra onu götürmeye kimin geldiğini görmek için arkasını göndü.

Arkadaşlarının hepsi de oradaydılar. Peşinden kapıdan çıkarlarken hızlıca montlarını giymeye çalışıyorlardı. Willa kalbinin patlayacakmış gibi olduğunu hissetti. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Spence onu çekip sıkıca kucakladı. “Senin için her şeyi yaparız,” dedi dudaklarını şakağına bastırarak. “Biliyorsun.”

“Gerçekten ahmaklık etmiş olsam da mı?”

“Özellikle öyle zamanlarda,” dedi Archer, onun ıslak saçının bir tutamını çekiştirerek. “Hadi gidelim.”

“Hepimiz mi?” Willa o an ilk kez tereddüt etti. “Seyirci istediğimden emin değilim.”

“Hadi ama,” dedi Elle. “Biz bir aileyiz. Ve aile üyeleri Noel’de birbirinden ayrılmaz.”

Willa’nın gözleri doldu. “Daha Noel gelmedi,” dedi zar zor.

Spence telefonundan saate baktı. “On bir buçuk,” dedi. “Az kaldı.”

Sonra hep birlikte Archer’ın kamyonetine doluştular çünkü aralarında içki içmemiş olan bir tek o vardı. “Nereye?” dedi genç adam.

“Keane’in evine.”

Archer gülümsedi. “Hadi canım. Adresi istemiştım.”

Doğru ya. Willa adresi verdi ama sonra sırtını dikleştirdi. “İlk önce ağaç almaya gitmeliyiz! Keane’in ağacı yok, ona ağaç götürmek istiyorum.”

Spence homurdandı ama Archer gözünü bile kırpmadı. On dakika sonra ağaç satılan yerde dikilmiş, son kalan iki ağaca bakıyorlardı.

“Şu olsun,” dedi Pru, sadece üç dalı olan kısa ağaca işaret ederek.

“Hayır, bu olsun,” dedi Elle, daha uzun boylu ama dalları yine az olan ağacı göstererek.

Archer, Willa’ya baktı, sonra da iş yeri sahibine döndü. “Başka yok mu?”

Adam omuz silkti. “Treylerimde bir tane var. Biraz kullanılmış olsa da buradaki en iyi ağaçtır.”

“Siz kullanmayacak mısınız?” dedi Willa.

Adam ona gülümsedi. “Bu akşam eşimle seksi bir randevumuz var. Yani satıştan gelecek elli kâğıdı tercih ederim.”

“Kırk kâğıt,” dedi Archer, adama parayı verirken.

Sonra ağacı kamyonetin arkasına yüklediler ve on dakika sonra Keane'in evine vardılar.

Willa ne diyeceğini hâlâ tam olarak bilmiyordu ama durumu düzeltmek için mutlaka bir şeyler yapması, bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

Çünkü artık kaçmaktan vazgeçmişti.

Gözlerini eve dikip cesaretini toplamaya çalıştı. Neyse ki arkadaşları da ihtiyacı olan sessizliği sağlıyorlardı. Sonunda ayakları endişeden birbirine dolanmadan araçtan inip yürüebilecekğine kanaat getirince kapıyı açtı. Arkasına dönüp baktığında dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği insanların, sıkış tepiş otururken yüzlerinde kaygılı ifadelerle ona baktıklarını gördü. "Ben iyiyim," dedi, onlara sahip olduğu için, sevildiğini bildiği için, onlar sayesinde kendisine inanabildiği için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha düşünürken.

Keane böyle şeylere hiç sahip olmamıştı ama yine de hayatında tanıştığı en inanılmaz erkekti. Birilerini sevmeyi hiç öğrenmemiş olsa da onu sevdiğini dillendirebilmişti.

Karşılığında Willa hiçbir şey dememiş, hatta onu ikinci bir şansı hak etmediğine inandırmıştı. Halbuki herkes ikinci şansı hak ederdi. Aslında kendisi hak etmiyordu ama yine de bu gece ikinci bir şans elde edebileceğini umuyordu. "Getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi yarın ararım."

"Ah, biz bir yere gitmiyoruz," dedi Elle. "Burada sessizce, uslu uslu oturacağız ve..." Cümlesine ara verip erkeklere uzunca bir bakış attı. "Ve beklerken osuruk savaşı yapılmayacak. Yoksa birileri geberecek."

"Hey, geçen seferki benim suçum değildi," dedi Spence. "Süt ürünleri intoleransı olan ben değilim."

"Eh, kusura bakmayın," diye homurdandı Finn. "Pru'nun o gece bana aldığı *smoothie*'nin sütle yapıldığını ben nereden bilebilirdim?"

“Bugün süt ürünü tüketmedi,” dedi Pru, Elle’e. “Kesinlikle.”

“Kalmak zorunda değilsiniz,” diye tekrar etti Willa.

Archer kafasını iki yana salladı. Bu kalacaklarını gösteriyordu. “Sen iyi olduğunu söyleyene kadar buradayız,” cümlesi onun ağzından çıktığında kanuna dönüştü. “Ağacı getirmemizi istediğinde el sallla.”

Pekâlâ. Willa evin ön basamaklarını koşarak çıkıp kapıyı tıklattı. Ne beklediğinden emin değildi ama Keane kapıyı açtığında küçük dilini yuttu.

Genç adamın da şaşkın olduğunu görebiliyordu. Bakışları onun arkasına, kaldırımın kenarında bekleyen kamyonetin buğulanmış camlarına yapışmış beş surata kaydı.

“Onlara bakma,” dedi Willa. “Bu gece televizyonda izlenecek güzel bir şey bulamadılar da.”

Keane buna neredeyse gülümseyecekti, Willa görebiliyordu. Güçlü kolunun altındaki Petunia’ya baktı. Kedi sanki orası için yaratılmış gibi görünüyordu.

Keane’in üstünde sadece tişört ve eşofman altı vardı. Ayakkabı giymemişti. Saçları aralarından ellerini geçirmiş gibi görünüyordu. Bitkin, temkinli ve mutsuz görünüyordu.

Ve bu Willa’nın suçuydu.

“Orada ne kadar duracaklar?” diye sordu Keane.

“Ben hayatımı toparlayana kadar.” Willa kapıyı çekip arkadaşlarının yüzüne kapattı.

“Bunun biraz zaman alabileceğini biliyorlar mı?” diye sordu genç adam alaycı bir sesle.

Willa küçük bir kahkaha atıp ona döndü ve bakışlarını yüzünde gezdirdi. “Beni seviyorsun, öyle mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Beni *duydun* yani.” Keane elinden tutarak onu mutfığa götürdü. Kediye mama kâsesinin yakınında yere bırakınca Petunia sanki beş haftadır açmış gibi kafasını kâseye daldırdı.

Keane gözlerini devirdi, temiz bir bulaşık havlusu aldı ve Willa’ya dönüp ıslak saçlarını kurulamaya başladı. “Donmuşsun,” dedi ona iyice yaklaşıp yüzüne doğru nefes alıp verirken. Onu kurulamaya devam ederken gözlerine bakıyordu. “Sıcak bir duşa ihtiyacın var. Sonra da...”

Willa parmaklarını onun bileğine dolayıp hareket etmesini engelledi. “Beni seviyorsun.”

Keane havluyu bir kenara atıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Beni South Bark’a aldığın ve ters davrandığın o ilk günden beri.” Hafifçe gülümsedi. “Sonra da merhametin, kocaman kalbin ve muhteşem gülümsemeyle hayatımı değiştirdin.”

“Ah,” dedi Willa tamamen çözülerek. Gözleri dolmuştu ve zorlukla yutkunuyordu. “Ben de seni seviyorum Keane.” Vay canına. Bu sözcükleri daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Bir süre için eğilip ellerini dizlerine koyarak aniden gelen baş dönmesini bastırmaya çalıştı.

Sonra iki güçlü el onu kaldırdı. Willa kafasını kaldırdığında Keane’in gülümsediğini gördü. “Ne kadar canını acıttı?” diye sordu genç adam.

Willa bir nefes verdi. “Az önceki kadar çok değil... Öyle kaçtığım için üzgünüm. Anahtarını vermek istediğin zamanki gibi oldu. Ben... panikledim.”

“Ve?”

“Ve duygularını sakladığın için seni suçlamıştım ama bunu yapan aslında bendim. Seni hayatıma kabul ettim ve sana âşık oldum. Sonra birden okula çıplak gittiğimi gördüğüm bir kâbustaymışım gibi hissettim. Çok korktum.”

“Biliyorum. Gel buraya Willa.” Sonra beklemeden onu kol-
larının arasına çekti. “Şimdi korkuyor musun?”

“Hayır,” dedi Willa ona sıkıca sarılarak.

“O zaman bana inan, seni incitmeyeceğim.”

“Ben sana her zaman inandım,” dedi. “Kendime inanmam
biraz zaman aldı sadece.”

“Tek sorumlu sen değilsin Willa,” dedi Keane. “Ben de so-
rumluyum. Evi satılığa çıkardığımdan, yağın tekliflerden sana
bahsetmeliydim. Ama gerçek şu ki sen başından beri haklıydın.
Aslında evi satmak istemiyordum.”

Hareketsiz kalan Willa kafasını kaldırarak ona baktı. “O za-
man neden satıyorsun?”

“Satmıyorum.” Keane kafasını iki yana salladı. “Teklifi kabul
etmiştim ama vazgeçtim.”

Willa ona öylece baktı. “Çünkü...?”

“Çünkü burası benim için sadece bir ev değil artık,” dedi.
“Yuvam oldu. Senin de yuvan olsun istiyorum.” Avuçlarıyla yü-
zünü tutup alnını onunkine yasladı. “Umarım sen de aynı şeyi
istersin. Bunu yapabilir misin?”

Willa kollarını onun beline sardı. “Tanıdığım inanılmaz bir
adam var. Duygusal açıdan insanlara kendini kapatmanın işe
yaramadığını, hayatına birilerini almanın riske degeceğini öğ-
renirken onu izlememe izin veren biri.”

Keane gülümsedi. “Çok akıllı biriymiş. Muhtemelen fazla-
sıyla seksidir de.”

Willa bir kahkaha attı ve ona daha sıkı sarıldı. Bunun gerçek
olduğuna inanamıyordu. “Çok fazla seksi.”

Onun gözlerine bakarken genç adamın gülümsemesi silin-
di. “Seni seviyorum Willa. İşim için her şeyi riske atarak yıla-

rımı geçirdim. Senin için kalbimi riske atmamın vakti geldi de geçiyor bile.”

“Kalbini riske atman, eve bir ağaç getirmeme izin vermeyi de kapsıyor mu?”

“Bunun için çok geç artık.”

“Aslında değil.” Willa ön kapıya koştu. Evet, arkadaşları hâlâ Archer’ın kamyonetinde bekliyorlardı. Onlara el salladı.

Archer ile Spence araçtan inip arka taraftan ağacı aldılar ve kapıya getirdiler.

Keane gözlerini kırıştırdı.

“Ağaç teslim servisi,” dedi Spence. “Nereye koyalım?”

Keane, Willa’ya baktı. “O nereye isterse.”

“Güzel cevap,” diye mırıldandı Archer, içeri girerlerken.

Ağacı büyük oturma odasına yerleştirdikten sonra kapıya önce giden Spence oldu. Geride kalan Archer, Willa’ya baktı. “Sen iyi misin?”

Willa ona gülümseyerek baktı.

“Evet,” dedi Archer hafifçe gülümseyerek. “İyisin.”

Sonra gittiler.

Keane çenesini ovalayarak hafifçe yamuk olan ağaca baktı. Ağacın en tepesinde süs olarak Archer’ın Noel Baba şapkası vardı.

“Bayramları çılgınlar gibi kutlayacağız, değil mi?” dedi Keane.

Willa içtenlikle gülümseyerek onun elini tuttu. “Evet. Korktun mu?”

“Gönder gelsin.”

Bir kahkaha atan Willa onun kucağına atlayıp kollarıyla bacaklarını gövdesine sardı ve iyice sokulup gülümsedi. “Mmm.

Beni özlemişsin.” Kalçasını kıvırdı. “En azından belirli bir yerlerin özlemiş.”

Genç adam parmaklarını saçlarına daldırıp onu derin derin öptü. “Her yerim,” dedi. “Seni her yerim özledi. Tüm varlığım sana ihtiyaç duyuyor. Sen benim hayatımsın. Bunu yapacağız Willa. Ve her şey çok iyi olacak.”

Willa tüylerinin beklentiyle diken diken olduğunu hissetti. “Öyle olsun lütfen. Benim mutfağında yaptık, şimdi sıra seninde...”

Keane kaba bir kahkahayla onu tekrar öptü. “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ama senin fikrin de fena değilmiş. Mutfaktan sonra üst kattaki banyoya gidebiliriz. Oradaki duş başlığını seveceksin.” Ona bir sırıtışla baktı. “Hem de çok.”

“Emin misin?” dedi Willa ellerini onun çenesine kaydırırken.

“Kesinlikle. Duş başlığı dünyanı sallayacak.”

Willa gülererek onu öpmek için uzandı ama Keane onu durdurdu. “Tüm bunları kabul etmeni istiyorum,” dedi. “Beni kabul etmeni istiyorum.”

“Biliyorum. Kabul ediyorum. Hem de çok isteyerek. Ben artık tamamen seninim Keane.”

Bu sözcüklerle sanki Keane’in içini aydınlatmıştı. “Eğer bunalırsan bana söyleyeceksin. Kaçmanı istemiyorum.”

Willa parmaklarını nazikçe onun dudaklarına bastırdı. “Bu akşam seni öyle bırakıp giderek işleri batırdığımda anladım ki hiçbir şey beni bunaltmayacak. Şimdi sen söyle. Eğer seni çıldırtırsam bana söyleyecek misin?”

Keane güldü. “Ben senin çılgın hallerini seviyorum. Seni seviyorum Willa. Tüm benliğimle seviyorum.”

“Ah,” dedi Willa. “Bu konuda çok iyisin.”

“O duşta bana beş dakika ver, sana daha ne kadar iyi olabileceęimi göstereyim.”

Willa dudaklarını onunkilere bastırarak gülümsedi. “Sana daha Noel hediyeni vermedim.”

“Neymiş bu hediye?”

“Ben.”

Keane’in yüzünde beliren gülümseme, şehirdeki tüm ışıklardan daha parlaktı. “Dünyadaki en güzel hediye,” dedi. Willa o dakikada anladı ki hem Noel hem de ömrünün geri kalanı artık çok farklı olacaktı. En büyük hayallerindekinden bile daha güzel bir hayat onu bekliyordu.

SONSÖZ

#GünaydınGünüşiğı

Noel sabahı Keane her gün olduğı gibi yavaş yavaş uyandı. İçine derin bir nefes çektiğinde burnuna Willa'nın şampuanının kokusu dolunca gülümsedi. Genç kadının saçları yüzünü kaplamıştı. Hatta uykusunda dönüp onu yastık gibi kullandığı için bedeninin yarısı da onunkinin üzerindeydi.

Gün henüz başlamamıştı ama bu Noel şimdiden Keane için hayatındaki en iyi Noel'di. Yalnızca üç kelimeyle –*seni seviyorum Keane*– dünyası tamamlanmıştı. Ama bundan daha fazlası vardı. Bu hayatta her şeyden çok sevdiği kadının de aynı şekilde kendisini sevdiğini artık biliyordu. Willa ona güveniyor, ona inanıyordu. Birlikte olabileceklerine de inancı tamdı.

Willa'nın üzerinde Keane'in en sevdiği pijama takımı vardı; yani genç kadın çırlıçıplaktı. Keane ellerini çok sevdiği yumuşacık tenin üzerinde kaydırdı.

“Mmm,” diye mırıldandı Willa hiç kımıldamadan.

Onu uyandırmak istemeyen Keane elini çekti. Dün geceyi “listelerindeki” maddeleri tamamlamakla geçirdikleri için pek fazla uyuyamamışlardı.

Keane'in fantezisi Noel Baba'nın cin cücelerini içeriyordu ve hikâyeyi biraz değiştirerek Willa'yı Kötü Cin Cüce yapmıştı. Onu, kafasındaki cin cüce şapkası dışında tamamen çıplak halde yatağa bağlı olarak görmek muhteşemdi ama daha muhteşem fikirlere de her zaman açık olacaktı.

Üzerinden hâlâ inmemiş olan Willa kıpırdandı. "Neden durdun?" diye sordu boğuk bir sesle, gözlerini açmadan.

Keane onu okşamaya devam etti. Her durduğunda Willa kıpırdanıp memnuniyetsizliğini gösteren bir ses çıkartarak onu güldürüyordu. "Mutlu Noeller," diye mırıldandı genç kadının kulağına. Sonra kulak memesini hafifçe ısırdı.

Willa hızla doğruldu. "Bugün Noel!" diye bağırdı sanki yeni hatırlıyormuş gibi.

"Evet," dedi Keane ellerini poposuna götürüp onu kendisine doğru çekerek. Çıkardığı keskin nefes sesini duymak hoşuna gitmişti. Bu yüzden görevine odaklanıp gözlerini hedefine dikti ve onu daha da çekti.

"Bir dakika," dedi genç kadın nefessizce. Sonra onun üstünden kalkıp çıplak halde yerdeki valizine koştu. "Sana başka bir hediye daha var."

"Hımm," dedi Keane, onun valize doğru eğilmesini izlerken. "Bana tam şu anda da bir hediye veriyorsun zaten..."

Willa onun yere attığı tişörtünü alıp üstüne geçirdi, sonra dönüp Noel sabahına yeni uyanan bir çocuk gibi Keane'in üzerine zıplayarak, "Aç hadi," dedi.

Paket parlak kırmızıydı. Keane kutuyu açınca, üstünde göz-lüklü göz desenleri olan bir boxer şortla karşılaştı.

"İlginç," dedi.

"Tüh!" Willa şortu alıp tekrar kutuya koydu. "Bu Haley içindi." Sonra tekrar valize koşup diğeriyle aynı boyutta ve aynı renkte bir başka kutuyla geri döndü.

Bu seferki paketten çıkan, üzerlerinde “*Beden Önemlidir! Büyük Düşün!*” yazan bir kutu şaka prezervatifi oldu. Keane bir kahkaha atarak ona uzandı. “Bu hediyeenin nasıl kullanılacağını göstermek lazım şimdi...”

“Hayır, dur!” dedi Willa gülerek ondan kaçarken. “O hediye Pru’nun!” Sonra bir kez daha valize gidip başka bir paket aldı ve bu sefer içini kontrol edip rahat bir nefes aldı. “Tamam, bu doğru işte.”

Keane onun titrek gülümsemesini ve ellerini ovuşturmasını görünce gergin olduğunu fark etti. Paketi kenara koyup yataкта oturdu, sırtına yastıkları koydu ve Willa’yı kucağına çekti. “Böyle daha iyi,” dedi tekrar hediyeye uzanırken.

Paketin içindeki antika şerit metreyi gördüğünde şaşkınlıkla bir nefes aldı. “Bu...”

“Yirminci yüzyılın ilk zamanlarından kalma,” dedi genç kadın. “Kabı pirinçten yapılmış ve arka kısmında da dönüşüm cetveli var. Bana amcanla çalışmayı ve onun antika alet edevatını ne kadar sevdiğini anlattığın için bundan hoşlanabileceğini düşündüm.”

“*Bayıldım,*” dedi Keane, hayranlıkla metreye bakarken. “Nereden aldın?”

“Divisadero Caddesi’ndeki bir antikacıdan.” Utandığını belli eder şekilde kıpırdandı. “Çok fazla bir şey değil. Çalışıyor mu onu bile bilmiyorum. Sadece...”

Keane onu susturmak için uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken gözlerini gözlerinden ayırmadı. “Mükemmel bir şey bu. Sen mükemmelsin.”

Willa alt dudağını ısırarak gülümsedi. “Güzel. Hadi kalkalım artık. Petunia’yı alacak kişiler gelmeden önce ona da bir hediye vermek istiyorum...”

“Onu almayacaklar.”

“Öyle mi?”

“Hayır,” dedi Keane. “Sally’yi arayıp kedinin kalması gerektiğini çünkü evde fare sorunun olduğunu söyledim.”

Willa bir kahkaha attı. “Öyle bir şey yapmadın.”

“Evet, yapmadım,” diye kabul etti Keane. “Teyzeme, kedinin kalması gerektiğini, çünkü bu eve ait olduğunu, şu kısa süre içinde birkaç kez âşık olduğumu ve hayatımdaki iki dışının de yanımda kalmasını istediğimi söyledim.”

Willa titrek bir nefes verdi. “Bu sözleri duymaktan hiç sıkılmayacağım.”

“Miv.”

İkisi de dönüp eşikte oturan Pita’ya baktılar. “Gıda talep ediyor,” dedi Keane.

Willa gülererek yataktan çıktı. “Ben mamasını verip hemen dönerim.”

Keane onun mutfağa girmesini, ardından da kedi maması kavanozunu alıp birden durmasını dinledi.

Neden durduğunu biliyordu. Ne bulduğunu da biliyordu. İki saniye sonra Willa kızıl saçlar ve yumuşacık bir tenden oluşan bir bulanıklık halinde koşarak odaya girdi ve o sabah için ikinci kez Keane’in kucağına atladı.

Bacaklarını iki yanına atarak onun üstüne otururken gözleri pırıl pırıldı.

“Ne?” dedi Keane masumca.

Genç kadın, kızılgerdan kuşu yumurtası rengindeki kutuyu ona gösterdi. “*Tiffany* kutusu mu bu?”

“Beni sorgulamak yerine kutuyu açsan?”

Willa kutunun gümüş rengi kurdelesini çözüp kapağını yavaşça kaldırdı ve keskin bir nefes aldı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı, etrafına elmaslar yerleştirilmiş W harfinden bir ucu olan platin kolyeye şaşkınlıkla bakarken. “Annemin bana küçükken aldığı hediyeyi unutmamışsın.” Keane’in kolyeyi takmasına izin verirken gözleri yaşarmıştı.

Bu kolye kesinlikle boynunu yeşile boyamayacaktı.

“Çok güzel,” dedi Willa boynuna bakarak. “Hayatımda aldığım en düşünceli hediye.”

“Çok yakıştı,” dedi Keane onu kendisine doğru çekip tenini okşarken.

Willa geri çekildi. “Daha önce hiç Noel ağacı altında seviştin mi?”

Keane, “Hayır ama tekliflere açığım,” deyip onu kucakladığı gibi omzuna attı ve poposunu avuçladı. “Yeni bir gelenek başlatmayı çok isterim.”

Onu henüz süslenmemiş ağacın altına taşıyıp sırt üstü yatırırken Willa kahkahalar atıyordu. Birlikte tepelerindeki dalları izlerlerken onun elini tuttu, “Yeni başlangıçlara,” dedi.

Keane dirseğine yaslanarak doğrulup elini onun yüzüne koydu. “Sonsuza dek mi Willa?”

Willa onu üzerine çekti. “Sonsuza dek.”

New York Times ve
USA Today Bestseller yazarı
Jill Shalvis, çevresini sarmış
ilginç karakterlerle birlikte
Sierra'ın küçük bir kasabasında
yaşamaktadır. Yine de
romanlarında anlattığı ilginç
karakterlerle komşuları
arasındaki benzerliğin
tamamen... TESADÜF olduğu
söylenebilir. Evet, sadece
tesadüf...

İlk aşkı elinde bir kedi taşıma çantasıyla dükkânına girdiği sırada, Willa Davis dirseğine kadar köpek pisliğine batmıştı. Çikolata rengi gözleri çaresizlikle dolu olan genç adamın acilen bir kedi bakıcısına ihtiyacı vardı. Fakat Willa'nın isteyeceği son şey, kendisini hatırlamayan bu adama yardım etmekte.

Hasta olan büyük teyzesinin cehennem kaçkını kedisine bakmak zorunda kalan Keane Winters, onu işini bilen birinin ellerine teslim etmek için bir evcil hayvan dükkânına gitmeye karar vermişti. Dükkân sahibesinin kendisine neden kızgın görüldüğünü bir türlü anlamamıştı, ama bu huysuz kadının gerçekten çok güzel olduğu da gözünden kaçmamıştı.

Willa, Keane'in liseden bu yana değiştiğini itiraf edebilirdi. Genç adam artık eskisi kadar küstah değildi. Ancak Willa kalbinin yine kırılmayacağından emin olabilir miydi? Aşk havuzuna bir bozuk para atıp yeni yıl için dilek tutmanın vakti gelmişti. Geri kalanı da ökseotunun maharetine bırakacaktı...

nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com

